மறைமலையடிகள் கருத்தோவியம்

★

மறைமலையடிகள்

★

கழக வெளியீடு

348
3

மறைமலையடிகள்

கருத்தோவியம்

8-OCT1976

★

தொகுப்பு:

கழக அறிஞர் குழுவினர்

மறைமலையடிகள்

கருத்தோவியம்

PUBLIC LIBRARY
6-OCT 1976

★

தொகுப்பு:

கழக அறிஞர் குழுவினர்

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1976

நாகை சொக்கலிங்கம் பிள்ளை வேதாசலம் (1876—1950)

© 1976 The Official Trustee of Madras

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம் திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : ௧௨0௬

முதற் பதிப்பு : ஜூன் 1976

O31, 6M76x3
N 76

MARAIMALAI ADIKAL KARUTHTHOVIYAM

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600 001. (I/-)

பதிப்புரை

ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் கருவிலே திருவுடையவர் என்பதும், இளமைப் பருவத்திலேயே கல்வியைக் கசடறக் கற்ற பேரறிஞர் என்பதும் தமிழகம் அறிந்த உண்மை. தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி என்னும் மும்மொழிகளிலும் வல்லவரா யிருந்து அவற்றில் உள்ள நூல்களை ஆழ்ந்து கற்றுப் புலமை மீதூரப் பெற்றவர்.

வடமொழியிலுள்ள மறைநூல்களை ஆராய்ந்து அவற்றுள் சொல்லப்பட்டுள்ள கருத்துகளை வெளியிட்டவர். தாம் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகளை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு, பிறர் கூறுகின்ற தவறான கருத்துகளை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் ஆணித்தரமாக மறுக்கும் பேராற்றல் உடையவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் மறுமலர்ச்சி யுண்டாக்கிய கல்விக் கடலாகிய அடிகள் எழுதிய நூல்கள் பலவும் முன்னரே கழக வாயிலாக வெளிவந்துள்ளன. ஆயினும் அவர்கள் மறுப்புரை யெழுதும் ஆற்றலும், ஆராய்ச்சி முறையில் உண்மைகளை வெளியிடும் திறமும், மற்றவர்களாற் காண்டற்கரிய பல அருங் கருத்துகளைக் கண்டறிந்து வெளியிடும் முறையும் கண்டு மகிழ்வதற்கு "மறைமலையடிகள் கருத்தோவியம்" என்னும் இந்நூல் பெரிதும் துணை செய்யும்.

அடிகள் நடத்திவந்த (ஞானசாகரம்) 'அறிவுக் கடல்' என்னும் திங்கள் இதழ், கழக அமைச்சர் திருவாளர் வ. திருவரங்கம் பிள்ளை யவர்கள் நடத்தி வந்த 'செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்

என்னும் திங்கள் இதழ் ஆகியவற்றின் மேலுறைகளில் அடிகள் எழுதிய அருமையான கருத்துகள் மிகப் பல உள்ளன. இக் காலத்து அன்பர்களும், அறிஞர்களும் படித்து மகிழ்தற் கேற்றபடி அவற்றுள் ஆறு கட்டுரைகள் மட்டுமே தேர்ந் தெடுத்து இந் நூலின்கண் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

1929 ஆம் ஆண்டில் திருப்பாதிரிப்புலியூரிற் கூடிய சைவர் மாநாட்டின் அவைத்தலைவரா யிருந்து நிகழ்த்திய தலைமைப் பேருரைமேல் எழுந்த தடைகளுக்கு விடைகளாக அடிகள் எழுதி யுள்ள முதல் கட்டுரையை இந் நூலிற் கற்பவர்கள், அதுவரை தாம் அறியாதிருந்த புதுமைக் கருத்துகள் பலவற்றை அறிந்து இறும்பூதும் மகிழ்ச்சியும் அடைவார்கள்.

திருவாசக விரிவுரையை அடிகள் எழுதி வெளியிட்டபோது புலவர் சிலர் அடிகளின் உரைக் கருத்துகள் சிலவற்றை மறுத்து 'சித்தாந்தம்', 'சிவநேசன்' என்னும் இதழ்களில் எழுதினார்கள். அவற்றுக்கு அடிகள் எழுதிய விளக்கங்களும் மறுப்புகளும் இந் நூலில் 2, 3, 5, 6 ஆம் கட்டுரைகளாக வெளிவந்துள்ளன. 4 ஆவது கட்டுரை மட்டும், தஞ்சைமாவட்டத்தில் கீழ்வேளுருக் குத் தெற்கில் உள்ள தேவூரையும் அதன் தென்பால் காணப் படும் மண்மேடாகிய ஓரிடத்தையும் பற்றி அடிகள் அன்பர்களின் கடித வாயிலாக அறிந்து எழுதிய குறிப்பு ஆகும்.

மறைமலையடிகளார் கருத்துகள் பரவுவதற்குப் பலவகை களில் துணை நின்றவர். அவர்தம் மருகரும் நீலம்பிகை அம்மை யாரின் கணவருமாய வ. திருவரங்கம் பிள்ளை அவர்களாவர். அடிகளாரை இலங்கைக்கு வரவழைத்துப் பொருள் திரட்டிக் கொடுத்ததுடன் அவர்தம் புத்தகங்களையும் பெருமளவில் திருவரங்கனர் விற்றுக் கொடுத்தார். மேலும் அடிகள் நடத்தி வந்த ஞானசாகரத்தின் புறவேட்டிலும் திருவரங்கனர் நடத்தி

வந்த 'செந்தமிழ்க் களஞ்சிய'த்தின் புறவேட்டிலும் பல அரிய கருத்துக்களை அடிகளார் எழுதி வந்தார். அப் புறவேடுகளைத் தொகுத்து வைத்துக் கட்டடஞ் செய்து அழியாது காத்துவைத்தவர் திருவரங்கனார் ஆவர். அவர்கள் தொகுத்து வைத்தவையே இந் நூல் உருவாவதற்கு முழுதும் உதவின. எனவே அவர்கட்கு இக் கழகமும் அடிகள்பால் அன்புகொண்ட தமிழகமும் நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடைத்தாம்.

அடிகளின் மருகரும் கழக அமைச்சருமாகிய திருவாளர் வ. திருவரங்கம் பிள்ளையவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட இதழ்களின் மேலுறைகளைத் தொகுத்து வைக்காதிருப்பின் இந் நூல் வெளிவருதற்கு இடமில்லாமற் போயிருக்கும் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

இந் நூலினை அடிகளின் நூறுவது ஆண்டாகிய இவ்வாண்டில் வெளியிட வேண்டுமென அன்பர் பலர் வேண்டினமையின் செவ்விய முறையில் வெளியிட்டுள்ளோம்.

நூலகத் தலைவர்களும், அறிஞர் பெருமக்களும் இதனை வாங்கிப் பலர்க்கும் பயன்படும்படி செய்ய வேண்டுகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

உள்ளுறை

		பக்கம்
1.	மறைமலையடிகளார் தலைமைப் பேருரைமேல் நிகழ்ந்த சில தடைகளுக்கு விடை	1
2.	திருவாசக விரிவுரையிற் சிலர் நிகழ்த்திய தடைகளுக்கு விடை	83
3.	வேதம் மக்கள் வாய்மொழியே என்பது	111
4.	"தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவைப்" பற்றிய ஒரு குறிப்பு	118
5.	திருவாசக "மூவா நான்மறைச்" சொற்றொடர் விரிவுரைமேல் எழுந்த ஆராய்ச்சி	123
6.	சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும்	141

மறைமலையடிகள் கருத்தோவியம்

மறைமலையடிகளார் தலைமைப் பேருரைமேல் நிகழ்ந்த சில தடைகளுக்கு விடை*

முகவுரை

திருப்பாதிரிப்புலியூரிற் கூடிய சைவர் மகாநாட்டில் யாம் அவைத்தலைவரா யிருந்து நிகழ்த்திய தலைமைப் பேருரைக்கட் போந்த சிலகருத்துக்களுக்கு மறுப்பாகத் '*தலைமைப் பேருரை* யாராய்ச்சி' என்னும் ஒரு கட்டுரை திரு. பொ. முத்தையா பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்டுச், "*சித்தாந்தம்*" என்னும் *திங்கள்* தாளிலும் "*சிவநேசன்*" என்னும கிழமைத் தாளிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

பழந்தமிழ் நூல்களிலுந், தமிழ்ச்சைவ நூல்களிலும் ஆழ்ந்து நிறைந்த கல்விகேள்விக ளுடையார், எமது தலைமைப் பேருரையினையும் அதன்மேலெழுந்த மறுப்பினையும் நடுநின்று ஒத்து நோக்குவார்களாயின், அவர்கட்கு நமது தலைமைப்பேரு ரையின் பொருள்கள் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதல்வந்த நம் பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்டு, நம் தமிழ்நாட்டவரை அன்பிலும் ஒற்றுமையிலும் இன்புற்று வாழச்செய்து வழங்கியவைகளாதலும், அதற்கு மறுப்பாய் எழுந்தபொருள்கள் பண்டிருந்த நம் தமிழ்நாட்டவரால் ஒரு சிறிதுங் கைக்கொள்ளப்படாமற், பின் வந்து குடியேறிய ஆரியர்

** 16—5—1929இல் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் நடைபெற்ற சைவர் மாநாட்டில் அடிகளார் ஆற்றியது.*

தம்மைப் பலவகையாலும் உயர்த்தி நம் தமிழ் மக்களைப் பல வகையாலுந் தாழ்த்தி அவர்தம் வாழ்க்கையினைச் சீர்குலைத்தற் பொருட்டுக கட்டிய சாதிவேற்றுமையும் புராணப் பொய்யுரையும் என்னும் மயக்கில் வீழ்ந்து தமக்கென அறிவிலரான போலிச் சைவரும் அவர்வழி நிற்பாருங் கைக்கொண்டு, மேலும்மேலும் நந்தமிழ்நாட்டைப் பாழ்படுததுவனவாதலும் நன்கு விளங்கா நிற்கும். அவ்வாறு ஆழ்ந்து நிரம்பிய கல்வியில்லாதார், குறுகிய நோக்கத்தாலுஞ் சாதிச் செருக்காலும் எழுதப்பட்ட அம்மறுப் பின் பொய்ப்பொருள் கண்டு மயங்காமைப் பொருட்டு, அம் மறுப்பின்கட் போந்தவற்றை ஈண்டெடுத்துக்காட்டி அவை தீய வாதலை விளக்குவாம்.

க. காதலுஞ் சாதியும்

காதலன்புடையார்க்கு அக்காதல் அன்பின்வழியே மனஞ் செல்லுமல்லாமல், மனத்தின்வழியே காதல் செல்லாமை ஆன்றோர் செய்யுள் வழக்கினுள்ளும் உலக வழக்கினுள்ளும் வைத்துச் செவ்வனே அறியக்கிடநததொன்றாம். காதலென்பது ஒருவர் ஒருவரை இன்றியமையாராய் விழைந்துநிற்கும் பெருவேட்கை யாய், "எல்லா உணர்வினையும் நீககித் தானேயாய் நாண்வழிக் காகபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மைவழி யோடி இருவரையும் புணர்விக்கும்" திறத்த தென்பது ஆசிரியர் தெய்வப் புலமை நக்கீரனர் இறையனாரகப் பொருளுரையில் விளக்கிய வாற்றால் நன்கு விளங்கும். இவ்வுண்மை எமது தலைமைப் பேருரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பரிபாடற் செய்யுளிற் போந்த "காதற் காமம் காமத்திற் சிறந்தது" என்பதனாலும் நன்கு புலனும். இவையெல்லாம் நல்லாசிரியரை அடுத்து உணரும் பேறுவாயாத மறுப்புரைகாரர், மனஞ்சென்றவாறு சென்று துய்ப்பதே காதலின்பமெனக் கரைந்தார். மனஞ்சென்றவாறெலலாஞ் சென்று துய்ப்பது இழிந்த காமஇன்பமே யாமென்பதும், அவ் விழிந்தகாமத்தினையே ஆன்றோர்க ளெல்லாரும் வழுவெனக் கொண்டாரென்பதும் அம்மறுப்புரைகாரர் உணரார்கொல்லோ! விழுப்பமுந் தூய்மையும் வாய்ந்த காதலன்பின் வயப்பட்டார் இருவர் தம்முள் ஒருவரையொருவர் உயிர்போல் நினைந்துருகி ஒழுகுந் தன்மையராதலின் அவர்மனம் அவர்தங் காதலன்பின்கீ

மூடங்கி நின்று வேறு பிறர்பாற் செல்லாதாகலின், காதலன் புடையார்க்கு அவர் தம் மனம் அடங்காதோடிக் காமத்துறையிற் படிதல் சிறிதுமே இல்லையென்று அவர் உணர்வாராக. மற்றுக், காமவேட்கை யுடையார்க்கோ, அவரது மனம் அவர் வழி அடங்கி நில்லாது பலரையும் நச்சி நச்சிக் காமத்துறையில் வீழ்ந்து மாழ்கு மாதலின், மனத்தின்வழிச் செல்வது காமமே யன்றிக் காதலன்றென்பது இனியாயினும் அவர் பண்டைத் தமிழ் நூல்களைப் பயின்று உணர்வாராக!

இனிக், காதலன்பின் நுகர்ச்சிக்கு வகுப்பு வேற்றுமை பெரிதுந் தடை செய்வது என்னும் உண்மையை இவர் ஏளனஞ் செய்கின்றார். இவர் இகழ்ந்துரையாத வெறுங்காமநுகர்ச்சியி லாவது வகுப்பு வேற்றுமை தடைசெய்து நிறகின்றதா? என் பதைச் சிறிது உற்றுநோக்குதல் வேண்டும். தம்மை அழுத்தந் திருத்தம் வாய்ந்த சைவரெனக் கருதிக்கொள்வாரில் எத்தனை யோபேர் தஞ் சாதிவரம்பு கடந்து மறைவிலே குறத்திகளை மருவுகின்றன ரென்றும், புலைச்சிகளின் தோள்களை மருவிக் களிக்கின்றன ரென்றும், பரத்தையர் வீடே குடியாய்க் கிடக் கின்றன ரென்றும் பலர் பலகாற்சொல்லக் கேள்வியுற்றிருக்கின் றேம். இவர் புகழ்ந்து பேசும் இழிந்த காம நுகர்ச்சியே சாதி வரம்புக்குள் நில்லாது தம்வயபபடார் சாதி வரம்பைமீறிச் செல்லுமாறு ஏவ உயர்ந்த தெய்வக் காதலன்பின் வயப்பட் டார் சாதிவரம்பைத் துகளாக்கித் தாங்கொண்ட புனித ஒழுக் கத்தில் நிற்குமாறு அஃது அவரைச் செலுத்துதலாற் போதரும் இழுக்கென்னை? இத்தூய வொழுக்கம் தம் பண்டைத் தமிழ்மக் கட்கு உயிர்போற் சிறந்த விழுமிய ஒழுக்கமாதலின், இதனை உண்மை யறிவுடையாரெவருஞ் சிறிதுங் குறைகூறா ரென்க.

உ. இலக்கண நூல்

தொல்காப்பியர் அருளிச் செய்தது இலக்கண நூலாதலின், அவர் பொருளை அகம் புறம்என வகுத்து, அகப்பொருளின்பாற் பட்ட இன்பத்தை முதற்கண்வைத்து, அறம்பொருள்களை அதன் பின் வைத்தாரல்லது, இன்பத்துக்கு முதன்மை கொடுக்க வேண்டும் என்பதுபற்றி அதனை முதற்கண் வைத்தாரல்லர்;

என்று அம்மறுப்புரைகாரர் கூறித், தொல்காப்பியர் இன்பத்துக்கே முதன்மை கொடுத்தாரென்னும் எமதுரையை மறுக்கின்றனர். தொல்காப்பியம் இலக்கண நூலாதலின் அதன்கட் கூறிய முறை கொள்ளற்பால தன்றென்பதே இவரது கருத்தாகின்றது. இலக்கண நூலின் இலக்கணம் இன்னதென்று உணர்ந்தனராயின் இவர் இங்ஙனங் கூறி இழுக்கார். இலக்கண நூல்களெல்லாம் இலக்கிய நூல்களின் சொற்பொருளியல்புகளை நன்காய்ந்து, அவை தம்மையே முறைப்படுத்தி உரைக்கும் தன்மையவாமென்பது "இலக்கியங்கண்டு அதற்கு இலக்கணம் இயம்பலின்" என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்தினை அறிந்த சிறுமகாரும் உணர்வர். இதுதானு முணராது இலக்கணமுறை இலக்கியமுறையின் வேறுவது எனக்கொண்ட அம்மறுப்புரைகாரரின் தமிழறிவு சால அழகிது!

இலக்கியப் பொருளியல்புகளை முறைப்படுத்திச் சொல்லி விளக்குவதே இலக்கண மென்பது தமிழ்நூல் வடநூல் இயற்றிய ஆசிரியரெல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலின், தெய்வத் தொல்காப்பியனார் வகுத்துவிளக்கிய 'அகப்பொருள்', 'புறப்பொருள்' இலக்கணங்கள் அததனையும், அவர்காலத்தும் அவர்க்கு முன்னிருந்த சான்றோர் காலத்தும் இயற்றப்பட்ட நூலகளின் பொருளமைதிகளேயாதல் தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

௩. பண்டை இலக்கியங்களும் இன்பமும்

இனிப், பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் இயற்றிய இலக்கிய நூல்கள் தாமும், அஞ்ஞான்றை உலகியல் நிகழ்ச்சிகளை உள்ளவாறே எடுத்துக்கூறுந் தன்மையவன்றி, உலகியலொழுக்கத்துக்கு மாறுவன சிறிதுங் கூறுவன அல்ல. இஞ்ஞான்று ஆரியர்தம் பொய்வழக்கின்பாற் பட்டு, உலகியல் வழக்கோடொவ்வாத பலவற்றைப் பொய்யாகப் புனைந்து கட்டிச் சொல்லுந் தமிழ்ப்புலவர் போலாது, பண்டிருந்த தமிழ் நல்லிசைப் புலவர்கள் பட்டது பட்டாங்குமொழியும் பொய்யா நாவினர் என்பது பேராசிரியர் 'தொல்காப்பிய மரபியலிற்' கூறியவுரையானும், பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களை ஒருசிறிது உற்றுநோக்குதலானும் இனிது உணரலாம். பண்டைக்காலத்துத் தமிழிலக்கி

யங்களிற் பெரும்பாலன இன்பத்தின் மேற்றான அகப்பொருளினையே மிகவிரித்து உரைத்தலும், இன்பத்தின் வழிப்படூஉம் ஏனை அறம்பொருள்களின் மேற்றான புறப்பொருளினைச் சுருக்கியே பாடுதலும், நன்குணர வல்லார்க்கே பண்டைத் தமிழாசிரியர் எல்லாரும் இன்பத்துக்கே முதன்மை கொடுத்தமை நன்கு புலனாம். பழைய சான்றோர் செய்யுட்களைத் தொகுத்த எட்டுத்தொகையுள் 'நற்றிணை' நானூறு செய்யுட்களும், 'குறுந்தொகை' நானூறு செய்யுட்களும், 'ஐங்குறுநூறு' ஐந்நூறு செய்யுட்களும், 'கலித்தொகை' நூற்றைம்பது செய்யுட்களும், 'அகநானூறு' நானூறு செய்யுட்களும், பத்துப்பாட்டில் 'முல்லைப் பாட்டு,' 'நெடுநல்வாடை', 'குறிஞ்சிப்பாட்டு', 'பட்டினப்பாலை' என்னும் நான்கு பெரும்பாட்டுக்களும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் 'கார்நாற்பது', 'ஐந்திணை ஐம்பது', 'ஐந்திணை எழுபது', 'திணைமொழி ஐம்பது', 'திணைமாலை நூற்றைம்பது', 'திருக்குறள்' காமத்துப்பால் இருநூற்றைம்பது, 'நாலடியார்' காமத்துப்பால் முப்பது செய்யுட்களும் ஆகமொத்தம் இரண்டாயிரத்து நானூற்றுத் தொண்ணூற்று நான்கு அருந்தமிழ்ச் செய்யுட்களும் அகப்பொருளின் பாலதாகிய இன்பத்தையே நுதலுகின்றன.

இனி, எட்டுத்தொகையிற் 'பதிற்றுப்பத்து' நூறுசெய்யுட்களும் 'பரிபாடல்' எழுபது செய்யுட்களும், 'புறநானூறு' நானூறு செய்யுட்களும், 'பத்துப்பாட்டில்' ஆறு செய்யுட்களும். பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் 'நாலடியார்' முன்னூற்றெழுபது செய்யுட்களும், 'நான்மணிக்கடிகை' நூறு செய்யுட்களும், 'இனியவை நாற்பது' நாற்பது செய்யுட்களும், 'இன்னாநாற்பது' நாற்பது செய்யுட்களும், 'களவழி நாற்பது' நாற்பது செய்யுட்களும், 'திருக்குறள்' ஆயிரத்து எண்பது செய்யுட்களும், 'திரிகடுகம்' நூறும், 'ஆசாரக் கோவை' நூறும், 'பழமொழி' நானூறும், 'சிறுபஞ்ச மூலம்' நூறும், 'முதுமொழிக் காஞ்சி' ஒன்றும், 'ஏலாதி' நூறும், ஆக மொத்தம் மூவாயிரத்து நாற்பத்தேழு செய்யுட்களும் புறப்பொருளின் பாலவாகிய அறம் பொருள்களை நுதலுகின்றன. இவ் விரண்டையும் நுதலும் மூவாயிரத்து நாற்பத்தேழு செய்யுட்களையும் இருகூறாகப் பகுத்தாற், சிறிதேறக்குறைய

அறத்துக்கு ஆயிரத்து ஐந்நூற்று இருபத்து மூன்றும், பொருளுக்கு ஆயிரத்து ஐந்நூற்று இருபத்து மூன்று செய்யுட்களுமே வருகின்றன. இன்பத்தை நுதலுஞ் செய்யுட்கள் மட்டும் இரண்டாயிரத்து நானூற்றுத் தொண்ணூற்று நான்கென்பது மேலே காட்டப் பட்டமையால், இன்பத்தை நுதலுஞ் செய்யுட்கள் ஏனை அறம் பொருள்களைத் தனித்தனியே நுதலுஞ் செய்யுட்களினும் சிறிதேறக்குறைய ஆயிரஞ் செய்யுட்கள் மிகுந்திருத்தல் காணப் படும். இதுவேயுமன்றி, அறப்பொருள்களை நுதலும் பாட்டுக்களுள்ளும் இன்பத்தைக் கூறும் பகுதிகளும் ஆங்காங்கு விராய் வந்திருக்கின்றன. இவ்வாறாகப் பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் யாங்கணும் பெரும்பான்மையாக எடுத்துப்பேசப் படுவது இன்பமேயாய் இருத்தலினாலும், ஏனை அறம் பொருள்களைச் சுட்டுவன அவற்றில் மிகக்குறைந்தனவாயிருத்தலினாலும் அவ்விலக்கியங்களின் வழியே இலக்கணநூல் செய்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், அவற்றொடு மாறுகொளாமைப் பொருட்டு இன்பத்தை முதற்கண்ணும், ஏனைப் பொருள் அறங்களை அதன் பின்னுமாக வைத்து,

> "இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்றாங்கு
> அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்"

என்று சூத்திரஞ் செய்தருளினார்.

எனவே, ஒருகாரணமும் பற்றாது தாம் எடுத்துக்கொண்ட அகப்பொருளுக் கேற்க ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இன்பத்தை முதற்கண் வைத்தாரல்லது, உறுதிப்பொருள்களில் இன்பமே முதல் நிற்கவேண்டுமென்பது அவர்க்குக் கருத்தன்று என்றும் மறுப்புரைகாரர் கூற்றுப் பொருத்தமில் போலிக்கூற்றாமென்க. பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் எல்லாம் உறுதிப் பொருள்களில் முதல் நிற்றற்குரிய இன்பத்தின் விழுப்பம் உணர்ந்தே அதனை ஏனையவற்றினும் பார்க்க உயர்த்தெடுத்துப் பேசுவ ஆயின. அந் நுணுக்கம் உணர்ந்தே தொல்காப்பியனாரும் அகப்பொருளொழுக்கமாகிய இன்பத்தினை முன்வைத்து, ஏனைப் புறப்பொருள் ஒழுக்கங்களை அதன்பின் வைப்பாராயினர்.

௪. அறம் இன்பத்தையே முதலும்ஈறுமாக உடையது

இனி, அம்மறுப்புரைகாரர், அறமே முதல் நிற்கற்பாலது, இன்பம் அந்நீரதன்று என்றதூஉம் பொருந்தாமை காட்டுதும். ஒரு புல்நுனிமேல்நிற்கும் நீர்த்துளியிற் பெருக்கக் கண்ணாடியின் உதவிகொண்டு காணப்படுஞ் சிற்றுயிர்கள் முதல் மக்கள் ஈறுள எல்லா உயிர்கள்மாட்டும் இன்ப உணர்ச்சியும், இன்பத்தைப் பெறும் வேட்கையும், அதற்கேற்ற முயற்சியும் ஒரு தினைத்தனையும் பிழையாமற் காணப்படுகின்றன. அதுபோல் அறத்தைப் பற்றிய உணர்ச்சியும், அதனைப் பெறும்வேட்கையும், அதற்காம் முயற்சியும் அங்ஙனமெல்லா உயிர்களிடத்துங் காணப்படாமல், ஆறறிவுடைய மக்களுள்ளும் பிற உயிர்கள்பால் அன்பு நிகழப் பெற்ற ஒருசிலர் மாட்டே காணப்படுகின்றன. இவ்வாற்றால் இன்ப உணர்ச்சியினும் அறவுணர்ச்சி மிகச்சிறுகிய நிலையில் உளதாதலும், அதுவும் பிற உயிரின் இன்பத்தைத் தம் முயிரினின்பத்தோடொப்பக்கருதினார் பாலன்றி உளதாகாமையுந் தேர்ந்து காணவல்லார்க்கு இன்ப உணர்ச்சியின் வாயிலாகவே அறவுணர்ச்சி விளைவதன்றி, அறவுணர்ச்சி வாயிலாக இன்ப உணர்ச்சி விளையாமை இனிது விளங்காநிற்கும். இதுபற்றியன்றே தெய்வத் திருமூலரும், "நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்று அருளிச் செய்தார். ஒருவன் தான்பெற்ற இன்பத்தை இவ்வையகத்துள்ள எல்லா உயிர்களும் பெறுதல் வேண்டுமென விழைந்து அதற்கேற்ப முயலும் முயற்சியே அறம் எனப்படும். பிறவுயிரின் இன்பத்தைக் கருதாது செய்யும் முயற்சிகளெல்லாம் அறத்துக்கு மாறான மறம் எனப்படும். பிறர்க்கு வறுமையால் வந்த துன்பத்தை நீக்குதற்பொருட்டுப் பொருளுடையார் அவர்க்குப் பொருளீந்து செய்யும் அறம் எத்துணை இன்பம் பயக்கின்றது. இதுபற்றியன்றே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரும்,

"ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்து இழக்கும் வன்க ணவர்" (குறள்-௨௨௮)

என்று அருளிச் செய்தார். தமக்கும் பிறர்க்கும் நிகழும் இன்பம் இனைத்தென்பது உணர்ந்த இன்ப உணர்ச்சி உடையார்க்

கன்றி, ஏனையோர்க்கு அறநினைவு சிறிதும் உளதாகாது. இவ்வுண்மை அறிவுடையார்க்கெல்லாம் இனிது விளங்கிக் கிடப்பவும், இதுதானும் உணரமாட்டாது இன்பத்தினும் அறத்திற்கே முதன்மைசொலப் புகுந்த மறுப்புரைகாரர் உரை தொல்லாசிரியர் நூல் வழக்கிற்கும் ஏனை உலகியல் வழக்கிற்கும் மாறுகொண்டு போலியுரையாய் ஒழிந்தமை காண்க.

எல்லா உயிர்க்கும் பொதுவான இன்ப உணர்ச்சியின் வாயிலாகவே அவ்வுயிர்கட்கு முயற்சி யுண்டாகாநிற்கின்றது. அம்முயற்சியினாற் பின்னும் பினனும் பிறவி வளர்ச்சி உரம் பெற்றுப் பிறவிக்கு வாராமல் அறியாமையில் அமிழ்ந்திக் கிடக்கும் உயிர்கள் பிறவிக்கு வந்து அறிவு கூடுகின்றன. இன்பமும் அறிவும் இவ்வாற்றாற் பெருகப்பெருக அறநினைவும் அறஞ் செய்யும் முயற்சியும் மக்கள்பால் முறைமுறையே தலைப்படுகின்றன. அம்முறையினைக் கூர்ந்து பார்க்கும்வழி, இன்பத்தினால் முயற்சியும், அம்முயற்சியாற் பொருளும், அப்பொருளால் அறமும், அவ்வறத்தால் முடிவிற் பேரின்பமும் ஒன்றினொன்று உளவாய்வருகின்றன என்பதூம், எல்லா அறிவும் முயற்சியும் இன்பத்தினின்றே தோன்றி இன்பத்தின்கண்ணே சென்று முடிகின்றன என்பதும் நன்கு தெளியகிடத்தலின், முற்றுணர்வு வாய்ந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இன்பத்தை முன் வைத்துப் பொருளை அதன்பின் வைத்து, அறத்தை அதன்பின் வைத்துச் சூத்திரஞ் செய்த முறையே உலக வழக்கொடும், நூல் வழக்கொடும் முழுதொதது என்றும் அசையா வைரமலைபோல் திகழ்ந்து நிற்பதாம் என்க. பண்டைத்தமிழ் ஆசிரியர்களே யன்றித் தமிழகத்துக்குப் புறத்தேயுள்ள நாடுகளில் உயிர்வாழ்ந்த பண்டை நாகரிக மக்களுள் வழங்கிய பலவேறு மொழி இலக்கிய நூல்களுள்ளும் இன்பமும் பொருளுமே முன் வைக்கப்பட்டு அறம் அவற்றின் பின்னதாக நிறுத்தப்பட்டிருத்தலும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

ரு. தொல்காப்பியனார் இன்பத்துக்கே முதன்மை கூறினமை

இனி, உறுதிப்பொருள்களுள் இன்பமே முதன்மையானதென்று தொல்காப்பியனார் கூறவில்லை என்று அம்மறுப்புரை

காரர் துணிந்து சொல்லுதலை உற்றுராயுங்கால் அவர் செந்தமிழ் மொழிக்கு நந்தா மணிவிளக்காந் தொல்காப்பியத்தை ஒரு சிறிதாயினும் நல்லாசிரியரையடுத்து நன்கு ஆராய்ந்து பயின்றவரல்ல ரென்பது புலனுகா நிற்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரே பொருளதிகாரத்துப் பொருளியலில் இருபத்தொன்பதாஞ் சூத்திரமாக நிறுத்திய,

> "எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
> தானமர்ந்து வருஉம் மேவற் றாகும்"

என்பது இன்பத்தையே ஏனைப் பொருள் அறங்களினும் முதன்மைபெற்றதாக வைத்துக் கூறுநிற்கவும் அதனை அறியாது கூறிய அவருரையே அவர் தொல்காப்பியம் உணராமையினை நன்கெடுத்துக்காட்டா நிற்கின்றது. அச்சூத்திரத்துக்குப் போந்த "மேவற்றுகுமென்றுர், என்பது ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் போக நுகர்ந்து வருதலின் ஒருவனும ஒருத்தியுமே இன்ப நுகர்ந்தாரெனப்படாது, அவ்வின்பம் எல்லா உயிர்க்கும் பொது வென்பதூஉம் அவை இருபாலாய்ப் புணர்ச்சி நிகழுமென்பதூஉங் கூறியதாயிற்று. அறனும் பொருளும் எல்லா உயிர்க்கும் நிகழா, மக்கட்கே சிறந்துவரு மென்றுராயிற்று" என்னும் பழைய உரையாசிரியர் உரைப்பகுதியையேனும் அவர் உணர்ந்திருந்தனராயின், எல்லா உயிர்கடும் இன்பம் ஒன்றுமே உரித்தாவதென்பதூஉம், ஏனைப் பொருளறங்கள் மக்கள்பால் மட்டும் உண்டாவனவாய் இன்பத்தையே முதலும் முடிவுமாய்க் கொண்டு நிகழுமென்பதூஉம். அதுபற்றியே தொல்காப்பியனுர் இன்பத்தை முன்னும் பொருளறங்களை அதன்பின்னுமாக வைத்துக் கூறினுரலலது ஒருகாரணமும் பற்றுது அங்ஙனங் கூறினுரல்ல ரென்பதூஉம் விளங்க அறிந்திருப்பர். இவையெல்லாம் ஒருசிறிது முணராது தொல்காப்பியனுர் கருத்தை முற்றும் அறிந்தார்போன்று துணிபுரை நிகழ்த்திய அம்மறுப்புரைகாரர் தந் துணிபு,

> "கல்லா ஒருவன் தகைமை தலைப்பெய்து
> சொல்லாடச் சோர்வு படும்" (குறள்-௪0௫)

என்னும் அருமைத் திருக்குறளுக்கு இலக்காய்த் தமிழ்வல்ல சான்றேராற் நகையாடற் பாலதாய் முடிந்தமை காண்க.

என்று இத்துணையுங் கூறியவாற்றால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இன்பத்தை முன்னும் ஏனைப் பொருளறங்களை அதன்பின்னும் வைத்துக் கூறிய முறையே அடிப்பட்ட சான்றோர்தம் நூல் வழக்கிற்கும் ஏனையுலகவழக்கிற்கும் பொருந்துவதாமென்பதூஉம், இம்முறையொடு திறம்பிப் புதிது புகுந்த பௌத்தசமண் சமயங்களின் பொருந்தா வழக்கேபற்றிப் பிற்காலத்தார் அறத்தை முன்னும், ஏனைப் பொருளின்பங்களைப் பின்னும் வைத்த தலைதடுமாற்ற முறை அவ்விருவகை மெய்வழக்கொடும் ஒவ்வாதாமென்பதூஉம் இனிது பெறக்கிடந்தமை காண்க.

௬. திருவள்ளுவர் கொண்டது தமிழ்முறை யன்று

இனி ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் அறம் பொருள் இன்பமென வைத்து நூல் செய்த முறை தமிழ்முறை யன்றாய்ப் பௌத்த சமண சமயத்தவர்களாகிய வடநூலார் தாமே புதிது வகுத்த முறையேயாதலை மேலே காட்டினும். இங்ஙனந் திருவள்ளுவர் கொண்டமுறை தமிழ்நூல் வழக்கன்றென்பதற்குத், திருக்குறளுக் குரைகண்ட பரிமேலழகியார் 'காமத்துப்பால்' முகத்தில் "இவர் பொருட்பாகு பாடடினை அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல் வழக்குப்பற்றி ஓதுதலான்" என்று உரை உரைத்தமையே சான்றாம். பண்டு தொட்டுவந்த தமிழ்நூன் முறையெல்லாம் இன்பத்தை முன்னும் பொருளறங்களைப் பின்னும் வைத்தலேயாம் என்பதனை மேலே விரித்துக் காட்டினும். ஈண்டுப் பின்னுஞ் சிறிது அதனையே காட்டுதல் இன்றியமையாததாகின்றது. பழைய பரிபாடலிற் செவ்வேள் மேற் பாடப்பட்டிருக்கும் ஒன்பதாம் பாட்டினை இயற்றியருளினவரான ஆசிரியர் குன்றம்பூதனார் அப்பாட்டின்கண் வடமொழி நான்மறை வல்ல புலவரை நோக்கித் தமிழது சிறப்பு அறிவுறுத்துகின்றுழித், தமிழுக்கே உரித்தான காதலின்ப ஒழுக்கத்தினையும் அவ்வொழுக்கத்தினை யுடைமையால் வள்ளிநாச்சியார் சிறந்தமையும், அவ் வகத்தமிழை ஆராய்ந்தமையால் முருகப்பிரான் சிறந்தமையும், நன்கெடுத்து விரித்து, ஓதுவார்க்குங் கேட்பார்க்குந் தமிழ்ச்சுவை புலனுமாறு விளக்குதல் காண்க. இங்ஙனமே பத்துப்பாட்டின்கண் ஒன்றாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டை இயற்றிய நல்

விசைப் புலமை மலிந்த சான்றோருந், தங்காலத்திருந்த பேரறிஞர்களாற் "புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன்" எனவும், "பொய்யா நாவிற் கபிலன்" எனவும் புகழ்ந்து பாராட்டப்பெற்றவரும் ஆன ஆசிரியர் கபிலர், தமிழ் நலம் அறியாத ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் நலம் அறிவித்தற்பொருட்டுத் தாம் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டின்கண், இசகாதலின்ப அகப்பொருளொழுக்கத்தினையே விரித்தெடுத்துப் பெரிதுஞ் சுவைதுளும்பப் பாடியிருத்தல் காண்க. இன்னும் இதனை விரிப்பிற்பெருகும். இங்ஙனமெல்லாந் தமிழ்நாட்டின்கணிருந்த அடிப்பட்ட சான்றோரெல்லாருந் தமிழுக்குச் சிறந்தது இன்பவொழுக்கமென்றே ஒருமுகமாய் நின்று கட்டுரைத்துச் சொல்லுதலின், அவர்க்குப் பிற்காலத்தே நூல்செய்த திருவள்ளுவனார் கொண்ட முறை பரிமேலழகியார் காட்டியவாறு தமிழ்முறை யன்றென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

எ. திருவள்ளுவர் வேறுமுறை கொண்ட காரணம்

அற்றேல், தமிழ்மக்கள் பொருட்டுத் தமிழ்நூல் இயற்றப் புகுந்த திருவள்ளுவனார், அத் தமிழ் முறையொடு திறம்பி வடநூன்முறையைக் கைப்பற்றிய தென்னையெனிற் கூறுதும். இத் தென்றமிழ் நாட்டுப் பழைய வரலாறுகளை நன்காய்ந்துணர்வார்க்குத் திருவள்ளுவனார் இருந்த கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிற் பௌத்தசமண மதங்கள் வடநாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டிற் குடிபுகுந்தமை நன்கறியக்கிடக்கும். இதற்குத் திருவள்ளுவர் காலத்தை யடுத்துச் செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் பௌத்தசமண் காப்பியங்களே ஒரு பெருஞ் சான்றாம். அவ்வாறு குடிபுகுந்த அச் சமயிகள் இரு பாலாரும், உலகியலொழுக்கத்தை ஆய்ந்தாராய்ந்தறிந்த சான்றோர் தம் நூல் வழக்கை நுணுகியாராயும் அறிவுமதுகையின்றி இன்பத்தினை இழித்துப்பேசி, அவ்வாற்றால் ஏனைமக்களினுந் தாமுயர்ந்தார் போற் காட்டி, அங்ஙனங் காட்டுந் தமது சரவொழுக்கம் நிலைபெறுதற்பொருட்டு அறத்துக்கே உயர்வு சொல்வாராய், இந்நாட்டவரைப் பெரியதொரு பொய்ம்மயக்கிற் படுப்பாராயினர். இவ்வாறு இன்பத்தை இகழ்ந்து அறத்தை உயர்த்துப்பேசி ஆரவாரஞ் செய்யும் பௌத்தசமண் குருக்களின் உரைகளைக்

கேட்ட தமிழ்ப்பொதுமக்கள், அவர் இகழ்ந்து பேசிய இன்ப
வொழுக்கத்தைத் தாமும் ஏனைமக்களும் விடமாட்டாமை நன்
குணர்ந்தும், அறிவுரை கூறும் அவர் தம்மினும் உயர்ந்தார்
போலுமெனமயங்கிக், கரவொழுக்கத்தில் நிற்கும் அக் குருக்கண்
மாரையும், அவர் தஞ் சொற் செயல்களையும் மிக உயர்த்துப்பேசு
வாராயினர். இவ்வாற்றாற் பௌத்தசமண கோட்பாடுகள்
உண்மையில் மக்களியற்கைக்கும், அவர்தம் உலகியல் ஒழுக்கத்
திற்கும் ஒருசிறிதும் பயனபடாவாயிருந்தும், போலியாக எங்கும்
பரவிவரலாயின இதுகண்ட தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அப் புறச்
சமயக்கோட்பாடுகள மக்கட்குப் பயன்படாமையின் உள்ளீ
டில்லா வெறும் பதர்களாதல் தெரிந்து, உண்மை உலகியல்
ஒழுக்கத்திற்கு ஏற்ற அறத்தின் கூறுபாடுகளைத் தமிழ்த்
தொல்லாசிரியர் கொண்ட உண்மைப் பயன்தரு முறையில்
இன்பத்தொடு படுத்து விளக்குவான் புகுந்தனர். அங்ஙனம்
புகுந்தாருள் தலைநின்றவரான திருவள்ளுவனர், தங்காலத்துத் தம்
மோடுடனிருக்கும் மக்கள், பௌத்த சமண மயக்குரையிற் சிக்கி
அறத்திற்கே உயர்வுசொல்லுதல் கண்டு, அவர்வழியேசென்று
அவரைத் திருத்துவாராய், அறத்தை முன்வைத்து நூல்செய்
வாராயினர். அங்ஙனம் நூல செய்கின்றுழிப், பெரும்பாலும்
இம்மையையே நோக்கின இல்லறமும், பெரும்பாலும் மறுமை
யையே நோககின துறவறமும் என அறததை இரண்டாக
வகுத்து, அவ் விருவகையறமும் பொருளை இன்றியமையாத கருவி
யாக அவாவுதல் பற்றிப், பொருளை அதன்பின் வைத்து, அவ்வாறு
பொருள் துணையாக அவ் விருவகை அறத்தானும் அடையப்
படும் இன்பமும், இம்மைக்கண் நுகரப்பட்டு இல்லறத்துக் கேது
வாய் நிற்குங் காதலின்பமுந், துறவறத்தின் பயனாய் மறுமைக்
கண் நுகரப்படுந் திருவருள் இன்பமுமென இரண்டாதல்
தெரித்து, இன்பத்தினை இறுதிக்கண்ணும் வைத்து நூல்யாப்பா
ராயினர். ஆகவே, இறுதிக்கண் அவர் நிறுத்திய இன்பத்துப்
பால் காமவின்பத்தினையே நுதலுவதென்று அம் மறுப்புரை
காரர் கூறியது பொருத்தமில் கூற்றாதல் காண்க. இறுதிக்கண்
நின்ற இன்பத்துப்பால் இல்லறத்தின் பாலதான காதலின்ப
மொன்றனைமட்டுமே உணர்த்துவதன்று. ஆழ்ந்து நோக்கு

வார்க்கு, அது துறவறத்தின் பாலதான திருவருளின்பத்தையும் ஒருங்கு உணர்த்துவதேயாகும். இங்ஙனமே தமிழ்நூல்களிற் கூறப்படும் அகப்பொருட் காதலொழுக்கமெல்லாம் இம்மையின்பமொன்றனையே உணர்த்தாமல், திருவருளின்பத்தையும் உடனெடுத்து ஓதுவதென்பதற்குச், சைவசமய ஆசிரியரில் முதல்வரான மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் அருளிச் செய்தமையும், ஏனை அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் முதலான தம் சமயகுரவர்களுந் தாமருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களில் ஆங்காங்கே தலைவன் தலைவி முறையில் வைத்து இறைவனைப் பாடியிருத்தலும், சைவசித்தாந்த நூல்களில் ஒன்றான திருவுந்தியார்,

> "பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்ப மாயங்கே
> முற்றவரும் பரிசு உந்தீபற
> முளையாது மாயையென்று உந்தீபற"

என்று உரைத்தலுமே சான்றும். அகப்பொருட் காதல் ஒழுக்கத்தினைக் கூறுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் இவ்வாழ்ந்த திருவருளின்பக் கருத்தும் உணர்த்துப் பெற்றியது என்பதற்குச் சிவஞானி ஒருவர் இயற்றின திருக்கோவையார் உண்மை என்னும் நூலுஞ் சான்றுபகரும். எனவே, திருவள்ளுவனார் தம அருமைத் திருக்குறள் நூலின் இறுதிக்கண் நிறுத்திய இன்பத்துப்பால், அவர் தாம் வகுத்த இல்லறந்துறவறம இரண்டிற்கும் பொதுவான இன்பத்தையே உணர்த்துங் கருத்துடையதன்றி இல்லற நுகர்ச்சியொன்றற்கே உரிய காதலின்பத்தினை மட்டும் உணர்த்துவதன்றென்பது கடைப்பிடிக்க. இவ்வாற்றால், இல்லாளொடு கூடியிருந்து நுகரும் இன்பமே காமத்துப்பாலிற் சொல்லப்பட்டதெனவும் அம்மறுப்புரைகாரர் கூற்று உள்ளீடில்லாப் போலியாய் ஒழிந்தமை கண்டுகொள்க.

௫. திருவள்ளுவரும் இன்பத்துக்கே முதன்மை தந்தமை

இனிப், பௌத்தசமண் சமயக் குருக்கண்மார் இல்லறத்தை இகழ்ந்து துறவறத்தையே பெரிது கொண்டாடா நிற்பர். இல்லறத்தின் வழிச் செல்லாத துறவு நிலைபெறின்றிச் சீர்குலையும் என்பதற்கு அத் துறவிமார்தங் காமக் களவொழுக்கமே

சான்றும். இவ்வுண்மை கண்டு தெய்வத் திருவள்ளுவர் அவர் தங்கொள்கையை மறுத்தற் பொருட்டே இன்பத்தின் வழித்தாகிய இல்லறத்தை முன்வைத்து நூல்செய்ததூஉம்,

"அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்
போஒய்ப் பெறுவ தெவன்" (குறள்-சசு)

என்றும்,

"இயல்பினா னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான்
முயல்வாரு ளெல்லாந் தலை" (குறள்-சஎ)

என்றும்,

"ஆற்றி னொழுக்கி யறனிழுக்கா வில்வாழ்க்கை
நோற்பாரி னோன்மை யுடைத்து" (குறள்-சஅ)

என்றும்,

"அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று" (குறள்-சக)

என்றும்,

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்" (குறள்-ருO)

என்றும் அவர் இல்லறத்தைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வழக்குப் பற்றித் துறவறத்தினும் மிகவெடுத்துக் கூறியதூஉமென்க.

இனி, இன்பத்தின் வழித்தாகிய இல்லறத்தைத் தெய்வத் திருவள்ளுவனார் முன்வைத்து நூல்யாத்தமையின், அவர் இன்பத்துக்கே முதன்மை கொடுத்தார் என்று எமது தலைமைப் பேருரையிற் கூறினமன்றி, இல்லாளொடு கூடி நுகரும் இன்பமும் அவர் இல்லற இயலிற் கூறினரென மொழிந்திலேம். இவ்வாறாகவும், இன்பநுகர்ச்சிக்கு அவர் முதன்மைதந்தார் என யாம் மொழிந்தேம் எனப் பிழைபடக்கொண்டு, அம் மறுப்புரைகாரர் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லா மெழுதினர். இன்பமும் இன்பநுகர்ச்சியும் வேறுதலை உணர்ந்திருந்தனராயின் அங்ஙனம் பிழைபட உரையார். மனையாளைப் புணர்ந்து

நுகரும் இன்பங் காமத்தின்பாற்படும். அவளைப் புணராத காலங்களில் அவளுடன் அருங்குணங்களோடு பழகுதலானும், அவளுடன் அறிவுச் செயல்களைக் காண்டலானும், அவளுடன் அறிவு மொழிகளைக் கேட்டலானும், எல்லா வகையினும் அவள் தன்னோடு ஒத்து ஒழுகுதலை வியத்தலானும், அவளுடன் எழில் நலங்களை நோககுதலானுங் கணவற்கு ஓவாது விளையுமின்பங் காதலின்பத்தின்பாற் படும். இங்ஙனமே தன் கொழுநன்றன் அருமைப்பாடுகளை உணருந்தொறும் நினையுந்தொறும் மனைவிக்குங் கழிபெருங் காதலின்பம் ஓவாது விளையா நிற்கும். இவ்வாறு காதலின்ப நிகழ்ச்சி அவர் தமக்குள் உண்டாயினாலன்றி அவர் தமக்குள் அன்புடையராய் ஒழுகுதல் இயலாது; அன்புடையராய் ஒழுகினாலன்றி அவர் ஒருமித்து நின்று,

"அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலுந் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்து எதிர்கோடலும்" (சிலப்பதிகாரம்)

ஆகிய இல்லறத்தை இனிது நடாத்துதலும் ஒரு சிறிதும் இயலாது. ஆகவே, இன்பத்தின் வழித்தாகவே அல்லது இன்பத்தை நுதலிய இல்லறம் நடைபெறுதல் ஐயுறவின்றித் தெளியப்படும். இவ்வியல்பினை, ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனாரே காதலின்பத்தின் விளைவான அன்பை முன் வைத்து அறத்தைப் பின் வைத்து,

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது" (குறள்-௪௫)

என்று கூறி நன்கு விளக்கியருளினார். அவர் கருத்தறிந்த உரைகாரர் பரிமேலழகியாரும் "இல்லாட்குங் கணவற்கும் நெஞ்சொன்றாகாவழி இல்லறங் கடைபோகாமையின், அன்புடைமை பண்பாயிற்று, அறனுடைமை பயனாயிற்று." என்று உரை கூறியதூஉம் உற்றுநோக்கற்பாலதாம். இவ்வியல்பெல்லாம் நூல் வழக்கானேயன்றி உலகியல் வழக்கானும் எளிதில் உணரக்கிடப்பவும், இவை தாமும் உணரமாட்டாது, அறமே முதற்கண் வைக்கப்பட்டதென அம்மறுப்புரைகாரர் கூறியது இரு வகை வழக்கிற்கும் மாறுகோளாம் என்க.

எனவே, காதலின்பத்தினை அடிப்படையாய்க் கொண்டெழுந்த இல்லறத்தைத் தெய்வத் திருவள்ளுவர் முன்வைத்து நூல் யாத்தது, அவர் பண்டைச் செந்தமிழ் நல்லாசிரியர் நிறுத்திய மெய்வழக்கிற்கு மாறாகாமைப் பொருட்டேயாமென்பதூஉம், தற்காலத்துப் புதிது புகுந்த பௌத்தசமண் சமய வழக்குப் பற்றி அறத்தை முதல் நிறுத்தினும அவ்வறத்திற்கு அடிப்படையான இன்பத்துக்கு முதன்மை கொடுத்தலே அவர்தம் உண்மைக் கருத்தாமென்பதூஉம், இப்பெற்றியெல்லாம் நன்காய்ந்துபாராது அம்மறுப்புரைகாரர் கூறிய கூற்றுத் திருவள்ளுவனார் கருத்தொடு முரணிப் பிழைபடுவதாம் என்பதூஉந் தேற்றமாதல் காண்க.

௯. உயிர்களின் முயற்சிக்கு ஊழ் முதற்காரணம் ஆகாது

இனி இன்பத்தை நுதலியே பொருள் ஈட்டுதலும், அறஞ் செய்தலும் நிகழ்கின்றன என்னும் எமது கோட்பாட்டுக்கு முதலில் இணங்கிப் பேசியவர், அம்மட்டில் அமையாது இன்பத்தை நுதலி மக்கள் செய்யும் அவ்விரு வகை முயற்சியும் மூட்டுபபடுதற்குக் காரணம் பழவினையே என்கின்றார். எல்லா உயிர்களும், அவ்வுயிர்களிற் சிறந்த மக்களுஞ் செய்யும் முயற்சியெல்லாம இன்பத்தை நுதலியே நடைபெறுதல் மறுப்புரைகாரரை யுள்ளிட்ட எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகலின் அவ்வுண்மையினையே யாம் எடுத்து விளக்கினமன்றி, மக்கள் செய்யும் முயற்சி பழவினையால மூட்டுப்பட்டு வறிதாதலையேனும், அன்றி நிறைவேறுதலையேனும் எடுத்துப் பேசினேமல்லேம். அங்ஙனமாகவும், அவர் எடுத்த பொருளை விட்டு அதற்கியைபில்லாத தொன்றனை எடுத்துரைத்தல் மேற்கோள்மலை வென்னுந் தோல்வி (நிக்கிரகஸ்தான) முறையாதலை உணர்ந்திலர் போலும்! இன்பத்துக்கு முதன்மை சொல்லும் எமது மேற்கோளை (பிரதிஞ்ஞை) மறுக்கப் புகுந்தவர் அதனை மறுத்து அறத்துக்கு முதன்மைசொல்லுந் தமது மேற்கோளை நாட்டல் வேண்டுமேயல்லாமல், அதனை விடுத்துப் பழவினைக்கு இடையே முதன்மை சொல்லப் புகுதல், மறுபபெழுதும் முறை இன்னதென்றே அறியாதார்தங் குழறுபடையாம். அறம் முதலியவற்

திற்குக் காரணம் பழவினையேயாயிற், பின்னர் அறத்தைப் பொருளின் பங்குகளுக்குக் காரணமென்றல் முன்னொடுபின் முரணுமன்றோ? மேலும், பழவினைக்கே முதன்மை சொல்லுவார் மீமாஞ்சகரேயன்றிச் சைவ சித்தாந்திகளல்லர். மக்கள் தமது தன் முயற்சியால் ஊழையும் புறங்காண்பர் என்பதே சைவ சித்தாந்திகள் கோட்பாடு; என்னை? மக்கள் தமக்கென ஓர் அறிவுஞ் செயலும் இலராயின், அவர் செய்யும் முயற்சியெல்லாம் ஊழ்வினையொன்றினாலேயே யாவனவாயின் அவர் அறிவுஞ் செயலுமில்லாக் கல்லும் மண்ணும்போல், அறிவில் (அசேதனப்) பொருள்களாவராதலின் என்க. அதுவேயுமன்றி, ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் அறத்துப்பாலின் ஈற்றில் ஊழ்வலியை மிகுத்துக் கூறினாராயினும், அவ்வூழின்வலி, மககளின் விழுமிய அறிவுமுயற்சியின் முன்னே நில்லாதொழியுமென்று தெருட்டிப், பின்னின்ற பொருட்பாலில்

> "ஊழையும் உப்பக்கங் காண்பர் உலைவின்றித்
> தாழாது உஞற்று பவர்"

என்று முடித்துக் கூறுதலாற் பழவினைக்கு முதன்மை கூறுதல் நாயனார்க்கும் உடன்பாடல்லாமை நன்கு பெறுதுமன்றோ! மலத்தினால் மறைவுண்டு கிடந்த உயிர்கள் இறைவன் திருவருளால் மாயையிற் றிரட்டப்பட்ட உடம்பினைக் கருவியாகப் பெற்று அம் மலமாசு சிறிது நீங்கி அறிவும் முயற்சியும் உடையனவாய் முனைந்து நிற்கும் வழி, அவை இன்பத்தை அவாவியே நிற்கும் அல்லது அறததினை அவாவி நில்லா என்பதூஉம், முதன்முதற் பிறவிக்கு வரும் ஓரறிவுயிர்கட்குப் பழவினை சிறிது மின்மையின் அவற்றின் முயற்சிக்குப் பழவினை காரணமாகாது இன்பமே தலைக்காரணமாய் நிற்கு மென்பதூஉம், அதனாற் பழவினைக்கு முதன்மை கூறுதல் சைவசித்தாந்தத்துக்குச் சிறிதும் அடாதென்பதூஉம், யாண்டும் உயிர்கள் கீழ்க்கீழ்ப் பிறவிகளிற் செய்த முயற்சிகளின் பழக்கந்துணையாக மேன்மேற்பிறவிகளில் மேலுமேலும் அறிவுமுயற்சி யுடையனவாய்ச் செல்லுதலின் இன்பத்தா லுந்தப்பட்ட அறிவுமுயற்சியே பிறவியி னேற்றத்திற்குக் காரணமாமென்பதூஉம், இதுவே சைவசித்தாந்தத்

துக்கும் அதனை அகத்தடக்கி நூல்செய்த திருவள்ளுவனார்க்குங் கருத்தாமல்லது இதற்கு மாறாக அறத்திற்கு முதன்மை சொல்லுதலும் அதனை விட்டுப் பழவினைக்கு முதன்மை சொல்லுதலும் அவர்க்குச் சிறிதுங் கருத்தனறுமென்பதூஉம் அம் மறுப்புரைகாரர் உணரக் கடவாராக. "சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனும்" என்னுந் திருக்குறள் அறஞ்செய்தலால் வரும் பயன் உணர்த்துவதேயன்றி, இன்பத்தினும் பார்க்க அறமே சிறந்ததென அறத்திற்கு முதன்மை சொல்லாமையின் அதனை எடுத்துக் காட்டுதலால் அம்மறுப்புரைகாரர் கருத்து நிரம்புமாறில்லையென்றும் ஓர்க.

௧௦. அன்பும் இன்பத்தையே நுதலும்

இனி, இன்பமே முதலென்பதற்குத் திருவள்ளுவனார் அருளிச்செய்த "அன்பு மறனும் உடைத்தாயின்" என்னுந் திருக்குறளை யாம் எடுத்துக்காட்டியது பொருத்த மில்லை என்றும், அஃது அன்புக்கே முதன்மை சொல்லுகின்றதென்றும் மறுப்புரைகாரர் கூறியதனைச் சிறிது ஆராய்வாம். கணவனும் மனைவியும் ஒருவரோ டொருவர் அன்புபூண்டொழுகுதல் எதனால் என்று உலகியலறிவு சிறிதுடையாரை வினவினும், அவர் அவர்க்கு விடைதருவர். தாம் நுகருங் காதலின்பத்தினைக் குறிக்கொண்டே அவர் தமக்குள் அன்புடையராய் ஒழுகுதல் இனிது விளங்கிக்கிடப்பவும், இதுதானும் உணராது மறுப்பெழுதப் புகுந்தார்க்கு நல்லறிவு கொளுத்தும் வாயில் எது? மேலும், "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்" என்னுந் தொல்காப்பிய அகத்திணை இயற் சூத்திரத்தில் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் "புணர்தலின்றி இல்லறம் நிகழாமையின்" என்று கூறிய அரிய உரையையேனுந், திருவள்ளுவனார் இன்பத்துப் பாலிற் கூறிய,

> *"ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பங்*
> *கூடி முயங்கப் பெறின்"*

என்னு மருமைத் திருக்குறளையேனும் அறிந்திருந்தனராயின் அம் மறுப்புரைகாரர் இவ்வாறெல்லாங் கூறி இழுக்குறார்.

எனவே, அன்பு என்னும் முளை, காதலின்பமென்னும் வித்தினின்றும் உளதாகக் காண்டலின் இன்பங் காரணமும் அன்பு அதன் காரியமுமாய் நிற்பதாமென்றும், காதலர்க்குள் நிகழும் அன்பினைக்கூறவே அதற்கு முதலான இன்பமுந் தானே போதருமென்றும் உணர்ந்து கொள்க.

அற்றேற், கணவனும் மனைவியு மல்லாத பிறசேர்க்கையிலும் அன்பு நிகழக் காண்டுமாதலின், ஆண்டெல்லாங் காதலின்ப முண்டென்பது யாங்ஙனம் பெறப்படுமெனிற் கூறுதும்: எமது சைவசித்தாந்த நூலாகிய சிவஞானசித்தியார் உலகத்து மக்கள்மாட்டு நிகழும் அன்பின் சேர்க்கைகளையெல்லாம் நால் வகைப்படுத்துச்,

''சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் தாசமார்க்கம்'' என்று கூறி, இந்நால்வேறு வகையில் நிகழும் அன்பும், இறைவன்பால் அடியார்க்கு அவரவர் தரத்திற் கேற்ப நிகழுமென வலியுறுத்திற்று. இது கொண்டு அன்பின்தொடர்பும் அதற்குக் காரணமாவதும் ஆராயற்பாலன. கீழ்ப்படியின் முதலில் தாசமார்க்கம் நிற்பது; அஃது ஒருதலைவனுக்கும் அவனுக்கு ஏவல் செய்யும் அடியானுக்கும் இடை நிகழும் அன்பின்தொடர்பைக் காட்டும். ஏவலாளில்லையேல் தானே செய்து முடிக்கவேண்டுந் தொழில்களை ஒருதலைவன் மேற்கொள்வனாயின் அவன் எவ்வளவு துன்புற்று வருந்துவன்! அவ்வாறின்றித், தன் சொல்லுங் குறிப்புங் கடவாத நல்ல ஓர் ஏவலன் தன்தலைவன் இடர்ப்படுதற்குரிய தொழில்களைத் தான் நன்கு செய்து முடிப்பனாயின், அதனால் அத்தலைவன் இன்புற்றுத் தன்ஏவலனும் இன்புற்றிருக்குமாறு அவற்கு ஊண்உடை உறையுள் முதலிய நலங்களெல்லாம் நல்கக் காண்டு மல்லமோ? இவ்வாற்றால் ஒருதலைவனானவன் தனக்கோர் இன்பத்தை நாடியும், ஏவலனானவன் அவற்குப் பணிபுரியுமாற்றால் தனக்குவரும் இன்பத்தை நாடியும் ஒருவரோடொருவர் தொடர்புடையராய் வாழ்கின்றனரேயல்லால், அவ்விருவரும் இன்பத்தை நாடாது தொடர்புறக் காண்கிலேம். ஆகவே, அவர் தமக்குள் நிகழும் அன்பின் தொடர்புக்கும் இன்பமே காரணமென்பது பெற்றும்

இத்தொடர்பின்கண் தலைவன் உயர்ந்தோனும் ஏவலன் தாழ்ந்தோனுமாய் இருத்தலின் ஏவலன் தலைவனை அணுகாது அகன்றொழுகும் நிலையினனாவன். இவ்வாற்றால் இவர் தஞ் சேர்க்கை கீழ்ப்படிக்கண் நிறுத்தப்பட்டது.

இனித், தாசமார்க்கத்திற்கு மேலான இரண்டாம்படியில் நிற்பது சற்புத்திரமார்க்கம் ஆகும். இஃது ஒருதலைவற்கும் அவன்றன் புதல்வற்கும் இடைநிகழும் அன்பினை உணர்த்துவது. தன் தலைவன்பால் அடியவனுக்கில்லாத உரிமை அவன்றன் புதல்வற்கு உளதாவதால், முன்னை நிலையினும் இந்நிலையில் நிற்பார்க்கு நெருங்கியதொடர்பும் அதுபற்றிவரும் உரிமையும் அவ்வுரிமையால் நிகழும் மிக்க அன்பும் உண்டாதலைக் காண்கின்றோம். என்றாலுந், தன் தந்தையொடு கூடி நுகரும் இன்பம் புதல்வற் கின்மையின் இஃது இரண்டாம் படிக்கண்ணே வைக்கப்பட்டது. என்றாலும், புதல்வனால் தந்தைக்கு இன்பமுந், தந்தையின்உதவியாற் புதல்வற்கின்பமும் நிகழக்காண்டலின் இவரது சேர்க்கையும் இன்பமென்னும் பொன் நாணினாலேயே பிணைக்கப்பட்டு விளங்குகின்றதெனை ஓர்மின்!

இனி, இதற்குமேல் மூன்றும் படிக்கண் நிற்பது சகமார்க்கம் என்று நுவலப்படும். ஒரு தலைவன்பால் அவனடியவனுக்கு அன்புடனே கூட மிக்க அச்சமும் நிகழும்; புதல்வற்கோ தன் தந்தையினிடத்து மிக்க அன்பு உண்டாயினுந், தந்தையின் ஒழுகலாறுகள் எல்லாவற்றுள்ளுந் தலையிடுதற்கு உரிமையில்லானாய் அச்சத்தால் அவனைச் சிறிது அகன்றொழுகுங் கடமைப்பாடேயுடையன். மற்று, நெருங்கிய கெழுதகைமை வாய்ந்த தோழர் இருவர்க்குள் நிகழும் பேரன்போ அச்சம் சிறிதுமே கலக்கப் பெறாத விழுப்பம் வாய்ந்தது; ஒருவருள்ள நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் ஒருவரறிந்து நலந்தீங் கிரண்டிலும் நழுவாத கேண்மையுடையராய் நிற்கச்செய்வது. கீழ்ச்சென்ற ஏனை இருபடிகளில் நிற்பாரினும் நெஞ்சம் ஒத்த நேயர்மாட்டு நிகழும் அன்பும் இன்பமுஞ் சாலப்பெரியவாகலின், இவரது சேர்க்கை ஏனையிருவரது சேர்க்கையினுஞ் சிறந்ததாக மூன்றும் படிக்கண்ணே இருத்தப்பட்டது. நெஞ்சு ஒன்றாகாவழித் துன்பமும், அவை

ஒன்றாயவழிக் கழிபேரின்பமும் விளைதலால், தோழர் தம் சேர்க்கையும் இன்பத்தையே நிலைக்களனாய்க் கொண்டு நிற்றல் எளிதிற் புலனாம்.

இனி, இதற்குமேல் நாலாம்படிக்கண் இறுதியாய்நிற்பது சன்மார்க்கம் என்று உயர்த்துச் சொல்லப்படுவதாகும். இஃது ஒரு தலைவன்பால் அவனோடு உயிரும் உடம்பும் ஒன்றான அவன்றன் காதலிக்கு உளதாகும் காதலன்பின் சேர்க்கையேயாகும். இதற்குக்கீழ்ப்படியில் நின்ற தோழரது சேர்க்கை மிகச் சிறந்ததே யாயினும், அஃது அவர்தம் உள்ளத்தளவாய் நிற்பதேயன்றி, அவர்தம் உடம்பையும் பற்றி நிற்பதன்று. மற்றுக், காதலன்பின் வயப்பட்ட தலைவன்றலைவியர் சேர்க்கையோ அவர் தம் உள்ளத்தையேயன்றி உடம்பையும் ஒருங்கு பிணித்து, அன்பின் சேர்க்கைகள் எல்லாவற்றிற்கும் முடிந்த நிலையாய்த் திகழ்வதாகும். இங்ஙனம் நிகழும் இம் முடிந்த சேர்க்கைக்கண் உண்டாம் இன்பப் பெருக்கின் நிலை அந்நிலைக்கண் வைகும் அவ்விருவர்க் கல்லாமல் வேறெவர்க்குந் தினைத்தனையும் புலனாகாது; இஃது உணர்த்துதற்கன்றே, தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார்,

> *"தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலின் இனிதுகொல்*
> *தாமரைக் கண்ணான் உலகு"*

என்றருளிச் செய்ததூஉம், மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

> *"உணர்ந்தார்க் குணர்வரி யோன்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தொருத்தன்*
> *குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ் வாய்இக் கொடி*
> *யிடைதோள், புணர்ந்தாற் புணருந் தொறும்பெரும் போகம்"*

என்றருளிச் செய்ததூஉமென்றுணர்ந்து கொள்க. இவ்வாறெல்லாம் இவ்வுலகத்து நடைபெறுநிற்கும் இந்நால்வகைச் சேர்க்கைகளும் நன்களந்து காணவல்லார்க்கு, அவையெல்லாம் அன்பினையும் அதற்கு வித்தான இன்பத்தினையுமே உயிராய்க்கொண்டு நிற்றல் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதிற் புலனும். எனவே, அன்புக்கு முதன்மை சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம் அதற்கு முதலான இன்பமும் உடன்விராய் நிற்குமென்றும், அது குறித்தே மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் இறைவனை "இன்பமே

என்னுடை அன்பே'' என அவ்விரண்டையும் ஒருங்கு புணர்த்தோதினாரென்றும் உணர்ந்து, அம் மறுப்புரைகாரரின் பிழைபாட்டினைத் தெரிந்துகொள்க.

கக. 'காமம்' என்பது உயர்பொருளும் இழிபொருளுந் தரும்

இனி, யாம் காதலின்பம் உயர்ந்ததெனவுங் காமவின்பந் தாழ்ந்ததெனவுங் கூறியதனை அம்மறுப்புரைகாரர் பிழையெனப் புகன்று, காமம் என்பது உயர்ந்த இன்பத்தினையே யுணர்த்துமெனக் கிளந்ததனைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

'காமம்' என்னுஞ் சொற் பொதுவாய் ஓர் ஆண்மகற்கும் ஒரு பெண்மகட்கும் இடை நிகழும் உடம்பின்சேர்க்கையால் உண்டாம் இன்பத்தினை உணர்த்துமன்றி, யாண்டும் அஃது உயர்ந்த இன்பத்தினையே உணர்த்துவதன்று. அங்ஙனமின்றி மறுப்புரைகாரர் கூறுமாறு அஃது உயர்ந்த இன்பத்தினையே யுணர்த்துவதொன்றாயிற், ''காதற்காமங் காமத்திற் சிறந்தது'' என யாம் மேலெடுத்துக்காட்டிய பரிபாடற் பழஞ் சான்றோர்தம் மெய்ம்மொழிக்கு யாங்ஙனம் பொருளுரைப்பர்? காமம் என்னுஞ் சொல்லே உயர்ந்த வின்பத்தினை யுணர்த்துமாயின் ஆசிரியர் குன்றம்பூதனார் 'காதற்காமம்' என அதற்கு வேறு அடைமொழி கொடுத்ததுங், காதற்காமமே காமவின்பத்திற் சிறந்ததென்றதும் என்னை? மக்கள்பாற் பொதுமையில் நிகழுங் காமவின்பங்கள் பலவற்றுட், காதலன்பின் விளைவான காமமே சிறந்ததென அவர் உரைக்குமாற்றாற், காமம் என்னுஞ் சொல் உயர்ந்த காமத்திற்கும் இழிந்த காமத்திற்கும் பொதுவாய் நின்று புணர்ச்சி யின்பத்தினை யுணர்த்துமென்பது புலப்படவில்லையா? ஆசிரியர் நக்கீரனார் 'இறையனாரகப் பொருளுரை'யிற் "களவு கொலை காமம் இணைவிழைச்சு என்பனவன்றோ சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானுங் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றோ இது? எனின்; அற்றன்று, களவு எனுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென்பதூஉங், காமம் என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் காமந் தீதென்பதூஉம் அன்று; மற்றவை நல்லவாமாறும் உண்டு'' என்றுரைத்த மெய்யுரையாற், 'காமம்' என்னுஞ்சொல் இழிந்த

இன்பத்தின் மேற்றாயும் உயர்ந்த இன்பத்தின் மேற்றாயும் வருதல் தெளியப்படுகின்ற தன்றோ? அற்றேல், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அதனை உயர்ந்தவின்பத்தின் மேற்றாகவே வைத்துரைத்த தென்னையெனின்; அச்சொல் உயர்ந்த வின்பத்தினையும் உணர்த்துதற்கு உரிமை யுடைத்தென்பது மேலே நக்கீரனார் கூறிய வுரையாற் றுணியக்கிடத்தலின், அன்பினைந்திணையொழுக்கத்தைக் கூறும் தமது மேற்கோளுக்கு இசைய ஆசிரியர் அச்சொல்லைக் காதலின்பத்தின்பாற் படுத்துச் சூத்திரஞ்செய்தருளினார். ஒரு நூலுள் வரும் ஒரு சொல்லுக்குப் பொருடுணியும் வழி, அந் நூல்யாத்த ஆசிரியன் கருத்தறிந்து அதற்குப் பொருள்கொள்ளல் வேண்டுமேயல்லாது, தமக்குத் தோன்றிய வாறெல்லாம் அதற்குப் பொருளுரைப்பது சிறிதும் முறையாகா தென்க.

இனி, ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரோ காமம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு உயர்பொருள் இழிபொருள் இரண்டுங் கொண்டிருக்க, அதனை ஆராய்ந்து பாராத அம் மறுப்புரைகாரர் அச் சொல்லுக்கு அவர் உயர்பொருளே கொண்டாரெனப் பிழைபடக் கூறினார். திருவள்ளுவனார் 'காமத்துப்பாலில்' மட்டும் அதற்குயர்வுபொருள் கொண்டு, துறவற வியல் 'மெய்யுணர்தல்' அதிகாரத்திற்,

''காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்''

என அதற்கு இழிவுபொருள் கொண்டார். ஆகவே, யாம் மெய்யன்பின்வழி நிகழும் உயர்ந்த காமவின்பத்தைக் 'காதல்' என்றதும், அம் மெய்யன்பின் வழி நிகழாது வெற்றுடம்பின் சேர்க்கையளவாய் நிகழ்வதனை 'இழிந்த காமம்' என்றதுந் தொல்லாசிரியர் வழக்கோடு ஒருங்கொத்த முடிபாகலின், இஃதுணராது 'காமம்' என்னுஞ்சொல் உயர்ந்தவின்பத்தினையே யுணர்த்துமென்ற அம் மறுப்புரைகாரர் கூற்று உள்ளீடில்லா வெறும் பதடியாய் ஒழிந்ததென்றறிந்து கொள்க.

கஉ. தொல்காப்பியத்திற் சாதி இல்லை

இனித், தொல்காப்பியத்தில் தொழில் வேற்றுமையே சொல்லப்பட்டதன்றிச், சாதி வேற்றுமை சொல்லப்படவில்லை யென்ற எமது மேற்கோளை, அம் மறுப்புரைகாரர் மறுத்த பகுதி சிறிது ஆராயற்பாற்று.

மக்கள் வாழ்க்கையானது, அவர் தம்முள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தொழிலை மேற்கொண்டு அவ்வாற்றால் ஒருவருக் கொருவர் உதவியாய் நிற்ப, நடைபெறுவதாகும். ஒருவரே தமக்கு வேண்டும் பொருள்களையெல்லாந் தம்முடைய முயற்சியி னாலேயே தேடிக்கொள்ளுதல் இயலாது. பசித்த வேளைக்குக் காயோ கனியோ பச்சிலையோ உண்டு, தழைகளை உடுத்துக், குகைகளிலும் மரப்பொந்துகளிலும் இருந்து உயிர் வாழும் மாக் களுங்கூடத் தம்முள் ஒருவருதவியை ஏனையோர் வேண்டி நிற் கின்றார். ஏதொரு முயற்சியுஞ் செய்ய அறியாத சிறு குழவிப் பருவத்தும், முயற்சி அவிந்த முதுமைப் பருவத்தும் மக்கள் பிறருதவியைப் பெறுமற் பிழைத்தல் இயலாதன்றே? முயற்சி யும் ஆற்றலும் உடைய இளம் பருவத்தினருங்கூட இடை யிடையே வரும் நோயானும் பிற துன்பங்களானுந் தம் முயற்சி யும் வலிவும் இழந்து பிறருதவியை அவாவியபடியாய்க் கிடத் தலையுங் காண்டுமன்றோ? நாகரிகமில்லா மக்களுள்ளேயே ஒரு வருதவியை ஒருவர் நாடாது உயிர் வாழ்தல் இயலாதாயின், அறிவும் இன்பமும் முறை முறையே மிகும் நாகரிக வாழ்க்கை யில் உள்ளார்க்கு ஒருவருதவியை யொருவர் அவாவாது காலங் கழித்தல் இயலுமோ? உழவும் நெசவும் வாணிகமும் அரசும் போரும் ஓதுதலும் இறைவற்கு வழிபாடு ஆற்றுதலும் பிறவு மாகிய தொழில்களை யெல்லாம் மக்கள் ஒவ்வொருவருந் தாந் தாமே செய்வதென்றால், அதற்கு அறிவும் ஆற்றலும் போதா மையோடு வாழ்நாளுங் காணாது. ஆகவே, ஒவ்வொரு தொழிலை யுஞ் சிறப்பாகச் செய்தற்கு ஒவ்வொரு தொகுப்பினர், இப் பரத நாட்டிலே மட்டுமன்றி நாகரிகத்திற் சிறந்த ஏனை அயல் நாடு களிலும் இன்றியமையாது இயற்கையாகவே பண்டு தொட்டு வகுக்கப்படுவாராயினர். இங்ஙனமாகப் பரந்து பல வேறு

வகைப்பட்டு நிகழுந் தொழில்களைச் செய்யும் மக்கள் எல்லாம் பதினெண் வகுப்பினராகத் தமிழ்நாட்டின்கட் பிரிக்கப்பட்டனர். மற்று, ஆரியர் வந்து குடியேறிய வட நாட்டிலோ எல்லாத் தொழில்களுங் கைத்தொழிலும் உழவு வாணிகமும் அரசும் ஓதுதலும் என நால்வகையுள் அடக்கப்பட்டு, அவற்றைச் செய்வார் முறையே சூத்திரரும் வைசியரும் க்ஷத்திரியரும் பிராமணரும் என நால்வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு தென்னாடு வட நாடுகளிற் றொழில் வேறுபாடு பற்றிப் பண்டை நாளில் தனித்தனி வகுக்கப்பட்ட மக்கட் கூட்டத்தாருட் டொழில் வேற்றுமை ஒன்றேயிருந்ததல்லாமல், அக் கூட்டத்தார் ஒருவரோடொருவர் அளவளாய் உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தலில் ஏதொரு வேறுபாடும் இருந்ததில்லை.

இனி, இத் தொழில் வேற்றுமையிலிருந்து, காலஞ் செல்லச் செல்லச் சில தொழில்கள் உயர்வாகவும் ஏனைச் சில தொழில்கள் தாழ்வாகவுங் கருதப்படலான காலந்தொட்டு, அவ்வக் கூட்டத்தார் தத் தம்மிலன்றிப் பிறரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்ய மறுத்தமையிற் 'சாதி வேற்றுமை' உளதாயிற்று ஒழுக்கத்தால் உயர்குணத்தால் நல்லறிவால் மெய்யன்பாலன்றி, வெறும் பிறப்பளவால் தம்மை யுயர்த்தி ஏனையோரைத் தாழ்த்திப் பேசுஞ் சாதியிறுமாப்புப் பெரும்பாலும் இத் தமிழ்நாட்டின் கண்ணே தான் உண்டாயிற்று. இத்துணைக் கொடிய சாதி வேற்றுமை வடநாட்டின்கண் இல்லாமை அங்குச் சென்றூர் யாவரும் நன்குணர்வர். இங்ஙனமெல்லாம் முன்னில்லாத சாதி வேற்றுமை பின்னுண்டான வரலாறுகளை, அரிய பெரிய நூன் மேற்கோள்களுடன் சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும் என்னும் நூலில் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம். அவற்றிற் கெல்லாம் விடைதரமாட்டாத அம் மறுப்புரைகாரர் ஒவ்வொரு கூட்டத்தார்க்குரிய ஒவ்வொரு தொழில் வரையறையினை நுவலுஞ் சில தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை எடுத்துக் காட்டி, அவ்வாற்றால் தொல்காப்பியத்திலேயே சாதி வேற்றுமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென எளிதாகச் சொல்லி விட்டார்.

இவர் தம் அறிவின் திறத்தை என்னென்பேம்! தொல்காப்பியத்திற் சாதி வேற்றுமை கூறப்பட்டதென நாட்டப் புகுந்

தவர், ஒரு வகுப்பினர் மற்றொரு வகுப்பினரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யவில்லை யென்றுதல், அன்றிச் செய்யலாகா தென்றுதல் நுவலும் அல்லது கட்டளை தருஞ் சூத்திரங்க ளிருந்தால், அவற்றையன்றோ எடுத்துக் காட்டல் வேண்டும்? அவ்வாறு செய்தற்கு அந்நூலிற் சிறிதும் இடன் இன்மையால், அது செய்யமாட்டாராய் அவ்வவர்க்குரிய தொழில் வேறுபாடு களை மொழியுஞ் சூத்திரங்களையே சாதி வேற்றுமையும் மொழி வனவாகப் பிழைபடக் கருதி அவை தம்மையே எடுத்துக் காட்டி இழுக்கினர்.

நன்று, தொல்காப்பியத்திற் சாதி வேற்றுமை நுவலுஞ் சூத்திரங்கள் இல்லாதது உண்மையேயாயினும், தொழிலால் வேறுபட்ட கூட்டத்தார் பலர் தமக்குள் உண்ணல் கலத்தல்கள் நிகழ்ந்தமையாவது அதன்கட் சொல்லப்பட்டுளதோ வெனின்; உளது, குறிஞ்சி நிலத்தில் வைகும் வேட்டுவ மகளிரை மருத நிலத் தலைவர்களான வேளாளர்கள் மணந்து கொண்ட மையும், அவர்களோடு ஒருங்கிருந்து அவர்கள் அட்டுப் படைத்த உணவினை அமிழ்தினுஞ் சிறந்ததாகப் பாராட்டி அருந்தினமையுந், தொல்காப்பியத்துக் களவியல், ௧௬ ஆஞ் சூத்திரத்தில்,

"புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்"

என்றும்,

"வேளாண் எதிரும் விருந்தின் கண்ணும்"

என்றும், ௨௩ - ஆஞ் சூத்திரத்தில்,

"வேளாண் பெருநெறி வேண்டியவிடத்தும்"

என்றும், கற்பியல், ௫ ஆஞ் சூத்திரத்தில்,

"சொல்லெனா, ஏனது சுவைப்பினும் நீ கைதொட்டது
வானோர் அமுதம் புரையுமால் எமக்கென
"அடிசிலும் பூவுந் தொடுதற் கண்ணும்"

என்றும் போந்த அருளுரைகளால் விளக்கமாக அறியப்படுகின்றனவல்லவோ? இங்ஙனம் அவ்வந்நிலத்துத் தொழிலால் வேறுபட்ட மக்கள் அதுபற்றித் தம்முள் உண்ணல் கலத்தல்களினும் வேறுபடாமல் ஒருங்கு அளவளாய் வாழ்ந்தமையினைத் தெற்றென எடுத்துரைக்குந் தெய்வத் தொல்காப்பிய நூற்கருத்தினை எள்ளளவும் உணர்ந்து பாராத அம் மறுப்புரைகாரர், அதனைத் தமது சாதியிறுமாப்புரைக்குத் துணையாகக்கொண்டது, பெரிய கருங்கல்லைப் புணையாகக்கொண்டு பெரிய கடலை நீந்தப் புக்கோன் புன்செயலாய் முடிந்தமைகாண்க.

அற்றாயினுந், தொழில்வேற்றுமை கூறியது கொண்டே சாதிவேற்றுமை உய்த்துணரக் கிடக்கு மென்றல் ஆகாதோ வெனின்; ஆகாது, பண்டைநாளிலிருந்த மக்களுள் ஒரு குடும்பத்தாரிலேயே பலர் பற்பல தொழில்களைச் செய்தன ரென்பதும், அவ்வாறு பல வேறு தொழில்களைச் செய்யினும் அதுபற்றித் தம்முள் வேறுபடாது ஒன்றாகவே யிருந்தனரென்பதும் இருக்குவேத ஒன்பதாம் மண்டிலத்தின்கட் போந்த (கக௨, ௩),

"யான் பாடல்களைச் செய்கின்றேன்; என் தந்தையோ
ஒரு மருத்துவன்; என்தாயோ திரிகையில் தானியங்
களை அரைக்கின்றாள்; செல்வத்தைப் பெறும் பொருட்
டாகப் பலவேறு சூழ்ச்சிகளால் ஆக்களைப்போல யாம்
வேண்டிய தொழில்களை மேற்கொள்கின்றேம்"

என ஓர் ஆரியக்குடிப்பிறந்தான் இயற்றிய செய்யுளால் நன்கு தெளியப்படுகின்றமை காண்க. இஞ்ஞான்றும், பார்ப்பனர் என்றுஞ் சைவவேளாளர் என்றுந் தம்மை யுயர்த்துப் பேசிக் கொள்வாரிலேயே ஒருபாலார் நூல் ஓதுகின்றார் ஓதுவிக்கின்றார், ஒருபாலார் திருக்கோயில்களில் தொண்டுபுரிகின்றார், ஒருபாலார் உழவு செய்கின்றார் செய்விக்கின்றார், ஒருபாலார் ஊரூர் சென்றும் ஓரூரிலிருந்தும் பண்டங்கள் கொண்டுவிற்கின்றார், ஒரு பாலார் உணவுப் பண்டங்கள் செய்து விற்கின்றார், ஒருபாலார் இசைபாடிப் பிழைக்கின்றார், ஒருபாலார் நாடகம் ஆடிக் காலங்கழிக்கின்றார், ஒருபாலார் அரசின் கீழ்ப் பல துறைகளில் அமர்ந்து ஊழியஞ்செய்கின்றார், ஒருபாலார் மருத்துவத்தொழில்

புரிகின்றார், ஒருபாலார் மன்றங்களில் வழக்காடுகின்றார், இன்னும் இங்ஙனமே அவர் செய்யுந் தொழில்கள் எத்தனையோ பல; அவ்வாறெல்லாம் அவர்கள் பற்பல தொழில்களைச் செய்தும், தம்முள் ஏதும் வேற்றுமையின்றி உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யக் காண்டுமன்றோ? ஆகவே, தொழில்வேற்றுமை கூறியது கொண்டே சாதிவேற்றுமை உய்த்தறியப் படுமென்றல் பொருந்தாதென விடுக்க.

கரு. காரைக்காலம்மையார் மனைவாழ்க்கை

இனிக், காரைக்காலம்மையார்தங் காதற்கருத்தறிந்து' அவர்தஞ் சுற்றத்தார் அவர்க்கேற்ற மணமகனைத் தெரிந்தெடுத்து மணஞ்செய்வியாது, தமது சாதிக் கட்டுப்பாட்டிற் பிணிப்புண்டு, அவர்க்கு ஏலாத ஒருவனைக் கணவனுகப் பொருத்தினமையால் அவரது வாழ்க்கை காதலன்பின்பாற் பட்டு ஒருவழிச்செல்லாதாயிற்று என யாம் மொழிந்ததனை மறுப்பான் புகுந்த அம் மறுப்புரைகாரர், மகளிர்தாமே கணவனைத் தெரிந்துகொள்ளும் முறை வேசிகளிடத்தும் அவரையொத்த வகுப்பாரிடத்துமன்றி, ஏனை யுயர்ந்தசாதியாரிடத்துப் பண்டும் இன்றும் நிகழவில்லை யென்கின்றார்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், ஆரியர் நாட்டு எண்வகை மணங்களுட் சிறந்த காந்தர்வமணத்தோடு ஒப்பதான காதன்மணமே பண்டைத் தமிழ்மக்களுள் நடைபெற்ற விழுப்ப முடையதெனக் கொண்டு, அதனையே சிறந்தெடுத்து,

> "இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
> அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
> காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
> மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
> துறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே"
>
> (களவியல், க)

என்றருளிச் செய்தனர். இச் சூத்திரத்திற்கு உரைகண்ட நச்சினார்க்கினியரும் இவ் விழுமிய மணமே வேதத்திற்கும் உடம்பாடென்பது காட்டுவாராய், "'வழக்கு நாடி' என்றவின் இஃ

துலகிய லெனப்படும்; உலகத்துமன்றலாவது குரவர் கொடுப்பதற்கு முன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்குங் கண்ணும் மனமுந் தம்முள் இயைவதேயென வேதமுங் கூறிற்றாதலின்.'' என்று உரையுங் கூறினார். கூறவே, பண்டைத் தமிழ்மக்கள் மட்டுமேயன்றி ஆரிய மக்களுள்ளும் இளைய ஆடவரும் மகளிருந் தம்மில் ஒருவரையொருவர் காதலித்தே மணங் கூடினாரென்னும் உண்மை இனிது விளங்கா நிற்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வழிவந்த பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோரில் திருவள்ளுவர், நக்கீரர், மாணிக்கவாசகர், சுந்தரமூர்த்திகள் முதலான எல்லாத் தெய்வ ஆசிரியர்களுங் காதன் மணத்தை விதந்தெடுத்து அருளிச் செய்திருக்க, காதன் மணம் பண்டைக்காலத் துயர்ந்தோரில் நடக்கவில்லையென்று படுபொய்யுரைத்ததோடு அமையாது, அங்ஙனங் காதன் மணஞ்செய்த பண்டையுயர்ந்தோரையும், அம மணத்தினை விதந்தெடுத்து நூல்யாத்த தெய்வ ஆசிரியரையுமெல்லாம் வேசி மக்கள் வகுப்பின்பாற் படுத்த அம் மறுப்புரைகாரர் அத் தமிழ் மேன்மக்கள் மரபில் வந்த ஒருத்தி வயிற்றிற் பிறந்தவரோ அல்லரோ அறிகிலம். ஒருகால் அவர் தம்மை ஆரிய வகுப்பின்கண் ஒருத்தி பாற் பிறந்தவராகக் கருதியிருக்கலாமெனின், ஆரிய வேதமுங் காதன்மணத்தையே விழுமிதெனக் கொண்டு மொழிதலின், ஆரிய வேத நூலாசிரியரும் அவர் காலத்து ஆரிய மக்களும் எல்லாங் காதன் மணஞ் செய்தே வாழ்ந்தமை புலனும்; அவ்வாறு காதன்மணஞ் செய்த ஆரியரும் அம் மறுப்புரைகாரர் கூற்றின்படி வேசிமக்களேயாய் முடிதலின், அவர் ஆரியப்பெண் ஒருத்தி வயிற்றிலும் பிறந்தவரல்லர் போலும்! இப் பரதநாட்டின்கட் பண்டுதொட்டு வாழ்ந்து வருந் தமிழர் ஆரியரெல்லாரும் வேசிமக்களாக இவரதுரையாற் பெறப்படுதலின், இவர் இவ்விருவேறு இனத்தவளல்லாத வேறெவ்வினத்தவள் வயிற்றிற் பிறந்தாரென்பதை அதனை ஆராயவிரும்புவாரே நிலையிடற்பாலார். அதுகிடகக.

இனிப், பண்டைநாளின்க ணிருந்த உயர்ந்த மக்கள் எவருங் காதன் மணஞ் செய்யவில்லை என்று படுபொய் மொழிந்த அம் மறுப்புரைகாரர், அப் பொய்யுரையைப் பள்ளிக் கூடத்துச் சிறுவர்பாற் சென்று உரைப்பராயின், அவர் உடனே

இவர்தம் பொய்யுரையின் புன்மையினை நன்கெடுத்துக்காட்டி இவர் இறுமாப்பினை அடக்கிவிடுவர். ஏனெனின், "உயர்குலத் தவனாகிய துஷ்யந்தமன்னனுங் கண்ணுவமுனிவர் வளர்த்த சகுந்தலையுந் தாமாகவே காதலித்து மணந்து கொண்ட வரலாற்றினை அறிந்திலிரோ!" என்றும், "விழுமியோனான நளனை எழில் மிகும் அரசியான தமயந்தி பெரிதும் காதலித்துத் தானாகவே மாலைசூட்டி அவனை மணந்துகொண்ட வரலாற்றினை உணர்ந்திலிரோ!" என்றும், "கற்பரசியாகிய சாவித்திரி சத்திய வானைக் கானகத்தே கண்டு அவன்மேற் கழிபெருங் காதல் கொண்டு அவனை மணந்த வரலாற்றினைத் தெரியீரோ!" என்றும் அவர் கடாவி இவரது சாதிச் செருக்கினை எளிதிலே களைந்தொழிப்பர். இம் மேலோர்களை யெல்லாஞ் சிறிதும் வாய் கூசாது வேசிமக்களென்னும் வகுப்பிற் சேர்த்துரைத்த மறுப் புரைகாரர் புல்லுரையினை மேற்காட்டிய விழுமிய காதன் மண வரலாறுகள் வாளாய் நின்று ஈருமல்லவோ! அதுநிற்க.

இனி, அம் மறுப்புரைகாரர் இஞ்ஞான்று காதன்மணம் புரிவாரையும் வேசிமக்களென்ற வகுப்பிற் சேர்த்துக் கூறிய தமது தலைகொழுத்த உரையினை, இஞ்ஞான்று கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களானும் உயர்ந்த பதவிகளானும் மேல்நிலைக்கண் ணின்று காதன்மணம் புரிந்துவரும் மேன்மக்கள்பாற் சென்று உரைப்பராயின் அவர்,

> "நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின் அவனைக்
> குலத்தின்கண் ஐயப் படும்"

என்னுந் தெய்வத் திருக்குறளின்படி, நலமில்லாப் பொய்யுரை பகர்ந்து எம்மை இழித்துப் பேசும் நீரே நும்பிறப்பின்கண் ஐயப்படுதற்குரியிரன்றி யாமல்லேம்" என அவர் இவரது உரைக் கொழுப்பினை யுருகச்செய்வ ரன்றோ!

இனி, ஆசிரியர் சேக்கிழார் உயர்ந்த வகுப்பார்பாற் காதன் மணம் நிகழ்ந்ததெனக் கூறிற்றில ரென்றார். உயர்ந்த ஆதி சைவ அந்தண வகுப்பில் வந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கும் பரவை நாச்சியார்க்கும் வேளாளவகுப்பிற் பிறந்த சங்கிலி நாச்சியார்க்குங் காதன்மணம் நிகழ்ந்ததனை ஆசிரியர் சேக்

கிழார் தாம் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் புராண முற் பிற் பகுதிகளில் நன்கெடுத்து உரையாநிற்க, அவர் அதனை உரைத் திலரென்ற அம் மறுப்புரைகாரர்தங் கொடிய பொய்யுரைக்கு அறக்கடவுளும் அஞ்சுமென்க.

இனிக், காரைக்காலம்மையார்க்கு அவர்தஞ் சுற்றத்தாரால் மணம் பொருத்தப்பட்ட கணவன், அவர்தந் தகுதிக்கு ஒத்தவ னல்லன் என்ற எமதுரையை மறுப்பான் புகுந்த அம் மறுப்புரை காரர், கல்வியிலுஞ் சிவநேயத்திலும் அடியார் வழிபாட்டிலும் அவன் அம்மையார்க்கு முழுதும் ஒத்தவன் என்பதனையன்றோ நாட்டல்வேண்டும்? அவர் அவ்வாறு செய்தலை விடுத்துத் தமது கூற்றின் முரணை அறுக்குஞ் சேக்கிழார் செய்யுட்களையே எடுத்துக்காட்டி நெகிழ்ந்து போதலுடன் அவன் அம்மையார்க் குத் தக்கான் அல்லனெனச் சேக்கிழார் கூறினரா? என்று வினவுதலுஞ் செய்கின்றார். அம்மையார்க்கும் அவர்தங் கண வற்கும் உள்ள தொடர்பினை ஆசிரியர் சேக்கிழார் கூறிச்செல் லும் முறையின்படி அதனையுணருஞ் சிறுமகாரும், அவன் அவர்க் குத் தக்க கணவ னல்ல னென்பதை நன்கறிவர். அச் சிறு மகார்க் குள்ள உணர்ச்சிதானும் இன்றி, அம் மறுப் புரைகாரர் வினவுவராயின் அவர்க்கு அறிவுகொளுத்துதற் குரியார் அச்சிறு மகாரே யாவர். ஆசிரியர் சேக்கிழாரோ தாம் கூறிச் செல்லும் முறையில், அவன் அவர்க்குத் தக்க கணவனல்லன் என்னு முண் மையினை இனிது விளங்கவைத்தாற்போல, அவன் அவர்க்குத் தக்கானென்பதனை யாண்டேனுங் கூறியிருக்கின்றனரா? அல்லது அம்மையாராவது அக்கணவன்பாற் காதலன்பு பூண்டு ஒழுகினாரென விளம்பினரா? சிறிது மில்லையே. அவன் அம்மை யாரொடு தனி மனைக்கண் வைகியவழிச் செல்வத்தைப் பெருக்கினா னென்றன்றோ மொழிந்தனர். அவன் அம்மையார் மேற் காதல்கொண்டு ஒழுகினான் என்றுரையாமல்,

"தகைப்பில்பெருங் காதலினால் தங்குமனை வளம்பெருக்கி
மிகப்புரியுங் கொள்கையினில் மேம்படுதன்மையினான்"

என அவன் பொருள்மேற் காதல் வைத்து அதனைப் பெருக்கு தலிற் கருத்தூன்றினான் எனக் கூறுதலை உற்று நோக்குங்கால்,

அவன் பொருண்மேற் காதல்கொண்டாற் போல் அம்மையார் மேற் காதல்கொண்டிலன் என்பது சிறிது அறிவுடையார்க்கும் விளங்கற்பாற்றும். அவன் பொருள்மேற் காதல்கொண்டு முனைந்து நிற்க, அம்மையாரோ சிவபிரான்திருவடிக்கட் காதல் பெருக வைகினர் என்பது போதரப்,

"பூங்குழலார் அவர்தாமும் பொருவிடையார் திருவடிக்கீழ்
ஓங்கிய அன்புறு காதல் ஒழிவின்றி மிகப்பெருகப்
பாங்கில்வரும் மனையறத்தின் பண்பு வழாமையிற் பயில்வார்"

என்று ஆசிரியர் கூறுதலை ஆழ்ந்து ஆராய்வார்க்கு அம்மையார் தமக்குத் தக்கவனல்லாத அக் கணவனொடு காதலால் வைகாது கடமைக்காகவே வைகி மனையறத்தைச் செவ்விதின் நடாத்திக் கொண்டு சிவபிரான் திருவடிக்கண் மட்டுமே காதலிற் பெருகினர் என்பது உணரக்கிடக்குமன்றோ?

இன்னும், அம்மையார் சிவனடியார்க்குத் தொண்டுசெய்வதில் உறைத்து நின்றமை புலனாக,

"நம்பரடியார் அணைந்தால் நல்லதிரு வமுதளித்தும்
செம்பொன்னும் நவமணியும் செழுந்துகிலு முதலான
தம்பரிவி னவர்க்குத் தகுதியின் வேண்டுவகொடுத்தும்
உம்பர்பிரான் திருவடிக்கீழ் உணர்வு மிக ஒழுகுநாள்"

என்று ஆசிரியர் சேக்கிழார் அம்மையார் திருத்தொண்டினை நன்கெடுத்துவிளம்பினாற் போல, அவர் தம் கணவனும் அவரோடொத்து நின்று அடியார்க்குத் திருத்தொண்டு செய்தனனென யாண்டேனுங் கூறியுள்ளாரா! எட்டுணையுமில்லையே.

அதுவேயுமன்றித் தான் விடுத்த மாங்கனிகள் இரண்டுள் ஒன்றை அம்மையார் அடியார்க்கு இட்டனராக, அதனை அறியாதே முன் ஒன்றனை அயின்று பின்னுமொன்று வேண்டிய போது அம்மையார் தாமதனை அடியார்க்கிட்ட வரலாற்றை அவன்பால் உரையாமல் அஞ்சினர் என்பதனை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அவன் அடியார்க்கு வேண்டுவ கொடுத்தலிற் சிறிதும் விருப்பிலான் என்பது துணியப்படுகின்ற தன்றோ? அதன்பின்னர், அவர் இறைவனருளாற் பெற்ற மாங்கனியை

அவனுக்கு இட அதன் அமுதினுமிக்க சுவையை வியந்து அது வந்த வரலாற்றை அவன் வினவியபோதும், அம்மையார் நடுக்கமுற்று அஃது இறைவனருளாற் கிடைத்த உண்மையினைத் தெரிவித்தபோதும் அவன் அம்மையாரின் சிவநேயப் பேருள் நிலையினை அறிந்திலன் என்று ஆசிரியர் சேக்கிழாரே "ஈசனருள் எனக்கேட்ட இல்இறைவன் அது தெளியான்" என்று கூறுமாற்றானும், அவன் அம்மையாரின் உண்மை நிலையை உணர்ந்தவனல்ல னென்பதூஉம், அவனுள்ளமும் அவர் உள்ளமும் ஒருவழியே ஒன்றுபட்டு நின்றன அல்ல என்பதூஉம், அதனால் அவன் அவர்க்கேற்ற கணவனல்ல னென்பதூஉம் இனிது விளங்குகின்றன அல்லவோ? அதன்பின்னர், அம்மையார் கூறிய உண்மையை ஆராய்வான் வேண்டி மற்றுமொரு மாங்கனி அவன் வருவித்துத் தருமாறு வேண்டியபடியே அவர் இறைவன்பாற் பெற்ற மற்றுமொரு கனியையுங் கொணர்ந்து அவன் கையிற்கொடுக்க, அஃது உடனே மறைந்து போயிற்று. அங்ஙனம் மறைந்ததைக் கண்டபின்னும் அவன் அம்மையாரின் தெய்வமாட்சியினையும், அவர்க்குச் சிவபிரான் அருள்செய்த மாட்சியினையும் உணர்ந்து காணமாட்டானாய் அவர்பால் மேலும் மேலும் பேரன்பு கொள்ளமாட்டானாய், அவரை ஒரு தெய்வமாகவே கருதி அஞ்சி அவரை அணுகாதிருந்து, பின்னர் அவர்க்குத் தெரிவியாமலே அவரை விட்டு அகன்று வேறோரூர்க்குப் போய் வேறொரு மாதினை மணந்துகொண்டான். இவை தம்மை ஆசிரியர் சேக்கிழாரே,

> "வணிகனுந் தன்கைப் புக்க மாங்கனி பின்னைக் காணான்
> தணிவரும் பயமேற் கொள்ள உள்ளமுந் தடுமா றெய்தி
> அணிகுழ லவரை வேறோர் அணங்கெனக் கருதி நீங்கும்
> துணிவுகொண் டெவர்க்குஞ் சொல்லான் தொடர்வின்றி
> ஒழுகு நாளில்"

எனவும்,

> "விடுவதே எண்ண மாக மேவிய முயற்சிசெய்வான்"

எனவும்,

"சலந்தரு கடவுட் போற்றித் தலைமையாம் நாய்கன் றானும்
நலந்தரு நாளி லேறி நளிர்திரைக் கடன்மேற் போனான்"

எனவும்,

"கடன்மிசை வங்க மோட்டிக் கருதிய தேயந் தன்னில்
அடைவுறச் சென்று சேர்ந்து"

எனவும்,

"மெய்ப்புகழ் விளங்கு மவ்வூர் விரும்பவோர் வணிகன் பெற்ற
செப்பருங் கன்னி தன்னைத் திருமலி வதுவை செய்தான்"

எனவும் உரைத்தல் காண்க. மேலெடுத்துக்காட்டிய மூன்றுஞ் செய்யுளில் அவன் அம்மையாரைவிட்டுக் கடன்மேற் சென்ற காலையில் வருணனை வணங்கிச் சென்றான் என்று சேக்கிழார் கூறியிருத்தல்கொண்டு, அவன் சிவபிரானை வணங்குதலிலுங் கருத்து ஒருப்படுதல் இலன் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அவன் உண்மையிற் சிவபிராற்கு அடியவனாயிருந்தால் அங்ஙனங் கடற்சிறு தெய்வத்தை வணங்கானன்றோ? மேலும், அவன் சிவபிரானிடத்தாவது சிவபிரானடியவரிடத்தாவது தினைத்தனை யன்புதானும் உடையனென்பது ஆசிரியரால் எங்கேனுங் குறிக்கப்பட்டுளதா? சிறிதுமில்லையே. இங்ஙனமெல்லாம ஆசிரியர் சேக்கிழார் கூறியிருக்கும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைப் பலபடியானும் ஆய்ந்து பார்க்கும் வழிக், காரைக்காலம்மையார்க்குத் தக்க கணவன் அவனல்லனென்பது சிறுமகார்க்கும் எளிதின் விளங்காநிற்கும். இவையெல்லாம் ஒருசிறிதாயினும் ஆராய்ந்துபார்க்கும் அறிவு மதுகை இல்லாத அம் மறுப்புரைகாரர் ஏதொரு சான்றுங் காட்டாது, அவன் அவர்க்குத் தக்க கணவனே என அழிவழக்குப் பேசியது கண்டு அறிவுடையார் அவர் கூற்றை எள்ளி நகையாடி விடுப்பதன்றி வேறு என் செயற்பாலார் !

இனித், தன்னை வணங்குதற்குரிய மனையாளாகிய அம்மையாரைக் கணவனாகிய தான் வணங்கியது அவரிடத்துக்கண்ட தெய்வத்தன்மை பற்றியேயாதலின், அதுகொண்டு அவனை அவர்க்குத் தக்கானல்லன் என்றல் அமையாது என அம் மறுப்

புரைகாரர் எமது மேற்கோளை மறுத்தார். தெய்வத்தன்மை கண்டபின் அவன் அவரை அன்பினால் வணங்கினனா அச்சத்தால் வணங்கினனா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தனராயின், அங்ஙனம் போலிமறுப்பு எழுத முன்வந்திரார். அவன் வணங்கியது அன்பினால் நிகழ்ந்ததாயின் அத்தகைய அன்பு அவன்பால் முன்னரே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். முன்னரே அன்பினாற் பற்றப்பட்டிருந்தானாயின், அவ்வன்பின் பெருக்கால் அவர்தந் திருத்தொண்டின் அரிய மாட்சியினை உணர்ந்திருந்தனனாயின், அம்மையாரை ஓரிமைப்பொழுதாயினும் பிரிந்திருக்க உளம் ஒருப்படுவனோ? அவரோடு ஒருங்கிருந்து அவர் செய்துபோதருஞ் சிவநேயத்திருத்தொண்டிற்குத் தானு முதவியாய் உடனிருந்து அதனைச் சிறக்கச்செய்து தானும் மகிழ்ந்து அவரையும் பெரிது மகிழ்விப்பனன்றோ? அன்புடையார் செயல் இதுவாயிருக்க, அவனோ அவ்வன்புக்கு மாறாய் அம்மையாரைக் காளியோ, கூளியோ, பேயோ, பூதமோ எனப் பிழையாக நினைந்து உள நடுநடுங்கி அவரைவிட்டு அவர் அறியாமே அகன்று, சேய்மைக் கண்ணதான பிறிதொரு நாட்டிற்சென்று குடியேறினான் என்பதனால், அவன் அம்மையாரின் உண்மைநிலை தெரிந்து அவர்பால் அன்பு பூண்டு ஒழுகினவன் அல்லனென்பதூஉம், அம்மையாரை அவர்தஞ் சுற்றத்தார் வலியக்கொண்டுபோய் அவன்பாற் சேர்ப்பித்த ஞான்றும் அவன் தன் இரண்டாம் மனைவிமக்களோடு எதிர்போந்து, அவரை வணங்கியது, அவர் தனக்குந் தன்குடும்பத்தார்க்கும் ஏதேனுந் தீங்கு இழைத்து விடுவரோ என்னும் அச்சத்தாலன்றி அன்பினாற் செய்ததன்றாதலின், அவன் அவரை வணங்கிய வணக்கம் அவர்க்குத் தக்கான் ஒருவனாற் செய்யப்பட்டதாகாதென்பதூஉம் இனிது பெறக்கிடந்தமை காண்க. ஆகவே, அம்மறுப்புரைகாரர் அவன் உளப்பான்மையினைப் பகுத்துணர்ந்து பாராது, அவனை அவர்க்குத் தக்கானென்றது பொருத்தமில் போலியுரையா மென்க.

இனிச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கு அவர்தஞ் சுற்றத்தார் கூட்டிவைத்த மணத்தை இறைவன் தடுத்தருளியவாறுபோல, அம்மையார்க்கு நிகழ்ந்த திருமணத்தையும் அவன் தடுத்திலாமை அவர்பால் அவற்கு அருளிரக்கம் இன்மையாற்போலும்!

என்று அம் மறுப்புரைகாரர் மற்ருென்று சொல்லிக் குறிப்பால் எம்மை ஏளனஞ் செய்திட்டார். இறைவன் அடியார்க்கு அருள் செய்யும் முறைகள் பல பெற்றியவாய் நம்மனோர்க்கு முரண்பா டுடையபோற் காணப்படும். அவற்றுக்கெல்லாங் காரணங்க ளென்னையென இறைவனையே கேட்டல் வேண்டுமன்றி, ஏனை மக்களைக் கேட்டால் அவை ஒருசிறிதும் புலனுகா. மாணிக்க வாசகர் கொணர்ந்த பாண்டியன் பொருளையெல்லாங் கவர்ந்து நரிகளைப் பரிகளாகவும் பரிகளை நரிகளாகவும் மாறச்செய்து அருள்செய்ததும், திருஞானசம்பந்தர்க்கே திருமுலைப்பால் ஊட்டி அருள்செய்ததும், இயற்பகைநாயனுர் மனைவியை அவர் பாற் பெற்றுச்சென்று அருள்செய்ததும், மெய்ப்பொருள் நாய னுரை அவர்க்குப் பகைவனுயினுன் கையினுற் கொலைசெய்வித்து அருள்செய்ததும், சிறுத்தொண்ட நாயனுர் பிள்ளையை அறுத் துக் கறிசமைக்கச் செய்து அருளியதும், குங்கிலியக்கலயர்க்குக் கடைசியில் ஏராளமான செல்வத்தைக் கொடுத்து அருள்செய் ததும், இளையான்குடிமாறரை வாழ்நாண் முற்றும் வறுமையி லேயே வைத்து அருள்செய்ததும், இன்னும் இவைபோல ஒன்றி னென்று மாருன அருள் நிகழ்ச்சிகளை இறைவன் செய்ததும் என்னை? யென்று அவற்றுக்கெல்லாம் இறைவன் திருவுளக் கருத்தினை ஆராயப்புகுந்தால், அது நம்மனோர்க்கு விளங்கற் பாலதன்று. ஆதலால், இதனையோர் ஏதுவாய்க் கொண்டு அம் மறுப்புரைகாரர் எம்மை ஏளனஞ் செய்யப்புக்கது அவர்க்கே ஏளனமாய் முடிந்தமை காண்க.

கச. சுந்தரமூர்த்திகளின் காதற் றிருமணம்

இனிச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் பரவை சங்கிலியாரை மணந்ததற்குக் காரணம், அவர் தமது முற்பிறவியிற் றிருக் கைலையி லிருந்தஞான்று செய்த குற்றமேயாகுமென அம் மறுப் புரைகாரர், பிற்காலத்தே பொய்யாகப் புனைந்துகட்டிப் பெரிய புராணத்தே பார்ப்பனர் சேர்த்துவிட்ட ஒருகதையினை எடுத்துக் காட்டுகின்ருர். வேறு தக்க காரணங் காட்டவியலாது ஒரு பொய்க் கதையினைத் தமக்குத் துணையாகக்கொண்ட இவரதுசெயல், நீரி லமிழ்வோன் ஒருவன் பெரிதுந் தத்தளித்துச் சிறியதொரு

துரும்பினைத் தனக்குத் துணையாக விரைந்துபற்றியதனையே ஒப்பதாயிருக்கின்றது! இவர் தமது சாதியிறுமாப்புக் கொள் கைக்கு இத்தகைய பொய்க்காரணமன்றி, வேறெது காட்ட வல்லார்! அதுநிற்க.

இவரெடுத்துக்காட்டிய பொய்க்கதையினைக் கூறுந் 'திரு மலைச்சருக்கம்' ஆசிரியர் சேக்கிழாராற் செய்யப்படாமற் பிற் காலத்துப் பார்ப்பனரொருவராற் புனைந்துகட்டிப் பெரியபுரா ணத்தின்கட் சேர்க்கப்பட்டதாகும் என்னும் உண்மையினை எமது ஞானசாகரப் பத்துப் பதினோராம் பதும இதழ்களின் புல்லிமேல் வெளிவந்த சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும் என்னும் ஆராய்ச்சியுரையில் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றோம். அவ்வளவும் ஈண்டெழுதுதல் வேண்டாமையிற் சில குறிப்புகள் மட்டுமே காட்டுவாம்.

திருக்கைலையிலிருந்த ஆலாலசுந்தரர் இறைவற்குப் பூக் கொய்வான்வேண்டி ஆண்டுள்ள பூங்காவிற் புக்கவழி, அங்கு முன்னரே இறைவிக்கு மலர்வேண்டி வந்திருந்த கமலினி அனிந்திதை என்னும் நங்கையரைக்கண்டு காமுற்றுக் குற்றஞ் செய்தனரென்றார். இதனைக் கூறுகின்றுழிச், சிவபிரான் றிரு வருளால் ஆலாலசுந்தரர் மனம் அந் நங்கையர்மாட்டும், அந் நங்கையர்மனம் ஆலாலசுந்தரர்மாட்டும் பதிந்தன என்று முத லிற் சொல்லிப், பின்னர்ப் பெருமானுக்கு மலர் எடுக்குங்கால் அங்ஙனம் அவர் காமுற்ற குற்றத்திற்காகவே நிலவுலகத்திற் பிறக்குமாறு இறைவனால் ஏவப்பட்டார் என முன்னொடு பின் முரண உரை நிகழ்த்தினார். சிவபிரான் றிருவருளால் உந்தப் பட்டே அங்ஙனஞ் சுந்தரரும் அம் மாதரிருவரும் ஒருவரை யொருவர் காதலித்தனராயின், அஃது அவர்க்குக் குற்றமாதல் யாங்ஙனம்? அக் குற்றத்தைச் செய்யுமாறு ஏவிய இறைவற் கன்றோ அது குற்றமாம்? தானே அவரை ஏவிக் குற்றமான தொன்றைச் செய்வித்தபின், அவரை அதற்காக ஒறுத்தல் இறைவற்கேயன்றோ அதனினும் பெரியதொரு குற்றமாம்? 'எய் தானிருக்க அம்பை நோவதெவன்?'

மேலும், ஆணுடம்புக்கு ஏற்ற அமைப்புகளும் பெண்ணுடம்புக்கு ஏற்றஅமைப்புகளும் இறைவன் அத்துணை வியப்பாக வகுத்தமைத்தது எதன்பொருட்டு? அவ்விருபாலாரும் ஒருவரையொருவர் மருவி இன்பம் நுகர்தற்பொருட்டும், பிறவிக்கு வரற்பாலனவான உயிர்களைப் பிறவியில் வருவித்தற் பொருட்டு மன்றோ? ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவுதற்கேற்ற இடம் இந் நிலவுலகமேயாயின், அராக தத்துவத்தின் கண்ணதான திருக்கைலையில் ஆண் பெண் அமைப்புகளை இறைவன் வகுப்பானேன்? மேலுள்ள அவ்வத் தத்துவ வுலகங்களில் வைகும் உயிர்களெல்லாம் ஆணும் பெண்ணுமாயிருந்தே இன்ப நுகராநிற்பரெனப் பௌட்கரஆகமம் புகலாநிற்க, ஆலாலசுந்தரருங் கமலினி அநிந்திதையரும் ஒருவர்மேலொருவர் மையல் கொண்டதுமட்டும் குற்றமாமெனக் கூறல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? இறைவன் உயிர்களை ஆணுடம்பு பெண்ணுடம்புகளிற் புகுத்தியது அவ்வாற்றால் அவர் இன்பநுகர்ந்து செல்லுதற்பொருட்டேயாமெனச் சைவசித்தாந்த வழிநூலாகிய சிவஞானசித்தியார்,

> "சத்தியுஞ் சிவமு மாய தன்மையிவ் வுலக மெல்லாம்
> ஒத்தொவ்வா ஆணும் பெண்ணும் உணர்குண குணியு மாகி
> வைத்தனன் அவளால் வந்த ஆக்கம்இவ் வாழ்க்கை யெல்லாம்,
> இத்தையும் அறியார் பீட லிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்"

என்று வலியுறுத்து நுவலுகையில், மணங்கூடாத ஆலாலசுந்தரரும் அங்ஙனமே மணங்கூடாக் கன்னியரான அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் காதலித்தது குற்றமாமோ? அவாவறுத்த உயிர்கள் சென்று வைகுதற்கிடமான வீட்டுலகு திருக்கைலாயமாகலின், ஆண்டுள்ளார் ஒருவரையொருவர் அவாவுதல் குற்றமன்றோவெனின்; அவா வறுத்து வீட்டுலகு சேர்ந்தார்க்கும் ஆண்டு மீள அவா வுண்டாமென்றல் யாங்ஙனம் கூடும்? மேலுங், காதலின்பநுகர்ந்து அவ்வாற்றால் அவா வறுத்தற்பொருட்டாக இறைவன் சேர்த்து வைத்த ஆண் பெண் சேர்க்கை, காதலின்பம் நுகர்ந்தொழிந்து அவா அவிந்து இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடினார்க்கும் மீண்டும் உளதாவதாயின், இறைவனைச் சேர்ந்து பெற்றபயன் என்னை? என்று இவ்வாறெல்லாம் நிகழுந் தடைகளால், திருக்கைலையிற் சுந்தரச்

காதலித்த கதை வெறும் பொய்யாதல் நன்கு பெறப்படும் என்க.

அதுவேயுமன்றி, இம் மண்ணுலகத்துள்ளார்தஞ் சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாத நுண்பெரு மேல்நிலைக்கண்ணதான அராக தத்துவ வுலகத்தில் நிகழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் அக் கதையினை, இம் மண்ணுலகத்திருந்த சேக்கிழார் அறிந்த தெவ்வாறு? இந் நிலவுலகத்து நிகழ்ந்த நாயன்மார் வரலாறுகளைச் சேக்கிழார் நன்காராய்ந்து கண்டு உரைத்தாரன்றி, இதற்கு எட்டாத் தொலைவில் உள்ள மேலுலகங்களின் நிகழ்ச்சிகளையும் யாண்டேனுங் கூறப்புகுந்தாரல்லர்; நாயன்மார் முற்பிறவி வரலாறுகளையேனும் யாண்டாயினுங் குறிப்பாலேனுங் கூறினரோவெனிற் சிறிதுங் கூறிற்றிலர். அப்பர், சம்பந்தர், கண்ணப்பர், சிறுத்தொண்டர் முதலான எவர்க்கும் முற்பிறவி வரலாறுகள் சொல்லாத சேக்கிழார் சுந்தரர்க்குமட்டும் அது கூறினாரென்றல் ஒக்குமோ? சம்பந்தரைச் சுப்பிரமணியரவதாரம் என்றுங், கண்ணப்பரை அருச்சுனனவதாரம் என்றுஞ், சிறுத்தொண்டரைக் கர்ணன் அவதாரம் என்றும் வழங்கும் பொய்க் கதைகளைச் சேக்கிழார் சிறிதேனுந் தழுவினரா? இல்லையே. அவ்வாறிருக்கச் சுந்தரர்தம் முற்பிறவி வரலாறு தெரிப்பதாகக் கிளக்கும் இப் பொய்க்கதையினைமட்டும் அவர் நம்பிக் கூறினாரென்று அறிவுடையோர் சொல்ல முற்படுவரோ? இருந்தவாற்றால், இக் கதையின் பொய்மைத்தன்மையினை நடுநின்று நன்கு ஆராய்ந்துபார்க்கும் அறிஞர்கள், சிவ அந்தணர்குலத்திற் றோன்றியருளின சுந்தரர் தமது மரபினர் அல்லாத பரவை சங்கிலியாரை மணந்தது குற்றமாமென எந்நேரமுந் தமது சாதி யுயர்வினையே நினைந்திருந்தவரான ஒரு பார்ப்பனரால் தமது சாதிக்குக் குறைவு வந்துவிடலாகாதெனுங் கருத்தால், அப் பொய்க் கதை கட்டிச் சேர்க்கப்பட்ட தென்பதைத் தெற்றென உணர்ந்துகொள்வர். கைலையிற் செய்த குற்றத்திற்காகச் சுந்தரர் இந் நிலவுலகத்திலுந் தமது சாதிவரம்பு கடந்து குற்றமாவது செய்து ஒறுக்கப்பட்டாரென்று ஒரு காரணங் காட்டி, அவ்வாற்றால் தமது சாதிவரம்பைக் காத்துக்கொள்ளப் பெரிதும் அவாவுற்று அப் பார்ப்பனர் அப் பொய்க்கதையினைப் புனைந்து

செருகினமை வேறுமோருண்மையாலும் புலனாகாநிற்கின்றது; என்னை? முதலில் ஒரு குற்றத்தைச் செய்தவர் பின்னும் அக் குற்றத்தினையே செய்குவராயின், அது முன்செய்த குற்றத் திற்குக் கழுவாயாகுதல் செல்லாமையின் என்பது. சுந்தரர் கைலையில் அம் மாதர்மேற் காமுற்றது குற்றமாயின், அது தீர்தற்கு அவர் இம் மண்ணுலகிற் காமநினைவற்றுத் தவத் திலன்றோ இடையறாது அமர்தல்வேண்டும்; அவ்வாறின்றி அவர் மீண்டும் அம் மாதர்மேல் மையல் கொண்டு இன்ப நுகர்ந் திருத்தல், கைலையிற் காமுற்ற குற்றத்திற்குக் கழுவாயாகுமோ? அற்றன்று, இறைவன் திருக்கைலையைச் சார்ந்தார்க்கு மாதரைக் காமுறுதல் குற்றமாகலின், அக் குற்றத்திற்காகவே அவர் அத் தெய்வவுலகினின்று இம் மக்களுலகிற்குக் கீழ் நூக்கப்பட்டார்; அஃது அவர்க்குக் கழுவாயாமெனின்; இறைவனடி சேர்ந் தார்க்குங் காமவிருப்பு நிகழுமாயின், இறைவனடியைச் சேர் தலில் இன்பமில்லையென்பது பெறப்பட்டு அது,

"*தாட்டாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி*"

என்றும்,

"*தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற் றேன்உண் ணாதே*
நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

என்றும் போந்த அருமைத் திருமொழிகட்கெல்லாம் மாறும்.

அற்றன்று, ஆலாலசுந்தரர் ஆண்டு இறைவன் திருவடிப் பேறு எய்தியவரல்லர்; இறைவன் திருவுலகு சேர்ந்து ஆண்டு அவனை வழிபட்டமரும் அத்துணைப் பேறே வாய்ந்தவராவ ரெனின்; இம்மையுலகத்து வழிபாடுபோலன்றி, இறைவன்றன் உண்மையுருவினை நேரே கண்டு வழிபடும் அம்மையுலக வழி பாடும் சுந்தரர்தங் கருத்தைத் தன்மாட்டு ஈர்க்கும் வலியில தாயின், அதனாற் போதரும் பயன் என்னையோவென்று வினா நிகழுமன்றே? அதனாலும். அக் கதை உண்மையன்றென்பது தற்றென விளங்கா நிற்கும். அதுவேயுமன்றி, மேன்மேலுள்ள

நுண்ணிய தத்துவ வுலகுகளில் உள்ளாரும் ஆணும் பெண்ணுமா யிருந்தே கழிபேரின்பம் நுகர்வரென்று பௌட்கராகமங் கூறுதலை மேலெடுத்துக் காட்டினமாதலாற், சுந்தரர் அத் தேவ கன்னி யரைக் காதலித்தது இறைவன் திருவுளக்குறிப்புக்கு மாறுகா தென்பதூஉம் போதரும்; அதனாலும், அக் காதலைக் குற்றமென நுவலும் அக் கதை பொய்யென்பதே தேற்றமாம்.

மேலுந், திருக்கைலையிற் செய்த குற்றத்திற்காக இறைவன் அம் மூவரையும் ஒரேகுலத்திற் பிறப்பியாது, சுந்தரரைச் சிவ அந்தண உயர்குலத்திலும், பரவை சங்கிலியாரை அதனிற் றாழ்ந்த பிறகுலத்திலும் பிறப்பித்துப், பின்னர் அவரை ஒருங்கு கூட்டி, "நீர் உயர்த்துக்கூறுஞ் சாதிவேற்றுமைக் கட்டுப் பாட்டினைச் சிதைத்தது. நும்மிறைவற்கே மக்கள் இறுமாப்பால் வகுத்த சாதிக்கட்டுப்பாட்டில் விருப்பு இல்லைபோலும்!" என்று கடாவுவார்க்கு அம் மறுப்புரைகாரர் இறுக்குமாறறியாது விழிக்கு நீரராவராகலின், அவர் கூறும் அக் கதையே அவர்கொண்ட சாதிச்செருக்கினைத் தொலைக்கும் பெற்றியதாதலுங் காண்க. இதனால், 'யானும் அறியேன் அவளும் பொய் சொல்லாள்' என்னும் பழமொழிப் பொருள் அம் மறுப்புரைகாரர் உரை கொண்டே புலனாகின்றதன்றோ?

இங்ஙனமெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவல்லார் எவர்க்கும், சிவ அந்தணராகிய சுந்தரர் தம்மரபினரல்லாத பரவை சங்கிலி யாரை மணந்தது குற்றமாமெனக் காட்டுதற்கு விழைந்த ஒரு பார்ப்பனரால் அக் கதை பொய்யாகப் புனைந்து, சேக்கிழார் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் புராணத்திடையே சேர்க்கப்பட்ட வுண்மை வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்காநிற்கும். இவ்வாறாக, முன்இல்லாத கதைகள் பின்வருவோராற் புதிது புதிதாகப் புனைந்துகட்டிச் சேர்க்கப்படுதல் உண்டென்பதற்கு, ஆறுமுக நாவலர் வரைந்த பெரியபுராணவசனத்தில் 'இறைவன் திருக் கைலையில் ஒருநாட் கண்ணாடியையெடுத்து அதன்கட்டனது திருவுருவைநோக்க அது சுடர்விடு பேரழகாய் அதன் கட் பொலிந்து தோன்றக் கண்டு 'சுந்தரமே வா!' என்றழைக்க, அஃது ஆலால சுந்தரராய்க் கண்ணாடியை விட்டுக் குதித்து நின்றது' என்னும் ஒருபொய்க்கதை சேக்கிழார் பெரியபுராணத்

தில் இல்லாதிருந்தும் புதிதாக எழுதிச் சேர்க்கப் பட்டிருத்தலே சான்றும். இங்ஙனமே, சமணர் கழுவேறிய கதைக்குத் தேவாரப் பதிகங்களில் ஏதொரு குறிப்புங் காணப்படாதிருந்தும், அஃது எவ்வாறோ பெரியபுராணத்தில் நுழைந்து விட்டது. மாணிக்க வாசகரொடு வழக்கிட்டுத் தோற்ற பௌத்தர்களைச் செக்கிலிட்டு அரைத்தகதை, பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி யருளிய திரு விளையாடற் புராணத்தில் இல்லாதிருந்தும், அதற்குப் பன்னூறாண்டு கழித்துப் பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. இன்னும் இவ்வாறே முன் நூல்களில் இல்லாத பல பின்நூல்களிற் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிக விரியும். ஆதலால், ஒரு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பது கொண்டு, ஒரு கதையின் பொய்மை மெய்மையினை நன்காய்ந்து பாராது அதனை அவ்வாறே நம்புதல் வழுவாமென்க. எனவே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பரவை சங்கிலியாரை மணந்த காதன் மண வரலாறு, தொன்றுதொட்டுவரும் பண்டைச் செந்தமிழ்ச் சான்றோர் வகுத்த காதன் மணமுறையோடு ஒருங்கொத்து நிற்றலானும், அம் மணத்தைக் கூட்டுவித்தற்கு இறைவனே முன் நின்றனென ஆசிரியர் சேக்கிழார் ஆண்டாண்டு நன்கெடுத்துக் கூறுதலானும் அது குற்றமாதல் ஒருவாற்றானுஞ் செல்லாதென்றும், அதனைக் குற்றமாக நினைந்து அதற்கொரு போக்குவிடுதற்பொருட்டுப் பின்வந்த பார்ப்பனர் பொய்யாகக் கட்டிச் சேர்த்த திருமலைச்சருக்க கதை சேக்கிழார் செய்ததன்றென்றும் நடைப்பிடித்துணர்ந்து கொள்க.

இங்ஙனம் முழுப்பொய்யாகிய ஒரு கதையினைத் தமது சாதியிறுமாப்பினாற் புனைந்துகட்டிப் பெரியபுராணத்தின் முதலிலே சேர்த்துவிட்ட பார்ப்பனர்தம் பொய்யுரைக்கும், பார்ப்பனராற் சூத்திரச் சாதியினராக வைத்து எள்ளப்படும் அம் மறுப்புரைகாரர் தமது சூத்திரச் சாதியினுள்ளேயே தம்மினத்தவர்க்குந் தமக்கும் உயர்வுதேடிக் கொள்ளுதற்பொருட்டு அக் கதையினை உண்மையாய்க்கொண்டு எழுதிவிட்ட போலி மறுப்புரைக்கும் வேற்றுமை காண்கிலம். அப் பொய்க்கதையை எடுத்துக்கொண்டு அவர் நிகழ்த்திய போலி மறுப்புரைகள் அத்தனையும், முயற்

கொம்பு இரண்டு முழமா நான்கு முழமா என்று வழக்கிட்டார் வழக்குரைக்கும், "ஒப்பிலா மலடிபெற்ற மகன் ஒரு முயற்கொம் பேறித், தப்பில் ஆகாயப்பூவைப் பறித்தமை சாற்றினு" ருரைக்குந் தோழமையாக வைத்து அறிஞரால் நகையாடி விடற் பாலனவா மென்க.

இன்னும், அம் மறுப்புரைகாரர் ஆலால சுந்தரைப்பற்றி யெழுதியவற்றில் முன்னொடுபின் முரணுவன பல. அவற்றுட் சில இங்கே காட்டுதும். நிலத்திற்போய்ப் பிறந்து இன்பம் நுகரு மாறு சுந்தரரை இறைவன் ஏவியவழித், தம்மை இறைவனே வந்து தடுத்தாட்கொள்ளுமாறு அவர் வேண்டினரென்று அக் கதையினை அவர் எடுத்துக்காட்டினர். தாம் வன்மைகள் பேசி இறைவனை வேண்டாதிருக்கையிலும் இறைவனே வலியவந்து ஆட்கொண்டமை பற்றியே சுந்தரர் 'வன்றொண்டர்' எனப் பெயர் பெற்றார். அவ்வாறன்றித், தாம் வேண்டியதற்கிணங்கியே இறைவன் வந்து ஆட்கொண்ட துண்மையாயின், சுந்தரர்க்கு 'வன்றொண்டர்' எனும் பெயர் வழங்குதல் ஒக்குமோ? வன்மைகள் பேசினமையின் 'வன்றொண்டர்' எனப் பட்டாரெனின், வன் மைகள் பேசினது தாம் இறைவற்கு ஆளாகவேண்டாமை பற்றி யன்றோ? ஆகவே, தாம் அவற்கு ஆளாதலிற் கருத்தின்றியிருக்க இறைவனே வலியவந்து அவரை ஆட்கொண்டமை நன்கு விளங்குதலின், திருக்கைலையில் அவர் வேண்டியதற்கிணங்கியே இறைவன் போந்து அவரைத் தடுத்தாட்கொண்டனன் என்னும் அக் கதை பொய்யேயாதல் திண்ணம். அற்றன்று, திருக்கைலை யில் தாம் இறைவனை வேண்டியதனை மறந்து சுந்தரர் திருமணப் பந்தலில் வன்மைகள் பேசினமை பற்றியே வன்றொண்டர் எனப் பட்டாரெனின்; இறைவனுக்கு அணுக்கராய்த் திருக்கைலையில் தொண்டுசெய்து கொண்டிருந்து இறைவனருளால் மண்ணின் மேற் சுந்தரர் பிறந்தது உண்மையாயின், முற்பிறவியிலே திருக்கைலையில் தாம் இறைவனை வேண்டிக்கொண்டதனை மறந்து வன்மைகள் பேசுதல் கூடுமோ? இம் மண்ணின்மேற் பிறந்த பொதுமக்களுள்ளேயே சிறுகுழந்தைகளா யிருப்பார் சிலர் தமது முற்பிறவி வரலாறுகளை யுணர்ந்து உரைத்தல், வட நாட்டின்கண் உள்ள 'இராமகாளி' முதலான சிறு குழந்தைகள்

மாட்டு இன்றுங் கண்கூடாய்க் காணப்படுவதாயிருக்கச் சிவபிரானுக்கு அணுக்கராயிருத்தற்குரிய அத்துணைப் பெருந்தவம் வாய்ந்த சுந்தரர் தமது முற்பிறவி வரலாற்றினை மறந்து போயினாரெனக் கூறுதல் ஒக்குமோ! அக் கதையிற் சொல்லப் பட்ட திருக்கைலை நிகழ்ச்சிகளைச் சுந்தரரே மறந்துபோயின ரென்றாற், பின்னர் இம் மண்ணுலகத்துள்ள அம் மறுப்புரை காரரும் அவரையொத்த ஏனைச் சிற்றறிவினரான மக்களும் அந் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்ததெப்படி? வானுலகத்திற்கும் மண்ணுலகத் திற்குந் 'தபாற்'கொண்டு செல்லுஞ் சேவகனாக நாரதனை யுண் டாக்கிக் கதைகள் கட்டிவிட்ட பார்ப்பனரும் அவர்வழிப் பட்டாருங், கைலையின் நிகழ்ச்சிகளை மறுப்புரைகாரர் போல் வார்க்கு வந்து அறிவிக்க மற்றொரு நாரதனைக் கதைகட்டிச் சொல்ல மறந்துவிட்டமை பெரிதும் இரங்கத்தக்கதே! இப்போது ஐரோப்பிய நன்மக்களால் ஆராய்ந்து கண்டு நிறுவப்பட் டிருக்குங் கம்பியில்லாத் தபால்வாயிலாகவாவது அம் மறுப்புரை காரரும் அவர்தந்தோழருந் திருக்கைலைக்குச் செய்தியனுப்பி, அங்கு நிகழ்ந்த சுந்தரர் கதை நிகழ்ச்சிகள் உண்மைதாமா வென்று தெரிந்து உலகிற்கு வெளியிடுவாராக! அவை ஆயிர ஆண்டுகட்குமுன் நிகழ்ந்தனவாகையால் இப்போது அவை களைச் சிவபிரான் மறந்துபோயிருப்பர் என்று சிவபிரானுக்கும் அம் மறுப்புரைக்காரர் மறதிக் குற்றத்தை ஏற்றமாட்டாரென்று நம்புகின்றேம்.

இனித், திருக்கைலையில் நிகழ்ந்தனவாக அக்கதை கூறும் நிகழ்ச்சிகள் உண்மையாயின், அங்கிருந்தும் இம் மண்ணுல கிற்குப் போந்தவராக நுவலப்படுஞ் சுந்தரரன்றோ அந்நிகழ்ச்சி களை நினைந்து மொழியற்பாலார்? சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இறைவனை நேரே காணும் பெருந்தவமுடையராய், இறைவ னருளாற் செயற்கரும் புதுமைகள் பல செய்த பெரியாராகலின், அவர் தம்முடைய முற்பிறவி வரலாறுகளை யுணர்ந்தவராகவே யிருப்பரன்றி, அவற்றை மறந்தவராக இரார். அவர் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களில் அவர்தம் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பல காணப்படுகின்றன; ஆனல், திருக்கைலையில் அவர் மாதரைக் காமுற்று அதன் பயனாக மண்ணுலகிற் பிறந்தனரெனக் கூறும்

அக் கதைக் குறிப்போ ஓரெட்டுணை யாயினும் அத் திருப்பதிகங் களிற் காணப்படுகின்றிலது.

இனி, அவர் அம்மாதரைக் காதலித்தது திருவருட்செய லென்றும், எத்துணைப் பெரியாரும் பிழைசெய்யின் ஒறுக்கப்படுவ ரென்பதனை இறைவன் உலகத்தார்க்கு அறிவிப்பவே அவரை இம் மண்ணின்மேற் பிறப்பித்து ஒறுத்தனன் என்றும் அம் மறுப்புரைகாரர் கரைந்தார். இவர்தம் சைவநூலுணர்ச்சியின் திறனை என்னென்பேம்! தன்னை யணுகித் தூயராய் நிற்கும் ஒருவரைத் தூயவல்லாதன செய்யுமாறு தானே ஏவிப், பின் தானே அவரை ஒறுப்பதுதானோ இறைவன் அருட்செயல்! தூயராயினாரையும் பிழைபடுத்துவதே இறைவன்றன் அருட் செயலாயின், தூயராகி இறைவனைச் சார்தலாற் பயனென்னை? "சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன்" என்று சைவசித்தாந்த நூல் ஓதுதலின், அதற்கு மாறுகத் தன்னைச் சார்ந்த சுந்தரரைப் பிழையிற் படுப்பித்து ஒறுத்தவன் சைவசித்தாந்தக் கடவுளான சிவபிரான் ஆவனோ? மற்றுத் தூய்தாய் நின்ற நிலையிழந்து மாயையில் அகப்பட்டுப் பிரமமே சீவனாயிற்று எனப் புகலும் மாயாவாதப் பற்றுடைய அம் மறுப்புரைகாரரை யொத்தார்க்கே அக் கதை மெய்யாகக் காணப்படுமன்றிப், பிழைபடுமாறு உயிரை ஏவுவது ஆணவமலம், அம் மலத்தின் சேர்க்கையி னின்றும் உயிரை யெடுப்பித்துப் பின்னர் அது பிழைபடாவாறு தன் திருவருட்பெருக்கிற் படிவித்துப் பெயராப் பேரின்பம் நுகர்விப்பது சிவம் என்னுஞ் சைவசித்தாந்த உணர்ச்சியுடைய எம்மனோர்க்கு அக் கதை ஒரு சிறிதும் மெய்ம்மை யுடையதாகக் காணப்படாதென்றொழிக. மேலுந், தூயராய்த் தன்னடி சேர்ந் தாரைப் பிழைபடுத்து ஒறுக்குங் கடவுள் உலகத்தார்க்கு அறிவிப்பதொன்றும் உண்டுகொலோவென அம் மறுப்புரைகார ருரையினை அறிவுடையார் நகையாடி விடுப்பரென்க.

௧௫. நாயன்மாருஞ் சாதிவேற்றுமைச் சிதைவும்

இனி, அன்பினால் அளவளாவும் பெரியார் சாதிவேற்றுமை யினைக் கைக்கொள்ளாமையும், இறுமாப்பும் அறியாமையும் உடைய இழிந்த மக்களே அதனை விடாப்பிடியாய்க் கைக்

கொண்டு பலவாற்ருல் அல்லலுழத்தலும் யாம் எமது தலைமைப் பேருரையில் நன்கு விளக்கி, வேளாளராகிய அப்பரும் பார்ப்பனராகிய அப்பூதிகளும் சாதிவேற்றுமையினைச் சிறிதும் நினையாது ஒருங்கு அளவளாவிய உண்மைநிகழ்ச்சியினையும் எடுத்துக் காட்டினேம். மற்றுச், சாதி வேற்றுமையானது அறிவுடையாராலும் அன்பராலுங் கைக்கொள்ளப்பட்ட சிறந்த முறையாகும் என நாட்டப் புகுந்த அம் மறுப்புரைகாரரோ, அவ்வாறு செய்தற்கு எந்த அறிவுநூலிலும் ஆன்ருேர் நடையிலுஞ் சான்று காணுமையிற் பெரிதும் இடர்ப்பட்டுத், தாமும் ஒரு மறுப்பெழுதிவிட்டதாகத் தம்மை யொத்தார் குழுவிற் சொல்லித் தமக்கு ஒரு பொய்ப்பெருமை தேடிக்கொள்ளுதலையே குறியாய்க் கொண்டு, அப்பரும் அப்பூதிகளும் அளவளாவிய நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு போக்குக் காட்டத் தலைப்பட்டார். அப்பரை அப்பூதியடிகள் குருவாய்க்கொண்டன ராகலின், அவர் ஏவியபடியே அப்பூதி அவரோடு உடனிருந்து உணவு கொண்டனர். அவரை அவர் அங்ஙனங் குருவாய்க் கொள்ளாராயின், அப்பர் அவரை அங்ஙனம் ஏவுதலுந் தம்மைக் குருவாகக் கொள்ளுமாறு அவரை வலுகட்டாயஞ் செய்தலும் இழி பிறப்பாளராகிய அவர்க்குத் தகா என்று அம் மறுப்புரைகாரர் கூவினர்.

இவர் கூவிய இப்பொருளில் மொழியாற், சாதிவேற்றுமையானது அறிஞர்க்கு உடம்பாடுதா னென்பது சிறிதாயினும் பெறப்படுகின்றதா என்பதை ஆன்ருேர்கள் ஆய்ந்து பார்க்கக் கடவர். அறிஞரால் அன்பராற் சாதிவேற்றுமை கருதப்படவில்லை யென்பதற்கு, அப்பர் அப்பூதிகளின் அளவளாவுதலை யாம் எடுத்துக்காட்டினேமாக, அதனை மறுப்பான் புகுந்தவர், சாதிவேற்றுமையினையே பெரிது பாராட்டி அறிஞர்கள் தம்முன் அளவளாவுதலை யொழிந்தார் என்றன்ருே காட்டுதல் வேண்டும்; அதனை விடுத்து எடுத்த பொருளுக்கு இயைபில்லாதவைகளை யெழுதி ஏமாற்றப் பார்ப்பது முறையாகுமா? வழக்குமுறை இன்னதென்றே யறியமாட்டாத இவர், தம்மைத் தருக்க முணர்ந்தாராகக் காட்டுதற் பொருட்டுத் தருக்கநூற் சொற்களையுங் குறியீடுகளையும் எடுத்தாளுதல், அந்நூலுணர்ச்சியில்லாரை மருட்டுதற்பொருட்டே யன்றி வேறென்னை? அது

கிடக்க. இவர் கூறியதுகொண்டே சாதிவேற்றுமை ஆன்றோர் தமக்கு உடம்பாடாகாமை காட்டுதும். இவர் கூற்றின்படி அப்பராகிய வேளாளர் இழிகுலத்தினர்; அப்பூதியடிகளாகிய பார்ப்பனரோ உயர்குலத்தினர். அப்பூதியார் தம் சாதி வரம்பு கடந்து, தம்மிற்றாழ்ந்த அப்பரைக் குருவாகக் கொள்ளலாமோ? அவர் தம்மை அங்ஙனங் கொண்டாலும், இழிகுலத்தவராகிய அப்பர் தாம் அவரைத் தமக்கு மாணாக்கராக ஏற்றுக்கொள்ள லாமோ? அன்றி ஏற்றுக்கொண்டாலுந் தம்மோடு உடனிருந்து உண்ணுகவென்று அவரை ஏவலாமோ? அவர் தாம் ஏவினாலும், உயர்குலத்தவராகிய அப்பூதி அதற்கு இசையலாமோ? அன்பிலும் அறிவிலும் நற்குண நற்செய்கைகளிலும் பார்க்கச் சாதியே யுயர்ந்ததென்று கூவித் திரியும் அம் மறுப்புரைகாரர் கொள்கை உண்மையாயின், அக் கொள்கையினை ஆன்றோ ராயினார் கைக்கொண் டொழுகியது மெய்ம்மையாயின், அப்பரும் அப்பூதிகளும் ஒருங்கு அளவளாவியது அவர் தமக்கே குற்ற மாதலோடு உலகத்தார்க்கும் ஆகாதவொன்றாய் முடிக்கப்படுதல் வேண்டுமன்றோ? மற்று, அவ் விருவர்தஞ் சேர்க்கையோ அங்ஙனங் குற்றமாவ தொன்றாய் ஆகாமல் அவர்க்கு நன்றாயினாற் போல, உலகத்தார்க்கும் நன்றாகவே காணப்படுகின்றது. ஆகவே, பிறப்பளவிற் கொள்ளுஞ் சாதி யுயர்வு இழிவுகள், அன்பும் அறிவும் நற்குண நற்செய்கையும் இல்லாமற் சோற்றுப் பேச்சும் வீணான கொள்ளல் கொடுத்தற் பேச்சுமே பேசிப் பிறவியைப் பாழ்படுத்திச் செருக்காநின்ற இழிந்த மக்கட்கே யுரியவாகு மல்லால், அறிவு அன்பு உயர் குண வொழுக்கங் களாற் சிறந்தார்க்குச் சிறிதும் உரியவாகா வென்பது வைரத் தூண்போல் நாட்டப்படுகின்றமை காண்க.

இனிப், பரவையார் சங்கிலியார் என்னுஞ் சிவநேயமாதரார் அறிஞரென்ற வகையிலும், ஏனை மாதர்க்கெல்லாந் திலகமாய் நிற்கும் வகையிலும் 'நல்லார்' என்று பெயர்பெறுதற்கு உரிமை யுடையராதல் கண்டு, "நல்லாரிணக்கம்" எனப் பட்டினத் தடிகள் மொழிந்தாங்கு, அவர்தம் இணக்கஞ் சுந்தரமூர்த்திகட்கு மிக விழுமிய தொன்றாதலை எடுத்து விளக்கினேம். இதனை மறுப்பான்புக்க அம் மறுப்புரைகாரர், பரவை சங்கிலியார் அடியார்

கூட்டத்துள் வைத்து யாண்டுஞ் சொல்லப்படாமையின், அவரை நல்லார்என் றுரைத்தல் ஆகாது; மற்று அச் சொல்லுக்கு மாதர் எனப் பொருள்கோடலே பொருத்தமாம், மாதரார் சேர்க்கை நிலையில்லாதது என்று பட்டினத்தடிகள் அச் செய்யுளி லேயே மொழியக் காண்டலால், நல்லார் என்பதற்குப் பரவை சங்கிலியாராம் மாதரைப் பொருளாகக் கூறுதல் வாயாதெனக் கிளந்தார்.

இவர் கூறும் இச் சொற்களால் மாதர்க்கு அடியாராம் உரிமை இல்லை யென்பதே இவர் தங் கருத்தாகின்றது. ஆணவ மலத்துள் அழுந்தி அறிவும் இன்பமுமின்றிக் கிடந்த உயிர்கட்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் வருவித்து, அவை தம்மைத் தன் திருவருளின்பத்திற் றோய்வித்தற் பொருட்டாகவே எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஆண் பெண் ணுடம்புகளை யமைத்து, அவை தம்முள் உயிர்களைப் புகுத்தி, அவ்வாற்றால் அவை அறிவும் இன்பமும் பெற்று ஆணவக்கட்டு நீங்கித் தன்னைச் சாருமாறு செய்விக்கின்றன னென்பதும், அவ்வாறு ஆண்டவனால் வகிக்கப் பட்ட ஆண்பெண் பிறவிகள் இரண்டுஞ் சிறந்தன வாகுமே யல்லால் அவற்றுள் ஆண் உயர்ந்தது பெண் தாழ்ந்ததுஎனப் பௌத்தர் சமணர் மாயாவாதவேதாந்திகள் சொல்லுமுறை பொருத்தமில்லா வழுக்குரையேயா மென்பதும் சைவ சித்தாந்த அருட்செல்வர்களின் கோட்பாடாகும்; இது,

"சத்தியுஞ் சிவமும்ஆய தன்மை இவ்வுலகமெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா ஆணும்பெண்ணும் உயர்குண குணியுமாக
வைத்தனன் அவளால்வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கையெல்லாம்
இத்தையும் அறியார்பீட லிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தியார்த் திருச் செய்யுளால் நன்கு விளங்கும். இங்ஙனம் இருவகைப் பிறவி அருமையுந் தேற்றுஞ் சைவ சித்தாந்த உண்மை தேறாது, அம் மறுப்புரைகாரர் பெண் பிறவியையும் அவ்வாற்றால் இறைவன்றன் படைப்பினுயர்வை யும் இழித்துரைக்கப் புக்கது, அவர் தமது வாழ்நாளெல்லாம் பழகிய மாயாவாதப் பொய்வழக்கினைச் சைவநூற் போர்வையுண் மறைந்துநின்று நாட்டிவிடும் நோக்கங்கொண்டேயாம். இவர்

எத்துணைதான் சைவவுண்மையினைத் திரித்து மறைக்க முயவினும், அது வைக்கோற் போரினுல் மறைவுண்டு நில்லாத கொழுந்தீப்போல், இவர்தஞ் சொற்பொருட் குவியலை நீருக்கி மேற்கிளர்ந்து மிளிருமென்க. அது நிற்க.

மாதரார் தம்முள் அடியாராதற்குத் தக்க தகுதியுடையா ரில்லையென்று இவர் துணிந்துரைத்த பீறலுரை, சைவநூல் உணர்ச்சியில்லாப் போலிச் சைவர்பாற் செல்லுமே யன்றி, அவ் வுணர்ச்சி சிறிது வாய்ந்த சிருர்மாட்டுஞ் செல்லாது. இத் தமிழுலகமெல்லாஞ் சிவமணங் கமழ்வித்தற்குத் தோன்றிய திருஞானசம்பந்தச் செந்தமிழ்ப் பைந்தாமரை மலர்முகிழைப் பாண்டிநாட்டுக்கு வருவித்து அதன் பெருகுமணத்தாற் சமண் முடைநீக்கி, அம் மலரினின்றும் பொழிந்த தமிழ்த்தேனிற்படிந்து நின்றவர் யார்? மங்கையர்க்கரசியாராம் "பங்கயச் செல்வி" யார் அல்லரோ! ஒரு முழுமுதற்கடவுள் உண்மை தேற்றும் அருமைச் சைவசமயந்தன்னை யகன்று பாழ்ங்கோள் பகருஞ் சமண்பாழி புகுந்த தன் இளவலை மீண்டுஞ் சைவம் புகுமாறு இறைவனை வேண்டி இத் தமிழ்நாட்டை வாழ்வித்த அலகில் பெரும்புகழார் யார்? திலகவதியாராம் நலமிகு நங்கையாரல்லரோ? தம்பரடியார் திருத்தொண்டை இம்பருலகில் நன்கு விளக்கித், தேவர்க்கரியோன் திருவருட்பேற்றை மாங்கனி யதனெடுந் தேங்கப்பெற்று, நெற்றிக்கண்ணன் கொற்றப் புகழைப் பைந்தமிழ்ப்பாவிற் சிந்தப் பொழிந்த செல்வியார் யார்? சீரைக்கொண்ட காரைக்காற் பாவையாரல்லரோ! இங்ஙனமே, பிறைச்சடைப் பெருமான் பேரருள் மாந்திய அருகாச் சிறப்பிற் பரவையாருங் கொங்கலர் கூந்தற் சங்கிலியாரும் மகிழ்க்கீழிருந்த மாதொரு கூறனை மற்றவனருளால் தெற்றென வுணர்ந்துங், காதலர்பொருட்டுத் தூதனைக்கொண்டும், எத்திறத்தார்க்கும் எங்குங்கிட்டா மெய்த்தவமுடைய மெல்லியலாராகலின் அவரினுஞ் சிறந்த அடியாரும் அவரினுஞ் சிறந்த நல்லாருஞ் சுந்தரமூர்த்திகட்கு வேறுளர் கொல்லோ? இவ்வாறு நாச்சியாரிருவருஞ் சிவபிரான் திருவடிக்கட் பெருகிய பேரன்புடையராதல், தேற்றுதற்கன்றே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்,

"பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்
பற்றாய பெருமானே மற்றாரை யுடையேன்"

என்றருளிச் செய்தார்? மாதருள் இழிந்தாரை யன்றி உயர்ந்தாரைக் கண்டும் அறியாத தீவினையாளரே, பரவை சங்கிலியாரை ஏனை மாதரோடு ஒப்பவைத் துரையாநிற்பர். ஆகவே, அம் மறுப்புரைகாரரும் அவரோ டொத்தாரும் பரவை சங்கிலியாரை அடியாரல்லரென இகழ்ந்துரைக்குமுரை, ஆன்றோர் கருதிப்பாராத பொருள் இல் புல்லுரையா மென்று ஒதுக்குதலே செயற்பால தென்க.

இனிப், பண்டைத் தமிழாசிரியர் அறத்தை இல்லறந் துறவறம் என இருவேறுவகைப்படுத் துரைத்திலரெனவுந், துறவென்பது மனமாசு நீங்கி இறைவன் திருவடிக்கட் பதிந்த மெய்யன்பராய் எல்லா உயிர்கட்கும் இனியராய் நன்றி செய்தொழுகும் ஒழுக்கமேயாம் எனவும், இவ்வொழுக்கம் மனைவி மக்கள் முதலான அன்புடையார் குழுவிலிருந்தே செயப்பட்டதன்றி அவரை அறத்துறந்து செயப்பட்டதின்றெனவும், இதற்குப் பெரியபுராணத்தின்கட் சொல்லப்பட்ட அடியார் பெரும்பாலாரின் வரலாறுகளே சான்றுமெனவும், மனைவிமக்கள் முதலான அன்புடையார் தம்மையெல்லாம் அல்லற்பட விட்டுத் தாம் தனியே சென்று துன்புறும் போலித்துறவு பௌத்த சமண் மதங்கள் இத் தென்றமிழ்நாட்டிற் புகுந்த காலந்தொட்டு அவரைப் பார்த்து இங்குள்ள ஒரு சிலராற் கைப்பற்றப்பட்டதல்லது இங்கிருந்த சான்றோர்க்கு அது முழுதும் உடம்பாடன்றெனவும் யாம் எமது தலைமைப்பேருரையிற் பண்டைப் பனுவல் மேற்கோள்களுடன் விரித்துரைத்தேம். அவற்றிற்கெல்லாம் மாறு சொல்லமாட்டாத அம் மறுப்புரைகாரர், பட்டினத்தடிகள் இல்லத் தொடர்பு நீங்கிச் செயப்படுவதாகிய துறவினையே மேலதாய்க் கொண்டார் எனக் கரைந்தார். பட்டினத்தடிகள் பௌத்த சமண் கோட்பாடு இங்கே புகுந்த பின்னிருந்து, அவர் போற் றாமுந் துறவு புகுந்தவராகலின் அவர் அப் புறத்துறவினை ஒரோவிடங்களில் மேலதாய் மிகுத்துக் கூறினார். ஆனாலும், அங்ஙனந் துறவு புகுந்தபின் தாம் அதனாற்பட்ட துன்பங்களை

நினைந்துபார்த்து, இல்லத்துறவு புகுந்தவனிலும் அகத்துறவு புகுந்தவனே கழிபெருஞ் சிறப்புடையன் என்பது தேற்றி,

> "அறந்தான் இயற்றும் அவனிலுங் கோடி அதிகம் இல்லந்
> துறந்தான், அவனிற் சதகோடி உள்ளத் துறவுடையோன்"

என்று அருளிச் செய்தமையும், பற்றற்றவர் உலகத்தவர்போற் காணப்படுதல் பற்றி அவரை வழிபடுதல் விடேன்மின் என்பது தேற்றுவாராய்,

> "வேர்த்தாற் குளித்துப் பசித்தாற் புசித்து விழிதுயின்று
> பார்த்தால் உலகத் தவர்போ லிருப்பர் பற்றுஅற்றவரே"

என்று அவர் அருளிச்செய்தமையும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. ஓராசிரியர் கருத்தை முற்றும் ஆய்ந்து பாராது, அவர் ஒரோவிடத்து மொழிந்த சிலவற்றையே அவர்தங் கருத்துறுதியாகக் கோடலினும் பெரியதொரு பிழைபாடாவது பிறிதில்லை. எத்துணைச் சிறந்த ஆசிரியர்க்கும் நாட் செல்லச்செல்ல ஒழுகலாறுகள் வேறுபடுதலின் அவர்தம் உணர்வும் அறிவுங் கூடவே வேறுபடும்; அவர் தமது வாழ்நாள் எல்லையில் அவ்வக்காலங்கடோறும் இயற்றிப் போந்த நூல்களையும் உரைகளையும் நன்காய்ந்துபார்க்கும் அறிவுமதுகை யுடையார்க்கு அவ்வாசிரியர் தம் ஒழுகலாறுகளும் அவை வாயிலாக அவரெய்திய உணர்வு வேறுபாடுகளும் நன்கு புலனும். ஆகவே, ஓராசிரியர் ஒருகாற் சொன்ன கருத்தை, அவர் முழுதுந் துணிந்த கருத்தாகக் கோடல் ஆய்ந்துணரும் அறிஞர்க்குச் சிறிதும் ஆகாது; மற்று, அவ்வாசிரியர் அவ்வக் காலங்களில் வெளியிட்ட கருத்துக்களையெல்லாம் புடைபடவைத்து அளந்து நோக்கி, அவை தம்முள் அவர் முடிவாகக் கண்ட கருத்து இது, அங்ஙனங் காணுததிது வெனத் துணிதலே உண்மை யுணர்விஞர்க்குக் கடமையாகும். காலங்கடோறும் மக்கட்கு ஒழுகலாறுகள் வேறுபடுதலும், அவ்வாற்றுல் அவர்தங் கருத்துக்களும் வேறுபடுதலுந் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனுர், "அறிதோறு அறியாமை கண்டற்ருல்" என்று கூறினமையாலுஞ் செவ்வனே விளங்கும். ஆகவே, பட்டினத்தடிகள் ஒருகாலத்துச் சொன்ன ஒரு கருத்தையே

உறுதியெனக்கொண்டு, பிற்காலத்தில் அவர் அதனின் வேருய்க் கண்ட வேருெரு முடிந்த கருத்தைக் கைக்கொளா தொழிதல் அறிஞர்பால் நிகழாது. முதலிற் ரும் மொழிந்த புறத்துறவினும், உள்ளந் தூயராய் நிற்கும் அகத்துறவே நூறுகோடி மடங்கு சிறந்ததாகுமென அவர் பின்னே வலியுறுத்தி மொழிந்தமை யால், அவ்வாறவர் பின்மொழிந்ததே அவர்தங் கருத்துறுதி யாகுமென்று கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனங் கூறவே, உள்ளந் தூயரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர்க்கு, அவர்போல் உள்ளந் தூயரான பரவை சங்கிலியாரது கேண்மையே "நல்லாரிணக்கம்" ஆவதன்றி, அவரைத் துறந்து ஏனைப் பிறரொடுமட்டுங் கேண்மை பாராட்டுதல் அஃதாகாதென்றுணர்க. நம் தொல் லாசிரியர் 'துறவு' என்பதற்குக் கொண்ட இம் மேதகுபொருளின் மாட்சி யுணராது, உலகத்தவரை ஏமாற்றிப் பழிபாவங்களிற் படும் மாயாவாதப் பகட்டுப் புறத்துறவினைப் பாராட்டும் அம் மறுப்புரைகாரர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனுரையும் அவர் பரவை சங்கிலியார்பால் வைத்த காதற் கெழுதகை நேயத்தினையும் இகழாது மற்று என்செய மாட்டுவார்! அது கிடக்க.

கசு. சிவநேய அடியார் நேயங்கட்குச் சாதி தடை

இனி, அப்பர் சுந்தரர் முதலான நம் சமயாசிரியன்மார் நடந்துகாட்டியபடி, நாமுஞ் சாதிவேற்றுமைகளைப் பாராது, சிவநேய அடியார் நேயங்களில் மிக்காருடன் உண்ணல் கலத் தல்களைச் செய்து உண்மையன்பினுல் ஊடுருவப்பெற்ருலன்றிச், சாதிவேற்றுமைச் செருக்கினுற் சிறியராய் நிற்கும் நாம் அதனை யகன்று அன்பினுற் பெரியராய் நிற்கும் பேரின்ப நிலையினை எய்துதல் இயலாது என்று யாம் எமது தலைமைப் பேருரையில் மொழிந்திட்டேம். இதனை மறுப்பான் புகுந்த அம் மறுப்புரை காரர் உண்மையாகவே எமது கொள்கையினை மறுக்க வேண் டினுல், "சாதிவேற்றுமையினைச் சிதைத்த அப்பர் சுந்தரர் பெரிய ராகார்; ஆகையால் அவர்போல் நடப்பது சாதியிற் பெரிய நமக்குச் சிறுமையே தருமல்லது பெருமை தராது; நாம் நமது சாதியுயர்வினையே விடாப்பிடியாய்ப் பாராட்டிக், கல்வியுஞ் சிவநேய அடியார் நேயமும் உடையராயினும் ஏனையெல்

லாரையுங் கீழ்மக்களாகவே நடத்தி, அவரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யாது அவரை யகன்று இறுமாந்தொழுகுதலே நாம் பெரியராதற்குத் தக்க வழியாகும்'' என்றன்றோ மறுத்தெழுதல் வேண்டும்? அவ்வாறு செய்தால் உலகந் தம்மைப் பெரிது புறம்பழிக்கு மென்பதை நன்கு கண்ட அம் மறுப்புரைகாரர், இயைபில்லாதவைகளை யெழுதி மருட்டுகின்றார். இவரது மருட்டுரை சாதி வெறிபிடித்தார்பாலன்றி, உண்மையன்பு வாய்ந்தார்பாற் செல்லாது ஆயினும், அவர் உரைக்கும் போலியுரையின் பெற்றிமையினை ஒரு சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம்.

அப்பர் சுந்தரர் சாதிக்கட்டைச் சிதைத்து முறையே திருவமுது கொண்டதுந் திருமணஞ் செய்ததும் அவர் பெரியரான பிற் செய்த செயல்களாதலால், அவர்போற் பெரியராகாத நாம் அச் செயல்களைச் செய்தலாகாது என்றும், மற்று நாம் பெரியராதற்குச் சிவபிரானையுஞ் சிவனடியாரையும் ஓவாது வழிபடுதலே செயல்வேண்டும் என்றும் அம் மறுப்புரைகாரர் கரைந்தார். அன்பரோடு உடனிருந் துணவுகொண்டும் மணம்புரிந்தும் அளவளாவுதல் பெரியரானபிற் செயற்பாலன வென்று கூறும் அவருரை கொண்டே, பெரியராகாமற் சிறியராய்ச் செருக்குற்று நிற்கும் காலங்களிற் சாதியுயர்வு தாழ்வு பேசிக்கொண்டு அன்பரோடு அளவளாவுதலின்றி இறுமாந்தொழுகுதலே செயல் வேண்டு மென்பது அவர்தங் கருத்தாதல் பெறப்படுகின்றது. இக் கருத்து அவரை யறியாமலே அவர்தம் போலியுரையில் நன்கு புலப்பட்டு நிற்க. அக் கருத்துக்கு மாறாய் அதனை மறைத்துச், சிவபிரானையுஞ் சிவனடியாரையும் இடையறாது அன்பினுல் வழிபட்டுப் பெரியராதல் வேண்டுமென்று மொழிந்து, தம்மை நல்லவராக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கின்றார். சிவபிரானுக்கு அன்புள்ளார் எல்லா உயிர்களிடத்தும் எல்லா மக்களிடத்தும் அன்புபாராட்டுந் தன்மையராவர்; சிவனடியார்க்கு உண்மையன்புள்ளார், திருநீறுஞ் சிவமணியுமாகிய புற அடையாளங்கள் மட்டுமே உடையாரைக் காணினும் அவர்தம் பிறப்பு வரலாறுகளைத் தினைத்தனையும் ஆராயாது அவர்பாற் கரையிகந்த அன்புமீதூரப் பெறுவர். இதற்குப், பெரியபுராணத்துப் போந்த நாயன்மார் வரலாறுகளே போதிய சான்றாம். சைவசமயா

சிரியருஞ் சிவ அந்தண குலத்திற் பிறந்தருளியவருமான சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரே,

> "தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
> திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க்கு அடியேன்"

என்று அந்தணர் குலத்து அடியாரையுங் குயவர் குலத்து அடியாரையும் ஏதொரு வேற்றுமையுங் காணாது ஒருங்குவைத்து வணக்கங் கூறினமையும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்றும். இங்ஙனஞ் சிவனடியார்பால் உண்மையன்பு பூண்டு ஒழுகுவாரெவருஞ் சாதி யுயர்வு தாழ்வு சிறிதும் பாராது அவர்க்கு அடியராய்த் தொண்டு செய்து ஒழுகினமையே நூல்வழக்கானும் உலகவழக்கானும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது; நாம் பெரியராதற்கு இங்ஙனம் அம் மறுப்புரைகாரர் சொல்லும் நெறிதனிலேயுங் கூடச் சாதி வரம்பைச் சிதைத்து அன்பினால் தொண்டுசெய்து ஒழுகும் விழுமிய ஒழுக்கமே புலனாகி நிற்கின்றதன்றோ? ஆகவே, "யானும் அறியேன் அவளும் பொய் சொல்லாள்" என்னும் பழமொழிக்கு அம் மறுப்புரைகாரர் இலக்கியமாய் நிற்கின்றார் கண்டீர்! இங்ஙனந் தான் கொண்ட கோட்பாட்டுக்குத் தானே மாறாய் நின்று, ஆன்றோர் கைக்கொண்ட உண்மையன்பொழுக்கத்தைத் தன்னை யறியாமலே தன் வாயிற் புலப்படுத்திவிடுதலில் அம் மறுப்புரைகாரரன்றி வேறு எவர் வல்லார்!

இனி, அப்பர் சுந்தரர் பெரியரானபிற் செய்த செயல்கள் குற்றமுடையவாயினன்றோ நாம் அவற்றைப்போற் செய்தலாகாது? மற்று, அவை அன்பினையே குறிக்கொண்டு, அன்புக்கு மாறான சாதிக்கட்டைத் தொலைத்த பெருஞ் சிறப்புடையவாகலின், நாமும் அவர் செய்த அச் செயல்கள்போற் செய்து அன்பரோடு அளவளாவுதலாற் போதரும் இழுக்கென்னை? இழுக்கில்லாத விழுமிய அந் நடைகளைத் தமது போலிப் புல்லறிவின் முனைப்பால், அவர் இகழ்ந்துரைத்தால் அவ்வளவில் அவை இழிந்தவாய்விடுமோ? சாதிக்கட்டைச் சிதைத்து உண்மையன்பால் அறிவால் உயர்ந்த மேலோர்பால் உயிரும் உடலுமாய்க் கலந்து ஒழுகுதலாற் போதரும் பொல்லாங்கு இன்னதெனக் காட்டாமல், வீணே அம் மேலோர் தம் ஒழுக்

கத்தைப் பழித்துப் பேசிவிடுதலால் அது பொல்லாங் குடைய தாய் விடுமோ? ஞாயிற்றின் பேரொளியினைக்கண்டு குரைக்குங் குக்கல், அவ்வாற்றால் அஞ் ஞாயிற்றின் பெருமையினைக் குறைக்க வல்லதாமோ? ஆதலால், அறிவு அன்பு ஒழுக்கஞ் சிவநேயம் அடியார் நேயங்களிற் சிறந்தார் "எக்குடிப் பிறப் பினும் ஏவரேயாயினும்" அவரோடு அன்பினால் ஒருங்கு அளவ ளாவி வாழ்தலே உயர்ந்த நடையாகுமன்றி, அந் நலங்கள் சிறிதுங் "கல்லா ஒருவன் குலநலம் பேசுதல், நெல்லினுட்பிறந்த பதராகுதல்" திண்ணமாதலால் அவனை யொத்தார்பால் உடன் கூடி வாழ்தல் உயர்ந்தநடை யாகாமல் இழுக்குப்படு மென்க. எனவே, நாம் பெரியராகல் வேண்டுமாயின், பெரியரான அப்பர் சுந்தரர் முதலான நம் ஆசிரியன்மார் நடந்துகாட்டியபடியே சிவநேயம்மிக்கு அடியார்பால் ஏதும் வேற்றுமை காணாது அன்பினால் அளவளாவுதலே செயல்வேண்டுமன்றி, ஏனைச் சிறியார் செய்யுஞ் சாதிவேற்றுமைக் கட்டிற் கிடந்து நம்மையும் நம்மைச் சார்ந்தாரையும் அல்லற் கடலுட் படுப்பித்துப் பிறவித் துன்பத்தைப் பெருக்கலாகாதென் றுணர்ந்துகொள்க.

இனி, அப்பர் சுந்தரர் சாதிச்செருக்கை மாய்த்து முறையே சிவநேயம் மிக்காருடனிருந்து உணவுகொண்டதும், அவரைத் திருமணம் புரிந்ததும் திருவருளால் உந்தப்பட்டுச் செய்த செயல் களாதலால், நான் என்னும் முனைப்புடைய நம் போல்வார் அவர் போற் செய்தலாகாது என்று அம் மறுப்புரைகாரர் அடுத் தடுத்துக் கூவுகின்றார். திருவருளியக்கத்தால் அடியார்பால் நிகழுஞ் செயல்கள் இவை, தமது அறிவியக்கத்தால் அவர்பால் நிகழுஞ் செயல்கள் இவை என்று பகுத்துக் காணமல், அடியார் செய்யுஞ் செயல்களெல்லாவற்றையுமே திருவருட் செயல் திரு வருட்செயல் என்று கூவும் அவர், எல்லாமக்களையும் பிறப் பளவில் வேற்றுமை தோன்றாது படைத்திருக்கும் அத் திருவருட் கருத்துக்குமாறாக 'இவர் பிறப்பளவில் உயர்ந்தவர்', 'இவர் பிறப்பளவில் தாழ்ந்தவர்' என்று அருளின்றிக் கரைந்து அல்லற் படுவது பெரிதும் இரங்கற்பாலதேயாம். அப்பர் சுந்தரர் முதலான நம் ஆசிரியன்மார் தமக்கென ஓரறிவுந் தமக்கென ஒரு செயலுமின்றித், தாம் உண்டதும் மணந்ததுந் திருப்பதிகம்

பாடினதுந் திருக்கோயில்கட்கு நடந்து சென்றதும் இறைவன் மாட்டு அன்பால் உருகினதும் அடியார்பால் நெஞ்சம்நெகிழ்ந் ததும் அவரோடு உரையாடினதும் பிறவுமெல்லாந் தஞ்செயலா காமல் இறைவன் செயலேயாயின், அவரெல்லாம் உயிரும் உணர்வும் இல்லா வறிய இயந்திரங்கள் (பொறிகள்) ஆய் முடிவரல்லரோ? அவரை யெல்லாந் தனித்தனியே வைத்து அப்பர் சுந்தரர் என்றற் றொடக்கத்துப் பெயர்களால் தனித் தனியே வாழ்த்துதலும் வணங்குதலுமெல்லாம் நம்மாட்டுப் பொருளில் வறுஞ்செயல்களாய் முடியுமல்லவோ? அவர் இறைவனைப் பாடினதும் அவர் இறைவனை வணங்கினதும் அவர் தஞ் செயலாகாமல் இறைவன் செயலேயாயின், இறைவனே தன்னைத்தான் பாடிக்கொண்டான், இறைவனே தன்னைத்தான் வணங்கிக்கொண்டான் என்று முடிக்கப்பட்டு அவை இறை வற்குத் 'தன்னைப் பற்றுதல்' என்னுங் குற்றத்தைச் சுமத்து மல்லவோ? உயிரென ஒன்றில்லை, எல்லாம் பிரமமேயெனக் கூறும் அம் மறுப்புரைகாரர் போல்வாரான மாயாவாதிகட்காயின் அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தும்; மற்றுப்,

"பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அநாதி" (திருமூலர்)

என்றும்,

"அதுவென்னும் ஒன்று அன்று அதுவன்றி வேறே
அதுவென்று அறி அறிவும்உண்டே" (மெய்கண்ட தேவர்)

என்றும் போந்த எம் ஆசிரியர் அருளுரைவழி பிழையாது நின்று, இறைவனைப் போலவே உயிர்களெல்லாந் தமக்கென விழைவு அறிவு செயல்கள் (இச்சாஞானக் கிரியைகள்) உடையவா மெனவும், ஆயினும் அவை மலத்தினால் மறைக்கப்பட்டு நிற்கு மெனவுந், தம்மைப் பொதிந்த மலமாசு இறைவன்றன் றிருவரு ளுதவியால் நீங்க நீங்க அவ்வுயிர்கள் தமக்கியற்கையாவுள்ள அவ் விழைவு அறிவுசெயல்கள் இனிது விளங்கப்பெறுமெனவும், மலத்தை நீக்குதற்கு உதவிசெய்யும் அவ்வளவே இறைவன் செயல், அவ் வுதவியைப் பெற்று மலப் பிணிப்பை அவிழ்த்துச் சிவபிரானிடத்துஞ் சிவநேயம் வாய்ந்தாரிடத்தும் விழைவு

கொண்டு அவரருளையும் அன்பையும் பெறுதற்கான வழி வகைகளை அறிதலும் அதற்கேற்ற முயற்சிகளைச் செய்து நடத்தலுமெல்லாம் புனிதராவா ரெல்லார்க்கும் மெய்யுரிமையா மெனவும் வற்புறுத்து நுவலுஞ் சைவசித்தாந்த உண்மைநெறி பேணும் எம்மனோர்க்காயின் அங்ஙன முரைத்தல் எட்டுணையுஞ் சாலாதென்க.

அற்றேல், நம்மாட்டு நிகழும் இறைவன் செயலுக்கும் நஞ் செயலுக்கும் வேற்றுமை என்னையெனிற், காட்டுதும்: பசித்தும் உணவுபெறுமையால் அயர்ந்துறங்கும் மகவினை எழுப்பிப் பால் ஊட்டும் அன்னையின் செயல் போல்வது முதல்வன்றன் அருட் செயல்; அங்ஙனம் எழுப்பி அன்னை தரும் பாலினைப் பருகும் மகவின்செயல் போல்வது நம்போன்ற உயிர்களின் செயல்; இன்னும் அன்னையின் திருக் கொங்கைகளிற் பாலமிழ்தினை அமைத்துவைப்பது இறைவன் செயல்; மற்றுப், பால்சுரக்கும் நேரமும் மகவின் பசியும் அறிந்து அப் பாலினைத் தன் மகவுக்கு ஊட்டுவது அன்னையின் செயல். இங்ஙனமே, கண் கால் முதலான மிக வியக்கத்தக்க உறுப்புகளோடு கூடிய இவ்வுடம்பை நமக்கு அமைத்துக் கொடுத்தது இறைவன் செயல்; இவ்வரிய வுடம்பைப் பெற்ற நாம் அதனைப் பழுதுபடாமற் பாதுகாத்து அதன்றுணையால் நம் அறிவையும் அன்பையும் இன்பத்தையும் வளர்த்து இறைவன் றிருவடிப் பேற்றினை எய்துதல் நம்செயல். இவ்வாறு பகுத்து ஆராய்ந்து காண வல்லார்க்கே, இறைவன் நம்பொருட்டுச் செய்யும் படைத்தற்றொழிலைச் சிற்றறிவுடைய நம்மனோர் ஓர் அணுத்துணையுஞ் செய்யமாட்டுவா ரல்லரென் பதூஉம், அப் படைத்தற்றொழிலைப் பயன்படுத்தித் தம்மறிவை யும் அன்பையும் வளர்த்து அம் முகத்தால் தமது ஆணவச் செருக்கை அகற்றிக்கொள்ளாத உயிர்களை இறைவன் தனது திருவருளின்பத்திற் படுப்பித்துக் கொள்ள மாட்டுவானல்ல னென்பதூஉம் நன்கு விளங்கும். ஆகவே, குலச்செருக்கு குடிச் செருக்கு செல்வச்செருக்கு கல்விச் செருக்கு முதலான ஆணவக் கறை சிறிதுமின்றி, அன்பினால் அகங்குழைந்துருகி அப்பரும் அப்பூதிகளும் உடனிருந்து திருவமுதுகொண்டு அளவளாவி யதும், சுந்தரரும் பரவை சங்கிலியாருங் காதற்கெழுதகைமையில்

விஞ்சி உடலு முயிரு மெல்லாம் ஒன்றுய்ப் பேரன்பினுருவாய் நின்றதும் பிறவுமெல்லாம் அப் பெரியார்தம் அறிவுமுயற்சி அன்பு முயற்சிகளால் நிகழ்ந்தனவே யாகுமல்லால், அவையெல்லாம் இறைவன்செயல் களாகா வென்று கடைப்பிடித்துணர்ந்து கொள்க. இவ்வாறன்றி, உயிர்களின் செயல்களை இறைவன் மேலேற்றிக்கூறுதல் கழுவாய் இல்லதொரு பெருங்குற்றமாம் என்பதனையும் உணராது, 'எல்லாம் இறைவன்செயல்' 'எல்லாந் திருவருட்செயல்' என்று சொல்லிவிட்டமையானே தாம் ஞானக் கடலைக் கரைகண்டவரென நம்பிப் பொதுமக்கள் தம்மைப் பாராட்டுவரென்று தமக்கு அவ்வாற்ருல் ஒரு பொய்ப் புகழை உண்டாக்கிக் கொள்ளுதலையே விழைந்து, சிவபிரான்றன் இறைமைத் தன்மைக்கும் அடியார்தம் மெய்யன்பின் திறனுக்கும் ஆகாத இழுக்குரைகளை எழுதித், தமது மாயாவாதக் கோட்பாட்டைச் சைவசித்தாந்தம்போற் காட்டும் நாடகவன்மையில் அம் மறுப்புரைகாரர்க்கு நிகராவார் எவருமே யில்லையென்க. அற்றேல்,

> "நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்நாதன்
> றஞ்செய லேயென் றுந்தீபற"

எனப் போந்த அருளுரையால் மெய்யடிமை பூண்டார்பால் இறைவன் செயலன்றி, அவர்தஞ் செயல் சிறிதுந் தோன்ருதென்பது பெறப்படுகின்றதாலோ வெனின்; அற்றன்று, பொறி புலன் கருவிகளின் வழி அறிவும் முயற்சியும் நிகழாது, அவையெல்லாங் கடந்து இறைவன் திருவருளிற்றேய்ந்து "பாலருடன் உன்மத்தர் பசாசர்குண மருவித்" தம்மையும் உலகத்தையும் மறந்து நிற்குஞ் சீவன்முத்தர் நிலையினைக் கூறும் அவ்வருளுரையினை, உலகத்துயிர்களை ஈடேற்றுதற்பொருட்டுத் தோன்றி அவ் வுயிர்கள்பால் அருளும் அன்பும் பூண்டு ஒழுகி, அவர்க்கு இறைவன்றன் அருட்செயல் மாட்சிகளைக் காட்டுவாரான நம் ஆசிரியர்க்கும் ஏனைச் சிவனடியார்க்கும் ஏற்றுதல் பொருந்தாதென்றுணர்க. சீவன்முத்தர்நிலை அந் நிலையை அடைந்தார்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் பயன்படாது; சிவனடியார் நிலையோ அவர் தமக்கே யன்றி உலகத்துள்ள எல்லா வுயிர்க்கும் பயன்படுவதுடைத்து. அற்றேற், சிவனடியார் தம்முட் சீவன்

முத்தராய் நின்றார் இல்லையோ வெனின்; அற்றன்று, கண்ணப்பர், பெருமிழலைக் குறும்பர் முதலானவர் தம்மையும் உலகத்தையும் மறந்து இறைவன் திருவருட்பெருக்கிலேயே முழுதுந் தோய்ந்து நின்ற சீவன்முத்தரே யாவர்; மற்று, நம் சமயாசிரியன்மாருந், திருமூலர் காரைக்காலம்மையார் முதலான ஏனை நாயன்மார் பலருந் தாம் இறைவன் றிருவருளிற் றோய்ந்து நின்றதோடு அமையாது, உலகத்தாரையும் அந் நிலைக்குச் செலுத்தும் பேர் அருட்டிறம் வாய்ந்தவராகலான், அவர்பால் இறைவன் செயலே யன்றி அவர்தம் அருட்செயலும் ஒருங்கு விரவி நிற்கலாயிற்று. ஆகவே, இறைவனுக்கு அடிமைத்திறம் பேணுஞ் சான்றோருள்ளும் இவ்விருவேறு நிலைகள் கட்புலனாய்த் தோன்றக் காண்டலின், அவருள் ஒரு நிலையில் நின்றார்க்குரிய தன்மையினை வேறொரு நிலையில் நின்றார்க்கு ஏற்றிக் கூறுதல் பகுத்தறிவில்லாதார் செயலேயாமென்று ஓர்க. ஆகவே, அப்பரும் அப்பூதிகளும் ஒருங்கிருந்து திருவமுதுகொண்டதுஞ், சுந்தரர் பரவை சங்கிலியாரை மணந்ததுந் திருவருட்செயல்களேயன்றி, அவர் தஞ் செயல்கள் அல்லவென்ற அம் மறுப்புரைகாரருரை பொருளில் புல்லுரையேயாமென்று தெளிக.

இனி, அன்பே உயர்ந்ததாகலின் அதனைக் கைக்கொள்க, சாதிவேற்றுமை தாழ்ந்ததாகலின் அதனைக் கொள்ளற்க என்று நம் ஆசிரியர் அறிவுறுத்தினராயின், அவ்வறிவுரையினை ஏற்று நடத்தல் வாய்வதாகும், மற்று அவர் நடந்த நடைகளைப்பார்த்து அவ்வாறு நடத்தல் வாயாது என்பதுபட அம் மறுப்புரைகாரர் தெளிவின்றிச் சில வரைந்தார். இவர் சொற்கள் நமக்கு இறும்பூதினை விளைத்தன. நம்மாசிரியன்மாரெல்லாம் அன்பினையே யுயர்த்திச் சாதியினை இழித்துப் பேசியிருப்ப, "முழுப் பூசனிக் காயைச் சோற்றில் மறைப்பதோடு" ஒப்ப, அவர்கள் அங்ஙனம் அறிவுரை கூறவில்லையென்று அம் மறுப்புரைகாரர் கூறியது எவரை ஏமாற்றுதற்கோ! நம் ஆசிரியன்மார் அங்ஙனங் கூறிய அறிவுரைகளை யெல்லாஞ் சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும் என்னும் எமது நூலில் நன்கெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேம். அவற்றைக் காணாதார்,

"சாத்திரம் பலபேசுஞ் சழக்கர்காள்
கோத்திரமுங் குலமுங்கொண்டு என்செய்வீர்"

என்றும்,

"எவரேனுந் தாமாக இலாடத் திட்ட
திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டால் உள்கி
உவராதே அவரவரைக் கண்ட போதே
உகந்தடிமைத் திறம்நினைந்து..."

என்றும் போந்த திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமொழிகளையும்,

"நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றுஞ்
சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லைத்—தொல்சிறப்பின்
ஒண்பொரு ளொன்றோ தவங்கல்வி ஆள்வினை
என்றிவற்றான் ஆகுங் குலம்"

என்றும்,

"சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
நீதி வழுவா நெறிமுறையின்—மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ள படி"

என்றும் போந்த சான்றோர் திருமொழிகளையுங் கருத்தில் இருத்தி, எவரும் அம்மறுப்புரைகாரர் சொல்லில் ஏமாறா திருக்கக் கடவராக!

இனிச், சிவஞானசித்தியார் "தவஞ்செய் சாதி" என்று கூறுகின்றதே யன்றிப் பிறப்பளவிற் சாதியென்று யாண்டுங் கூறாமையாற், பிறப்பளவிற் சாதிவேற்றுமை பாராட்டும் அம் மறுப்புரைகாரர் அதனை யெடுத்துக் காட்டியது, தமது கொள்கையினை அது வேரோடு அறுக்கும் ஞானவாள் என்பதை அறியாமையாற் போலும்! இங்ஙனமே தெய்வத் திருவள்ளுவர் அருளிச் செய்த,

"மேற்பிறந்தும் மேல்அல்லார் மேலல்லர் கீழ்ப்பிறந்துங்
கீழல்லார் கீழல் லவர்"

என்னும் அருமைத் திருக்குறள், 'தம்மைப் பிறப்பளவில் உயர்ந்தவராகச் சொல்லிக்கொள்வாரது குலத்திற் பிறந்தவராயினும், உயர்ந்த குணச்செயல்கள் இல்லாதவர் உயர்ந்த குலத்தவர் ஆகார்; பிறரால் இழிந்த குலத்தவராக ஒதுக்கப்பட்ட வகுப்பிற் பிறந்தவராயினும், உயர்ந்தகுணச் செயல்கள் உடையவர்கள் கீழ்மக்களாகமாட்டார்' என்று எளிதிற் பொருள்தந்து, அம் மறுப்புரைகாரர் பிறப்பளவிற் கொண்ட சாதிப் பதர்க்கொள்கையினை எரித்துச் சாம்பராக்குங் கொழுந் தீயாயிருந்தும், அதனை இவர் கையிலெடுத்தது எத்துணைப்பேதைமை! குலங்குடி சாதி என்னுஞ் சொற்களை ஆன்றோர் நூல்களிற் கண்டுவிட்டால், உடனே அம் மறுப்புரைகாரர், சாதி வேற்றுமை நம் தொல்லாசிரியர் நூல்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. அஃதவர்க்கு உடம்பாடு என்று சொல்லப் பதறுகின்றார். ஆனால், நம் ஆசிரியன்மாரோ அன்பு அறிவு அருளொழுக்கம் சிவநேய அடியார் நேயங்களின் மிக்காரை யெல்லாம் ஓரினப்படுத்தி உயர்ந்த சாதியாராகவும், அந் நலங்கள் இல்லாதாரை அவரின் வேறுபடுத்தித் தாழ்ந்த சாதியாராகவுங் கொண்டிருக்கின்றார்; அங்ஙனம் எம்மாசிரியர் குணத்தாற் செயலாற் கொண்ட சாதி வேற்றுமை எமக்கும் உடம்பாடேயாம்; ஆனாற் குணத்தையுஞ் செயலையும் பாராமற் பிறப்பளவிற் சாதிவேற்றுமை பாராட்டும் அம் மறுப்புரைகாரரின் தீய சாதிவேற்றுமைதான் எமக் குடம்பாடாகாதது. அருச்சுனற்குக் கீதைநூல் அறிவுறுத்திய கண்ணனும் "அவரவர் குணத்தாலுஞ் செயலாலுஞ் சாதி வகுத்தேன்" என்று கூறுதலுங் காண்க. உண்மை இவ்வாறாகவிற், பிறப்பளவில் உயர்வு சொல்லிக்கொள்ளும் அம் மறுப்புரைகாரர், 'பார்ப்பனர்' என்றுஞ் 'சைவவேளாளர்' என்றுந் தம்மை யுயர்த்துப்பேசிக் கொள்ளுங் கூட்டத்தாரில் எத்தனைபேர் குணத்தாலுஞ் செய்கையாலும் உயர்ந்தவர்! என்று நடுவுநிலைதவறாது நின்று எண்ணிப்பார்ப்பராயின், ஆயிரவரில் ஐவர்தாமும் நல்லவராக இராமையை அவரே நன்குணர்ந்துகொள்வர்.

இனிச், சிவயோக நிலையில் ஈடுபட்டு நின்று தம்மையும் உலகத்தையும் மறந்து சிவமேயானாரைப் பற்றிப் பேசுதலால் ஈண்டைக்குப் பொருத்தமாவது ஏதும் இன்மையின், அன்னாரைக்

குறித்து வறிதே விரித்தெழுதி வழுக்குதலில் அம் மறுப்புரை காரர் தமக்கு நிகராவார் எவருமேயில்லை; ஆகவே, "அவ்வளவில் அவன் மகிழ்க" என்னும் நயமேகொண்டு அவர் தமது திறனைத் தாமே மெச்சிக்கொண்டு மகிழ்ந்துகிடக்க.

இனித், தமிழ்நாட்டவரிற் பெரும்பாலாரைத் தீண்டாதவர் என ஒதுக்கிவைக்குஞ் சாதிச் செருக்கர்கள், அத் தீண்டாதவர் பால் எல்லாவகையான உதவிகளேயும் பெற்றுக்கொண்டு மூன்று நான்கு வேளை கொழுக்க விலாப்புடைக்கத் தின்று உயிர்வாழ்ந்து வருபவராய்த், தமக்கு அவ் வுதவிகளைச் செய்யும் அவ்வேழை யெளியவர்களுக்கு ஒருவேளை நல்லுணவுகூடக் கொடாமல் அவர்கள் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து துன்புறச் செய்வ துடன், அவர்கள் கடவுளை வணங்குதற்குக் கோயில்களினுள்ளே வருதலும் ஆகாதென்று கொடுமைசெய்வதுந் தெய்வத்துக்கு அடுக்குமா என்று யாம் எழுதிய பகுதியைக்கண்டு அம் மறுப்புரை காரர் வயிறெரிந்து பட்டுப்போகின்றார். ஏனென்றால் இவரும் இவரோ டொத்தாரும் உயர்ந்த சாதியாராம்; மற்றையோர் தீண்டத்தகாத இழிந்த சாதியாராம்; ஆதலால், அவரோ டிருந்து கடவுளை வணங்கினால் தமக்கு நரகம் வந்துவிடுமாம். என்னே இவர்தம் பேதைமை! என்னே இவர்தஞ் சாதி யிறு மாப்பு! தம்மைப் போலவே கடவுளாற் படைக்கப்பட்ட மக்களை இவ்வளவு குறைத்துப்பேசும் இவர் எவ்வளவு ஈரமற்ற வன் னெஞ்சராய் இருக்கின்றார்! கடவுளின் வியக்கத்தக்க படைப்பாய், அக் கடவுளின் பிள்ளைகளாய் இருக்கும் மக்களில் ஒரு பெரும் பகுதியாரை இழித்துப் பேசும் இவர் உண்மையாகவே கடவு ளிடத்து அன்புடையவராயிருத்தல் கூடுமோ? தாம் அவர் களோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யாதொழியினும், அவர்களைக் கோயில்களினுள்ளே வணங்கவும் விடாமை எத் துணைப் பெரிய வன்கண்மை! இத்தகைய வன்கண்ணர் இருக்கும் வரையில் மக்களுள் ஒற்றுமையும் அன்பும் உண்டாகா; இத்தமிழ் நாடு, ஒன்றோடொன்று பகைத்துப் போரிட்டு மாயும் மற விலங்குகள் உள்ள காடாகவே சீரழியும்! இத்தகைய கொடி யரால் மக்கள் ஒற்றுமையின்றிப் பல வேறுவேறு சிறுசிறு வகுப் பினராய்ச் சிதர்ந்தமையா லன்றோ, இந் நாட்டவர் வலிவிழந்து.

துருக்கர் முதலான அயல்நாட்டு மக்களின் படையெடுப்பின் கீழ் அகப்பட்டு நசுங்கிக் கணக்கின்றி மாய்ந்தனர்! இந் நாட்டவர் ஒற்றுமையும் வலிவும் உடையராயிருந்தால், அவ்வயல்நாட்டவர் இங்கே தலைக்காட்டலுங் கூடுமோ! இறைவனருளால் ஆங்கில அரசு இந் நாட்டின்கண் நிலைப்பட்டகாலந் தொட்டன்றோ, தாழ்த்தப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினர் சிறிது சிறிதாக ஏனையோர்க்குள்ள உரிமைகளைப் போல்வன தாமும் பெற்று மேலேறி வருகின்றனர். இம் முறையரசு மட்டும் இந் நாட்டில் இதுகாறும் நிலைபெறா திருந்தால், மறுப்புரைகாரரை யொத்த வன்கண்ணரால் இந் நாட்டவர் இன்னுஞ் சீர்குலைந்து, இந் நாடு முற்றுமே பாழடைந்து போயிருக்கும். முன்னே வந்த துருக்க அரசரால் இந் நாட்டவரடைந்த துன்ப வரலாறுகளை நன்கறிந்தவர்க்கே யாம்கூறும் இவ்வுண்மை புலப்படும். இந் நாட்டவரிற் சாதிவெறி பிடித்த வகுப்பார் சிலர் நடுவுநிலை சிறிதுமின்றித். தம்மிற் றாழ்ந்தவராகத் தம்மாற் கருதப்பட்ட ஏழை யெளிய மக்கட்குச் செய்த தீமைகட்கு ஓரளவே யில்லை. அவ் வெளியமக்கள் உண்ணச் சோறும் உடுக்கக் கூறையுமின்றி. அதனால் உடல் வலிவிழந்து, கல்வியுணர்ச்சி யில்லாமையால் அறிவுவலிவு மிழந்து நிலை கலங்கி நின்றமையா லன்றோ, அவர்கள் இந் நாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்த துருக்கர் மதத்தை நூறுயிரக்கணக்காய்த் தழுவித் தாமுந் துருக்கராயினர். துருக்கர்க்குப் பின்வந்த போர்த்துக்கேசியர், உலாந்தாக்காரர் இந் நாட்டின்கட் பரவச் செய்த கத்தோலிக் கிறித்துவ மதத்தைத் தழுவினவர்களும் எண்ணிறந்தவர்களாவர். இங்ஙனம் இவ்விந்தியநாட்டு மக்களில் மூன்றிலொரு கூறுர் அயல்நாட்டவர் மதங்களைத் தழுவி, அவ்வாற்றாற் பல நலங்களை அடைந்தனர். இப்போதுஞ் சாதி வெறிபிடித்த மறுப்புரைகாரர் போல்வார் செய்யுங் கொடுமைகட்கு அஞ்சியும், இந்துமதத்தின் பெயரால் இன்னவர் செய்யும் அறிவற்ற நடுவுநிலையற்ற செயல்களைக் கண்டு அருவருத்தும் ஒவ்வொருநாளும் அயல்மதம் புகுவார்தொகை பெருகியே வருகின்றது. இவ்வாறு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை வரலாற்று நூல்களால் அறிந்துகொள்ளும் ஆங்கில உணர்ச்சி வாயாத சாதிச் செருக்கர்கள், திருநெல்வேலி

நாட்டையும் மலையாள நாட்டையும் போய்க் காண்பர்களாயின், அந் நாடுகளில் முறையே கிறித்துவர் தொகையும் மாப்பிளைத் துருக்கர் தொகையும் மிகுந்திருத்தற்குக் காரணம், மற்றை நாடுகளைவிட அந் நாடுகளிற் சாதிவெறி பிடித்தார் கூட்டம் மிகுதியா யிருப்பதுவேதான் என்பதனை நன்கறிந்துகொள் வர்கள். அதுகிடக்க,

இனித், திருக்கோயில்களி னுள்ளே தீண்டாதவர்களை விடாமை ஏன் என்றால், அவர்கள் மாட்டிறைச்சியுண்டு, கட் குடித்து, ஆண் பெண்கள் வரைதுறையன்றி ஒருவரை யொரு வர் மருவிக் களித்துத், துப்புரவின்றி முடைநாற்றம் வீச உல வுதலாலேதான் என்று சாதி வெறியர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஆனால், தீண்டாதவர்கள் மட்டுந்தாம் இங்ஙனம் நடப்பவர் களா என்று உற்றுநோக்கினால், அவர்கள் நிகழ்த்துந் தடை பொருந்தாப் புல்லுரையேயாதல் நன்குவிளங்கும். இப்போது திருக்கோயில்களின் உட்செல்வார் எல்லாரும் புலாலுங் கள் ளும் மறுத்து, ஒருவனையே மருவும் ஒருத்தியும் ஒருத்தியையே மருவும் ஒருவனுந் தாமாவென்று ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! பார்ப்பனர் சைவர் என்று பெயர்கொண்டாரில் எத்தனையோ பெயர், தீண்டாதவர்க்கு வறுமையால் உண்ணக் கிடையாத எத் தனையோ வகையான விலங்கின் இறைச்சிகளையும் எத்தனையோ வகையான சாராயங்களையுந் தாம் உட்கொள்ளுகின்றார்கள் என்பது நாடெங்கும் பேச்சாய்க் கிடக்கின்றது! இவர்களுள் எத்தனையோபெயர் குறத்தி புலைச்சி முதலான தம்மால் விலக்கப் பட்ட மகளிரையுங் கூடிக் களிக்கின்றனரென்னுஞ் சொல்லும் ஊரெங்கும் உலாவுகின்றது! இவர்களெல்லாங் கடவுளிடத்து அன்புடையார்போற் றம்மைப் பிறர் மெச்சிக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கோயிலினுள்ளே ஆடம்பரத்தோடு செல்ல வில்லையா! பார்ப்பனர், சைவரிற் பலர் மறைவிலாவது ஊனுஞ் சாராயமும் உட்கொள்கின்றார்கள். இவ் விருவகுப்பின ரல்லாத ஏனை வகுப்பினர் எல்லாருமோ வெளிப்படையாக ஆட்டிறைச்சி கோழியிறைச்சி முட்டை மீன் முதலான எத்தனையோ வகை யான ஊனை உண்பவர்களாயிருக்கின்றார்கள்; இவர்களில் எத் தனையோ பலர் கள்ளுஞ்சாராயமும் வெளிப்படையாக அருந்து

பவராயுங் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள், எல்லாருங் காணக் கண்ட கண்ட மகளிரொடு கைகோத்து உலவுதலைக் காணுதவர் யார்? இவர்கள் திருவிழாக்காலங்களிலும் மற்றை நாட்களிலும் வேசியரையும் பிற மகளிரையும் அழைத்துக்கொண்டு திருக் கோயில்களினுள் வரவில்லையா? அதுவேயுமன்றி, ஒவ்வொரு கோயிலிலுங் கோயிலுக்கென்று விடப்பட்ட பரத்தையர்கள் எத் தனைபேர்! இவர்களெல்லாந் தனித்தனியே ஒருவனைப்பற்றி ஒரகத்திருப்பவர்களா? இல்லையே; பொருள்தருவார் எவரா யிருப்பினும் அவர்தோள் மருவிக் களிப்பவரல்லரோ! இன்னும், இவரேயன்றித் தமிழ்நாடல்லாத பிறநாடுகளிலிருந்து வந்து திருக்கோயில்களினுட் சென்று வணங்குவார் தொகைக்கு ஒரு கணக்குண்டோ? இவர்களில் இன்னூர் தீண்டத்தக்க சாதியார், மற்று இன்னூர் தீண்டத்தகாத சாதியாரென்று பகுத்துக் கண்டவ ருண்டோ? இன்னுந், தமிழ்நாட்டிலேயுங்கூட ஓர் ஊரில் தீண்டாதவர் என்று சொல்லப்படும் மக்கள், பிறிதோர் ஊரிலுள்ள திருக்கோயிலினுட் சென்று வணங்கி வருதலும் மறைவாக நிகழ்ந்துவருதலை அறியாதார் யார்? வெறுந் தோற்றத்தளவில் இவர் உயர்ந்த சாதியார், இவர் தாழ்ந்த சாதியார் என்று பகுத்தறிதற்குரிய அடையாளங்களை, எல்லா ரையும் படைத்த இறைவன் எந்த மக்களுடம்பிலும் படைத்து வையாதிருக்க, அவன் திருவுளக் கருத்துக்கு முற்றும் மாறுக, ஒருவர் தம்மை யுயர்ந்தவராகவும் மற்றையொருவரைத் தாழ்ந் தவராகவுந் தமது இறுமாப்பினுற் கருதிக்கொண்டு, தம்மாற் ரூழ்த்தப்பட்டவர்க்கு அளவிறந்த கொடுமைகளைத் தொடர்பாகச் செய்வது, அங்ஙனஞ் செய்வார்தம்மை வேரோடு அழிக்குங் கருவியாய் வலிவேறி வருதலை அம் மறுப்புரைகாரர் அறியார் கொல்லோ!

இனித், தீண்டாதவர்பால் முடைநாற்றம் வீசுகின்றதெனக் கூவுவோர், அவர் செய்யுங் கடுமையான தொழில்களையும், அத் தொழில் மிகுதியாலுங், குளித்து முழுகித் துப்புரவா யிருக்கத் தக்க வசதிகளைச் சாதிக்கிறுக்கர்கள் அவர்கட்குத் தராமையா லும், வறுமையால் நல்ல ஆடை உடுக்கவும் நல்ல வீடுகளில் இருக்கவும் இயலாமையாலும் அவர்கள் அங்ஙனம் அழுக்கேறி

முடைநாற்றம் வீசப் பெறுகின்றார்களென்பதை அறியாதவெதன்னையோ! அவர் செய்து தருந் தொழில்களி னுதவியாற் செல்வமுடையராகித் துப்புரவான ஆடைகளும் அகன்ற பெரிய இல்லங்களும் பெற்றுக் கொழிக்குஞ் சாதிக்கிறுக்கர்களைப் போல், அவ் வேழையெளியவர்களும் இனிது வாழப்பெற்றால் அவர்கள்பால் அந் நாற்றங் காணப்படுமோ? விலக்கப்பட்ட வகுப்பாரிலிருந்து கிறித்துவ மகமதிய மதங்களுட் புகுந்து நிலையுயரப் பெற்றவர்க்குள் இத்தகைய முடைநாற்றங் காணப்படுகின்றதா? சிறிதும் இல்லையே! சாதிக்கிறுக்கர்கள் தாம் பயன்படுத்துங் கிணறுகள் குளங்கள் முதலான நீர்நிலைகளில், அவ்வேழையெளியவர்களை ஒரு குடங்கை நீரும் எடுக்கவிடாமையாலன்றோ, தம்மைப்போல் அவர்களுந் தக்க இடங்களில் இல்லங்களமைத்துக்கொள்ள இசையாமையாலன்றோ ஐயோ! அவர்கள் எல்லாரும் அங்ஙனம் இரங்கத்தக்க நிலையிலிருந்து இன்னலுறுகின்றார்கள்! இங்ஙனம் அவ் வேழை யெளியவர்கள் அருவருக்கப்படும் நிலையிலிருத்தற்குக் காரணர் சாதி வெறிபிடித்தவர்களேயாதலால், அவ்விரங்கத்தக்க பயன்படுமக்களை அங்ஙனம் இழித்துரைத்தலினும் பெரியதொரு வன்கண்மை பிறிதில்லையென்க.

இனித், தம்மை உயர்ந்த சாதியாராகக் கருதுஞ் சாதிச் செருக்கர்களாவது முடைநாற்றமின்றி நறுமணங் கமழப் பெறுகின்றார்களாவென்று சிறிது கூர்ந்து பார்மின்கள்! காரமும் புளிப்பும் மிகுந்த உணவுகளை உட்கொள்ளலாலும், வெற்றிலை புகையிலை முதலான தீநாற்ற மயக்கப்பொருள்களைக் குழையக் குழைய மெல்லுதலாலும், புகைச் சுருட்டுப் பிடித்தலாலும், மூக்குத்தூள் செலுத்துதலாலும், இன்னும் இவைபோன்ற அருவருப்பான செயல்களைச் செய்தலாலும், மலக்குடலைத் துப்புரவாக வைத்துக் கொள்ளாமையாலும் பார்ப்பனர் சைவரில் எத்தனையோ பெயர் முடைநாற்றம் உடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள்! இவர்கள் கிட்டவரின் இவர்களின் வாயிலிருந்தும் உடம்பிலிருந்தும் வரும் முடைநாற்றம் பொறுக்கக்கூடியதாயில்லை. அதுவேயுமன்றி, இவர்கள் நோய்கொண்டும் புண்கொண்டும் புழுத்துக் கிடக்கையிலாவது இவர்கள் பிறப்பளவில்

தம்மை உயர்ந்த சாதியாராகப் பேசிக்கொண்டது பெரும் பிழையென உணரக்கடவராக! விலக்கப்பட்ட சாதியார் பெரும்பாலும் நோயின்றி வலியயாக்கை யுடையவர்களாய் எல்லார்க்கும் பயன் படுவாராய் நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்தலையுந், தம்மை உயர்ந்த சாதியாராகக் கருதிக்கொள்ளும் பார்ப்பனர் சைவர் முதலான ஏனை வகுப்பினரிற் பெரும்பாலார் எலும்புருக்கி ஈளை யானைக் கால் பித்தபாண்டு கொறுக்குப்புண் முதலான கொடுநோய் கொண்டு வலிவிழந்த வுடலினராய் எவர்க்கும் பயன்படாமல் விரைந்து மாய்தலையும் ஒப்பிட்டுக் காணுங்காற், பிறப்பளவிற் பார்ப்பினும் விலக்கப்பட்ட வகுப்பாரே ஏனைப் பார்ப்பனர் சைவர் முதலாயினாரைவிடத் தூயயாக்கை யுடையராயிருத்தல் புலனாகா நிற்கின்றது. இவ் வியல்புகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து பாராமல், உயர்ந்த அம் மக்களைத் தீண்டத்தகாத முடைநாற்ற முடையரென்பது எவ்வளவு பேதைமை! அதுகிடக்க.

இனி, அம் மறுப்புரைகாரர் தீண்டாதவரைக் கோயிலினுள் விடலாகா தென்பதற்குத், திருநாளைப் போவாரென்னும் நந்தனார் வரலாற்றினை ஏன் மேற்கொள்ளலாகா தென்று எம்மை வினவுகின்றார். மறுப்புரைகாரரைப் போலவே சாதிவெறி பிடித்த கோயிற் குருக்கண்மார் அந்நாளிலும் இருந்தமையின், நந்தனாரைக் கோயிலினுள் விடாதே தடுத்தனர். எல்லாம்வல்ல இறைவனோ, அக் குருக்கண்மார் இழிந்தாராதலும் நந்தனார் உயர்ந்தாராதலுந் தேற்றுதற் பொருட்டு, நந்தனாரைத் தீயிற் குளிப்பித்துக் கோயிலினுட் புகுவித்தான். தீயிற் குளித்தும் பழுதுபடாத தெய்வயாக்கையுடைய நந்தனார் பெருமைக்குந், தீயிற்படிற் படுசாம்பராய் வெந்தொழியுங் கொழுத்த வுடலினை யுடைய அக் குருக்கண்மார் சிறுமைக்கும் உள்ள வேற்றுமை இதனால் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? குருக்கண்மார் நந்தனாரைக் கோயிலினுள் விடாது தடுத்தாறபோல, இறைவனும் அவரைத் தடுத்தனனோ? இல்லையே; எப்படியாவது அவரை அதனுட் புகுவித்தற்கன்றோ வழிசெய்தான்? அங்ஙனம் இறைவன் அவற்குக் காட்டிய அருள்நிகழ்ச்சியினை மேற்கோளா யெடுத்துத், தீண்டாதவ ரெனச் சாதிக்கிறுக்கர்கள் இழித்துப் பேசும் நன்மக்களைக் கோயிலினுள் விடுவதற்குப் பரிந்து பேசு

வதே சான்றோர்க்குக் கடனாயிருக்க, அதற்கு மாறாய் அம் மறுப்புரைகாரர் தம்போற் சாதிவெறி பிடித்த அக் குருக்கள்மார் அவரிடத்துக்காட்டிய மருள்நிகழ்ச்சியினை மேற்கோளாயெடுக்க வேண்டுமெனக் கரைந்தார். என்னே இவர்தந் தீவினையிருந்தவாறு!

இவரைப் போலவே, மற்ற மக்களை இழிந்தவராகக் கருதி, அவர் கூட்டத்திற் சென்று வந்த தமக்குத் தீட்டுண்டாயிற்றெனக் கருதிய நமிநந்தியடிகள் என்னும் பார்ப்பன அடியார்க்குச், சிவபிரான் அவர்கொண்ட அக் கருத்துப் பழுதாதல் காட்டி நல்லறிவு கொளுத்திய வரலாற்றினைப் பெரிய புராணத்தின்கட் பார்த்திருந்தனராயின், அம் மறுப்புரைகாரர் இவ்வாறெல்லாஞ் சாதிவெறி கொண்டு அலறார். அதுவும் பாராத அவர்தந் தீவினைக்கு யாம் இரங்குதலே யன்றி வேறு என்செய்வம்!

கஎ. அப்பர் முதலான சிலரின் துறவு

இனிப், பௌத்த சமண்மதங்கள் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து வைகிய பின்னர்த்தான், மனைவி மக்களைத் துறந்துபோய் ஐயம் ஏற்றுண்டு பிழைக்கும் புறத்துறவு இந் நாட்டிலுள்ள சிலரால் மேற்கொள்ளப் படுவதாயிற்று என்றேம். மற்று, அம் மறுப்புரைகாரரோ, அப்பர் மாணிக்கவாசகர் பட்டினத்தார் கொண்ட துறவு, வேதத்தைச் சார்ந்த மிருதிநூல் வழியதே யன்றிப், பௌத்த சமண் வழியதன்று என்று ஏதொரு சான்றுங் காட்டாது கூறினர். இருக்கு எசுர் முதலான வேதகாலத்துப் பழக்க வழக்கங்களும், அவ் வேதங்கட்குப் பன்னூறாண்டு பிற்பட்டு வந்த மிருதிநூற்கால பழக்க வழக்கங்களும் வேறு வேறாயிருத்தலை மறுப்புரைகாரர் சிறிதும் ஆராய்ந்துணர்ந்தவர் அல்லரென்பது, அவர் உரைக்கும் இப் போலி மறுப்புரையால் நன்கு புலனாகின்றது. இந்நூல் இன்னகாலத்தெழுந்தது, அக்காலத்துநிலை இன்னது, அக்கால இயல்புக்கும் அக் காலத்தில் உண்டான நூலியல்புக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை யின்னவையென்று உணரும் வரலாற்று நூலுணர்ச்சி (historical knowledge) மறுப்புரைகாரர் சிறிதும் உடையரல்லாமையால், வேதத்தோடு இயைபில்லாத மிருதியை அதனோடு இயைபு

படுத்தித் துணிபுரை கிளந்தார். அறியாமைக்கு உள்ள துணிபு தான் என்னே! இருக்குவேதத்தில் நுவலப்படும் முனிவரெல் லாரும் மனைவி மக்கள் முதலானருடன் செல்வவளத்தோடிருந்து இனிது வாழும் மனைவாழ்க்கையினையே தாம் வழிபடு கடவுளர் பால் வேண்டக் கண்டதல்லால், அவருள் ஒருவராயினும் அன்னுரைத் துறந்துறையும் வாழ்க்கையினை வேண்டக் காணேம். மற்றுப். பிற்காலத்தெழுந்த மிருதி நூல்களோ, துறவு மனைவி மக்களொடு கானகத்திருந்து மேற்கொள்ளப்படும் 'வானப் பிரத்த'மும், அவரை அறத்துறந்து ஐயம் ஏற்றுண்டு திரியுஞ் 'சந்நியாச'மும் என இருவகைப்படுமென்றுரைக் கின்றன. பிற் கூறப்படுஞ் சந்நியாசம் வேதநூல்களிற் சொல் லப்பட்டிருந்தால், அதனை மறுப்புரைகாரர் எடுத்துக்காட்டுத லன்றோ செயல்வேண்டும்? அவ்வாறு காட்டுதற்கு அங்கு ஏதும் இடம் இன்மையின் அதனை வாளா கூறி யொழிந்தார். சான் றேதுங் காட்டாத இவரது போலி மறுப்புரை கொண்டே, மிருதி காலத்துக்கு முன்னிருந்த முனிவரர்க்கு, மனைவி மக்களை அறத் துறந்து செல்லும் புறத்துறவு உடம்பாடாகாமை பெற்றாம். பௌத்த சமண்மதங்கள் தோன்றுதற்குமுன் இத்தகைய புறத் துறவினை எவரும் மேற்கொண்டில ரென்பது கருத்திற் பதிக்கற் பாற்று. வடமொழியில் மிகச் சிறந்த முனிவரரான யாக்கியவற் கியருங் 'காத்தியாயினி,' 'மைத்திரேயி' என்னும் மனைவியர் இருவரை மணந்து, அவரோடொருங்கிருந்து துறவு நடாத் தினமை மறுப்புரைகாரர் அறியாமை இரங்கற்பாலதாகும். தமிழ்நாட்டின் கண்ணே தொல்லாசிரியரான தொல்காப்பியனாரும் மனைவி மக்களோடிருந்து தவம்புரியுந் துறவு வாழ்க்கையினையே விதந்து அருளிச் செய்தமையினையும் முன்னரே விளக்கிப் போந்தாம்.

இனி, ''விடல்வேண்டும் வேண்டிய வெல்லாம் ஒருங்கு'' என்னுந் திருக்குறளைத் தமது போலிக் கொள்கைக்கு ஒரு துணையாக எடுத்துக்காட்டிய அம் மறுப்புரைகாரர், ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் தம் மனைவியாரோடிருந்து தவமியற்றிய உண்மை நிகழ்ச்சியினை மறந்துவிட்ட தென்னையோ? காதலிற் சிறந்த இல்லாளைத் துறந்துறைதலே 'துறவு' என்பது அவர்தங் கருத்

தாயின், தாம் அறிவுறுத்திய அறவுரைக்குத் தாமே மாறுக நடப்பரா? ஆதலால், "விடல்வேண்டும் வேண்டிய வெல்லாம்" என்று அவர் அருளிச்செய்த திருக்குறட் கருத்து, மறுப்புரை காரர் தாம் வேண்டியவாறு ஏற்றிக் கூறிய அப் புன்பொருள் பயப்பதன்று. பின்னை என்னையோ அதன் கருத்தெனிற்; கூறுதும். 'அகலியை' என்னுந் தம் மனைவியோடிருந்து தவம் புரிந்த கௌதம முனிவரைச் சுட்டி,

> "ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசும்பு ளார்கோமான்
> இந்திரனே சாலுங் கரி"

என்று அவரருளிச் செய்த திருக்குறளால் ஆசிரியர் கருத்து இன்னதென்பது நன்கு புலனாகா நிற்கும். தன்வழி நில்லாது, தாம் செல்லும் வழியே தன்னை ஈர்த்துச் சென்று பழிபாவங் களுட் படுப்பிக்கும் ஐம்புல அவாக்களே ஒருவனுக்குத் தீது பயந்து அவன்றன் பிறவிகளைப் பெருக்குவதாகும். துள்ளி யோடும் புள்ளிமான் ஒன்றைக் கண்டு அதன் அழகை வியந்து இன்புறுவது குற்றமாகாது; அதனழகை வியந்தின்புற்ற அவ் வளவில் அமையாது அதனைக் கொன்று அதன் தசையை வதக்கித் தின்னவேண்டுமென் றெழும் அவாவே தீதுடைத் தாம். இங்ஙனமே ஒரு வறியவன் தனக்கு ஒருநாட் கிடைத்த நல்லுணவைச் சுவைத்துண்டு இன்புற்றிருத்தல் குற்றமாகாது; அந் நல்லுணவைப் போலவே எந்நாளும் இன்சுவை யுணவு பெறவேண்டுமெனப் பேரவாக் கொண்டு, அதற்கேற்ற நன் முயற்சியு மின்றித். திருட்டுத் தொழிலால் அதனைப் பெற முயல்வதே தீதுடைத்தாம். இங்ஙனமே, தன் நிலையினையும் பிறர் நிலையினையும் மறந்து, எல்லா இன்பத்திற்கும் மேலான பேரின்பத்தைத் தரவல்லனை இறைவனையும் மறந்து, தன் உள்ளத்தான் வேட்கப்பட்ட பொருள் நுகர்ச்சியிலேயே ஒருவற் குக் கருத்து ஈடுபட்டு நிற்குமாயின், அஃது அவற்கும் பிறர்க்குந் தீது பயப்பதாகவே முடியும். அவ்வாறின்றித், தான் நுகரும் பொருள் நுகர்ச்சி யெல்லாந் தன்னையும் பிறரையும் இன்பத்தில் வளரச்செய்து, இறைவன் திருவடிப் பேரின்பத்தில் உய்க்கும் வழியேயாம் என்னும் உணர்ச்சி வலியுடையானுக்கு ஐம்புல

நுகர்ச்சி நன்மை பயப்பதேயன்றித் தீமை பயவாது. ஐம்புல நுகர்ச்சிகளும் அவை தமக்குரிய பொருள்களுந் தீமையே தருவனவாயின் அவற்றை இறைவன் நமக்குப் படைத்துக் கொடானன்றோ? உழவுதொழில செய்யும் ஒருவன் தன் மகனுக்கு ஓர் அரிவாளைக் கொடுப்பது, அதனை அவன் நெற்றாள் அரிதற்குப் பயன்படுத்துவானென்னுங் கருத்துப் பற்றியே யன்றி, அதுகொண்டு அவன் மக்கள் பலரையுங் கடைசியிற் றன்னையும் வெட்டி வீழ்த்திவிட வேண்டுமென்னுங் கருத்துப் பற்றியன்றே? அதுபோலவே, ஐம்புல நுகர்ச்சிகளை இறைவன் நமக்குத் தந்ததும், அவற்றை நாம் நல்வழியில் துய்த்தல் வேண்டு மென்னுங் கருத்துப் பற்றியே யன்றி, அவற்றைத் துய்த்தலாகாது, அல்லது அவற்றைத் தீயவழியிற் செலுத்துதல் வேண்டுமென்னுங் கருததுப் பற்றியன்று. இவ்வுண்மை யினையே தெய்வத் திருமூலரும்,

> *"ஐந்தும் அடக்கு அடக்கென்பர் அறிவிலார்*
> *ஐந்தும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை*
> *ஐந்தும் அடக்கில் அசேதனமா மென்றிட்டு*
> *ஐந்தும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே"*

என்றருளிச் செய்தார். ஆகவே, அகலியை மணந்து அவளோடு இன்பந் துய்த்தபடியாகவே தவவொழுக்கத்தில் உறைந்து நின்ற கௌதமமுனிவரை "ஐந்தவித்தான்" என்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவா உயர்த்து மொழிந்தது, அம் முனிவர் ஐம்புல நுகர்ச்சி வழியே தம்முள்ளத்தைச் செல்லவிடாது, தம் வழியே அவற்றின் நுகர்ச்சியை அமைத்துவைத்த ஆற்றல்பற்றியேயா மென்பதனை அம் மறுப்புரைகாரர் இனியேனுந் தெளிந்து கொள்ளக் கடவராக!

இனித், திருநாவுக்கரசுகள் தமதிளமைக் காலத்திற் சமண் நூல்களைக் கற்றும் சமண் முனிவர்களொடு பழகியும் அவர் கைக்கொண்ட துறவொழுக்கமே சிறந்ததெனக் கருதியன்றோ, சிவநேயத்திற் சிறந்த தம் தமக்கையார் திலகவதியாரையும் ஏனைத் தமது இல்லத்தொடர்பினையும் விட்டுச் சென்று, பாழ்ங் கொள்கை (நாத்திகம்) பேசுஞ் சமண்மதம் புகுந்து தம் வாழ்

நாளிற் பெரும்பகுதியை வறிதாக்கினர்? இதனை, அரசுகளே தாம் அருளிச்செய்த "ஒன்றுகொலாம் எனக் கெந்தையுமாய்" என்னுந் திருப்பாதிரிப்புலியூர்த் திருப்பதிகத்தில்,

"திருந்தா அமணர்தந் தீநெறிப்பட்டுத் திகைத்துமுத்தி
தருந்தாளிணைக்கே சரணம் புகுந்தேன் வரையெடுத்த
பொருந்தா அரக்கன் உடல்நெரித்தாய் பாதிரிப்புலியூர்
இருந்தாய்அடியேன் இனிப்பிறவாமல்வந் தேன்றுகொள்ளே"

எனனும் இறுதிச் செய்யுளிற் குறிப்பிட்டிருத்தல் காண்க. அரசுகள் தமது முதுமைக்காலத்தே மீண்டுஞ் சைவ சமயம் புகுந்து சிவபிரான் திருவடிக்கு ஆளான பின்னர், இளமைக் காலத்தே தாம் துறவு புகுந்தது பிசகென்றும், சைவசமயச் சான்றோர் இறைவன் திருவுளப்பாங்கறிந்து வகுத்தபடியே மனைவியோடிருந்து இன்பந் துய்த்துக்கொண்டே தவவொழுக்கத்தில் நிற்றலே சிறந்ததென்றும் உணர்ந்தன்றோ, "வென்றிலேன் புலன்களைந்தும்" என்னும் 'பொதுத்' திருப்பதிகத்தின் கண்,

"வினைவறி விலாமையாலே வேதனைக் குழியில் ஆழ்ந்து
களைகணும் இல்லேன் எந்தாய், காமரங் கற்றுமில்லேன்,
தளையவிழ் கோதைநல்லார் தங்களோடு இன்பம்எய்த
இளையனும் அல்லேன் எந்தாய், என்செய்வான் தோன்றினேனே"

என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வாறாக, அப்பர் முதலில் மேற்கொண்ட துறவு சமண்மத வழித்தாதல் தெள்ளிதிற் புலப்படுவதாகவும், அஃது அவ்வழித் தன்றென்று கரைந்த அம் மறுப்புரைகாரருரை பெரும் புளுகுரையாதல் தேர்ந்துகொள்க.

இனி, மாணிக்கவாசகரோ அப்பரைப்போற் சமண்சமயமாதல் பௌத்தசமயமாதல் சிறந்ததெனக்கொண்டு அவ்விரண்டில் ஒன்றிற் றுறவு புகுந்தவரல்லர். அவர் தெய்வம் ஒன்று உண்டு எனத் துணிந்த காலத்தில், ஒன்றினொன்று மாறுபட்ட பல சமயக்கொள்கைகளால் உள்ளங்கலங்கி, ஒன்றிலுந் துணிவு பிறவாது நின்றார்; அப்போது சடுதியில் இறைவனே குருவடிவிற் போந்து அவரைத் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டான். இஃது, அவரே அருளிச்செய்த போற்றித் திருவகவலில்,

"தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறுகோடி மாயாசத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின;
ஆத்த மானோர் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்;
சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்,
விரத மேபர மாகவே தியருஞ்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்;
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்;
மிண்டிய மாயா வாதம் என்னுஞ்
சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித்து ஆர்த்து
உலோகா யதனெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலாபே தத்த கடுவிடம் எய்தி
அதிற்பெரு மாயை எனைப்பல சூழவும்,
*　　*　　*　　*

மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையாது
அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே"

எனக் கூறுமாற்றால் தெற்றென விளங்கா நிற்கும். இறைவனால் அங்ஙனம் ஆட்கொள்ளப் பெற்றபின்னுஞ், சிவபிரான் திருவடிக்கண் மெய்யன்புடையரான அவர்தம் மனைவியாரும் புதல்வியும் அவர் தம்முடனேயே யிருக்கப்பெற்றார் என்னும் உண்மையினை எமது மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலில் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றேம். எனவே, மாணிக்கவாசகர் தம் அருமை மனைவியாரையும் மகளாரையும் விட்டுத் துறவு புகுந்தவரல்லரென்பது நன்கு பெறப்படுதலால், அம் மறுப்புரைகாரர் அவரை மிருதிவழித்தான துறவு புகுந்தவர் என்றுரைத்தது பொருந்தாப் பொய்யுரையாதல் கண்டுகொள்க.

இனிப், பட்டினத்தடிகள் புகுந்த துறவு பண்டைச் சைவ சமயச் சான்றோர்க்கு உடம்பாடாகாததொன் றென்பதும், அதனை அவரே பின்னருணர்ந்து அகத்துறவினையே மேலதாய்க் கூறினரென்பதும் முன்னரே விளக்கிப் போந்தாம். இவ்வளவில் அம் மறுப்புரைகாரர் நிகழ்த்திய தடைகள் அவ்வளவுக்கும் விடைகள் தரப்பட்டன. இதுகிடக்க.

பின்னுரை

மேலெழுதிய எம்முடைய விடைகளை, அம் மறுப்புரைகாரர் நிகழ்த்திய தடைகளோடு உடன்வைத்து நடுநின்று காணவல்ல மெய்யறிஞர்க்கு, எமதுரையின் மெய்ம்மையும் அவருரையின் பொய்ம்மையுந் தாமே புலனும். அவர் தாமும் நடுநின்று நோக்குவராயின் எமதுரையே மெய்யாதல் காண்பர். ஆனல், தமதுரைப் பிழையைத் தாம் ஒப்புக்கொண்டால் உலகந் தம்மைப் பாராட்டாதெனக் கருதிச், சென்ற ஐப்பசி கக-இலும் உக-இலும் வெளிவந்த 'சிவநேசன்' இதழில், எமதுரையை 'வெற்றுரை'யெனப் பழித்து உள்ளீடழிந்த பதர் மொழிகளையே நிறைத்திருக்கின்ருர். அவர் நிகழ்த்திய தடைகளெல்லாவற்றிற்கும் விடைகள் எமது ஞானசாகர இதழில் யாம் முறையாக எழுதி வருதலையும் பாராது, 'சித்தாந்த' இதழிற் பலரும் எழுதுங் கட்டுரைகட்கிடையே முழுதும் வெளியிடுவியாமல் ஒரு சிறிதே வெளியிடுவித்த எமது விடையுரையின் முதற்பகுதியை மட்டும் பார்த்துவிட்டுத், தாம் நிகழ்த்திய தடைகள் எல்லாவற்றிற்கும் யாம் விடையெழுதிற்றிலேமென ஆராயாது கூறி மகிழ்ந்தார். இனி, அவர் மீண்டுங் கூறிய தடைகட்கு விடைகளைச் சுருக்கிக் கூறி அவ்வளவில் இதனை முடிப்பாம்.

காதலன்பு கொண்டார்க்கு அக் காதலன்பின் வழியே மனஞ் செல்லுமென்ற எமதுரையை மறுப்பான் புகுந்த அம் மறுப்புரைகாரர், விரும்பத்தக்க தொன்றனை மனமானது முதலிற் பற்றிய பின்னரே தான் காதல் நிகழும், அதன்பிற் காதல் சென்ற வழியே மனஞ் செல்லுமென ஒன்றனையொன்று பற்றுதல் என்னுங் குற்றம் (அந்யோந்யாசிரயதோஷம்) படமொழிந்தார்; என்னை? மனத்தின்பிற் காதலுங், காதலின்பின் மனமுஞ்செல்லுமென்றல்

அக் குற்றமுடையதாகலி னென்பது. மனம் முன்னரொரு பொருளைப் பற்றினாலன்றி உணர்வு உண்டாகாமை யுண்மையே யாகலின், மற்று அக் குற்றம்படாமை யுரைக்குமாறு யாங்ஙன மெனிற், காட்டுதும். மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலானன்றி மனம் புறத்தே ஒரு பொருளைப் பற்றாது; ஆகவே, அப் பொறியுணர்வுகளைப் பற்றிநின்று மனம் ஒரு பொருளைப் பற்றுகின்றுழி, அஃது அப் பொறியுணர்வி னளவாயே நிற்கு மல்லது, அவற்றின் வேறாய் நின்று தான் கண்ட பொருட்குணங்களை ஆராயாது; இது குறித்தே, உற்றறிதலாகிய ஓரறிவுமுதல், சுவை ஒளி ஓசை நாற்றம் ஈறாக ஐந்தறிவு உடைய சிற்றுயிர்கட்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மனவுணர்வு கூறிற்றிலர். ஏனை மக்களாவார், அவ் வைந்தறிவுகளோடு 'இஃது இதனை ஒப்பது, இஃது இதனின் வேறுவது, இது நல்லது, இது தீயது' என ஆராய்ந்தறியு மறிவும் உடன் உடையராகலின் அவரைச் சுட்டி "மக்க டாமே யாறறி வுயிரே" என்று அவர் அருளிச்செய் தார். அற்றேல் "ஐம்பொறியை ஆண்டு அங்கு அரசாய் உளம் நிற்ப" என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் கூறியது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனா ருரையொடு மாறுகொள்ளாதோ வெனிற், கொள்ளாது; பொறியுணர்வின் வேறாய் நில்லாது, பொறிவுணர்வி னளவாயே நிற்பது மனத்தின் பொதுவியல்பு ஆகும்; மற்றுப், பொறிகளின் வாயிலாய் அறிந்த பொருட்பண்புகளைத்தான் தனி நின்று ஆராயுமாயின் அதுதான் மனத்திற்குச் சிறப்பியல்பு ஆகும்; மக்களல்லாத சிற்றுயிர்களில் மனவுணர்வு தனித்து நில் லாது பொறிகளினளவாயே நிற்றலின் அவை மனவுணர்வு இல்லாதனவென்று கொள்ளப்பட்டன; மற்று, மக்களில் அது பொறியுணர்வுகளின் வேறாயும்நின்று ஆராய்ந்தறியுஞ் சிறப் பியல்பும் உடைமைபற்றி, அவர் மனவுணர்வும் உடையரெனப் பட்டார். ஆகவே, சிறப்பியல்பு காட்டாமற் பொறியளவாய் நிற்கும் மனவுணர்வைச் சிற்றுயிர்கட்குத் தொல்காப்பியனார் கூறாமை பெரிதும் பொருத்தமாவதேயாம். என்றாலும், மனத்தின் சேர்க்கையின்றிப் பொறியுணர்வுகள் நிகழாமையின், மக்கட்கும் ஏனைச்சிற்றுயிர்கட்கும் மனவுணர்வு உண்டென்பது தேற்றமே யாம். இவ்வாறு மனத்தினியல்பைக் காணவல்லார்க்குத்,

தொல்காப்பியனுருரையும் மெய்கண்ட தேவருரையுந் தம்முள் முரணுமை எளிதின் விளங்கும். அதுநிற்க.

பொறியுணர்வுகளோடொன்ருய் நிற்கும் மனத்தின்வழிச் சென்று கண்டகண்ட பொருள்களை யெல்லாம் விழையும் இயற்கையதே காமவிருப்பம்; அங்ஙனங் கண்டவற்றிலெல்லாம் அவாச் செல்லாது மனத்தின் பொதுவியல்பையடக்கி, மிகச் சிறந்ததொரு பொருளிடத்தேமட்டும் நினைவு அழுந்தி அன்பு மீதூரப்பெறுவதே காதல்விருப்பமாகும். எனவே, புலனுணர்வு களின்பாற் பொதுமையின் நிற்கும் மனத்தின்வழிச் செல்வது உயிரின் காமவிருப்பமேயா மென்பதூம். அங்ஙனம் வரைதுறை யின்றி ஓடற்பாலதாகிய உயிரின் விருப்பத்தைத் தடைசெய்து விழுமியதொரு பொருளினிடத்தே மட்டும் உறைத்துநிற்குமாறு செய்வதே காதல் விருப்பமாமென்பதும் இனிது பெறப்படுதலிற், காதல் மனத்தின் வழியதன்றென்னும் எமதுரையே பொருத்த மாதல் கண்டுகொள்க. காதற்ருேற்றத்திற்குப் பொறியுணர்வாய் நிற்கும் மனம் வாயிலாதல்கொண்டு, காதலை அம் மனத்தின் வயமாய் அடக்குதலினும் அறிவின்மையாவது பிறிதில்லை; விறகி லிருந்து தோன்றுந் தீ அவ் விறகின் வலிக்கு அடங்கியதென்பா ருரையோடு ஒன்ருகவைத்து அம் மறுப்புரைகாரருரை நகையாடி விடுக்கற்பாலதாமென்ருெழிக.

இனிப் பண்டைக்காலத்துத் தண்டமிழ்ச் சான்ருேரெல் லாரும இன்பத்துக்கே முதன்மைதந்தியற்றிய பொய்யாச் செந் தமிழ்ச் செய்யுள்வழக்கின் மிகுதியை யாம் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கப், பொய்ந்நூல்களாகிய புராணங்களின் விரிவையும் மெய்ந்நூலாகிய சிவஞானபோதத்தின் சுருக்கத்தையும் எம துரைக்கு உவமையாக எடுத்துக்காட்டி எம்மை இகழ்கின்ருர். பண்டைச் செந்தமிழ்நூல்கள் வடமொழிப்புராணங்களைப் போற் பொய்ந்நூல்களாயிருப்பினன்ருே, அவற்றை அவர் அவற்றிற்கு உவமையாக எடுத்துக்காட்டலாம். பொய்ப் பொருள் ஒன்றுமே விரவாத முழுமணித் தொகுதியாகிய பண்டைச செந்தமிழ் இலக்கியங்களைப், புராணப் பொய்க்குப்பைகளோடு ஒப்புமைப் படுத்திய அம் மறுப்புரைகாரரின் பொய்யறிவின் பெற்றிமைக்கு அறிவுடையார் இரங்குதலே செயற்பாலார் பொய்யறிவினர்க்கு

மெய்யும் பொய்யாகக் காணப்படுமென்பதற்கு அம் மறுப்புரை காரர் ஓரிலக்கியமாதல் காண்மின் !

இனித், தொல்காப்பியநூல் தனக்கு முற்பட்ட இலக்கிய நூல்களின் அமைதியைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதொரு பழைய நூலாகலின், தொல்காப்பியத்தில் "இன்பமும் பொருளும் அறனும்" என்று வைத்துச் சொல்லப்பட்டமுறை, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கும் முற்பட்ட தனிச் செந்தமிழ்ச்சான்றோர் கொண்ட முறையேயாகும். ஆகவே, தொல்காப்பியனார் கொண்ட முறையே, செந்தமிழ்ச்சான்றோர் வழிபேணும் எம்மனோர் பேணு தற்குரித்தாவது, தொல்காப்பியனார்க்குப் பின்வந்த நூல்களில் ஆரியமொழிக் கலப்பும் பௌத்த சமண்கோட் கலப்புங் காணப் படுதலின், அவை யெல்லாந் தொல்காப்பியம்போல் எமக்குத் தலைசிறந்த மேற்கோள்கள் ஆகா; தொல்காப்பியத்தொடு மாறு கொளா இடங்களில் மட்டுமே ஏனைப் பின்நூல்களில் வந்தவை எம்மாற் றழுவற்பாலன; மற்றுத், தொல்காப்பியத்தொடு மாறுபடு மிடங்களிலெல்லாந், தொல்காப்பியமே தழுவற்பால தன்றி ஏனைய அல்லவென்று துணிக; என்னை? தொல்காப்பியத் தோடு எதிர்நிற்கவல்லது ஏதுமேயில்லையாகலின். தெய்வத் திருவள்ளுவருந் தொல்காப்பியத்தொடு மாறுபடாமைப்பொருட் டன்றோ, தமக்கும் பிறர்க்கும் இன்பத்தைத்தரும் இல்லறத்தை முன்வைத்து, அவ்வில்லறத்தோடொத்த துறவறத்தை அதன் பின் வைத்ததூஉம், நூலிறுதியிலுங் காதலின்பத்தையே மிகுத்துக் கூறியதூஉம் என்க. 'இன்பம் பொருள் அறம்' என்னும் முறையைத் தொல்காப்பியத்தினின்றும் யாம் எடுத்துக் காட்டியிருக்க, ஒரு நூலிலிருந்தாயினும் யாம் அம் முறையை எடுத்துக்காட்டவில்லையென்ற அம் மறுப்புரைகாரர் பொய்ந் நாவினை அறக்கடவுளே ஒறுக்கற்பாலதென்க.

இனி, அம் மறுப்புரைகாரர் அறத்தை முன்வைத்துச் சொல்லுந் தேவார திருவாசகச் செந்தமிழ்மாமறைச் செய்யுட்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அவ்வருள்நூல்களில் அறமே முன் வைத்துரைக்கப்பட்டமையின் அதுவே முதன்மையுடைத் தென்றார். அற்றேல், தேவார திருவாசகங்கள் தோன்றுதற்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்குமுன்னே தோன்றி அறுதியில் தமிழின்

உறுதிப்பொருட்பரப்பெல்லாம் ஒருங்குகண்ட 'தொல்காப்பியம்' அருள் நூலன்றோ? தொல்காப்பியத்தில் 'இன்பமே' முதல் வைத்து மொழியப்பட்டிருத்தலானும், மக்கள் இம்மையிற் றுய்ப்பதும், மறுமையிற் சிவபிரான் திருவருளிற் கலந்து துய்ப்பதும் இன்பமேயன்றி 'அறம்' அன்று ஆகலானும், 'அறம்' எனப்படுவதும் ஏனையுயிர்க்குந் தன்னுயிர்க்கும் இன்பத்தைச் செய்யுஞ் செயலேயாகலானும், 'பொருள்' எனப்படுவதும் அங்ஙனமே பிறவுயிர்க்குந் தன்னுயிர்க்கும் இன்பத்தைச் செய்தற்குக் கருவியேயாகலானும், அவ்வாற்றால் அறமும் பொருளுங்கூட இன்பத்துள் அடங்குதலானும், தொல்லாசிரியரான தொல்காப்பியனார் இன்பத்துக்கு முதன்மை தந்து அதனை முதற்கண் நிறுத்தினமையே சாலப் பொருந்துவதாமென்க. பௌத்த சமண கொள்கைகள் மிகப்பரவி, அவ்வாற்றால் அறத்தை முன் வைத்துரைக்குமுறை மிக்குவழங்கிய காலங்களில் திருவாசக தேவாரங்கள் தோன்றினவாகலின், அவற்றுள்ளும் அம் முறை புகலாயிற் றென்றறிந்து கொள்க. அறஞ் செய்தலாற் பிறர்க்குந் தமக்கும் இன்பம் விளைதலை அறிய வல்லவர் மக்களேயன்றி ஏனைச் சிற்றுயிர்கள் அல்ல. சிற்றுயிர்களெல்லாந் தம்மளவில் இன்பம் நுகர்வன; மக்களோ பிறர்க்கும் நன்றுற்றிப் பெரிதும் இன்பம் எய்துவர். இங்ஙனம் எய்தும் இன்பம் மக்கட்கே சிறந்தமையின், அதுவே முதன்மை யுடைத்தென்பது. இது பற்றியன்றே தெய்வத் திருவள்ளுவரும் "அறத்தான் வருவதே இன்பம்" என்றருளிச் செய்தார். இப் பெற்றித்தாகிய இன்பத்தை விட்டு 'அறம்' என்பது தனி நில்லாமையின், அஃது இன்பத்திற்குப் பின்னுவதே யன்றி முன்னும் முதன்மை யுடைத்தன்றென உணர்ந்து கொள்க.

இனிப், பௌத்த சமண கோட்பாடுகள் இங்கே மிகவும் பரவி, அறம் அல்லாதவைகள் அறம்எனக் கொள்ளப்பட்டமையின், இன்பத்தின் வழித்தாகிய அறம் இன்னதெனவுணர்த்துதற்குத் திருவள்ளுவர் அறத்தை முன்னெடுத்து, அச் சொல்லால் தனக்கும் பிறர்க்கும் இன்பத்தை விளைத்தற் கேதுவாகிய 'இல்லறத்'தை முதற்கண் நிறுத்தி வலியுறுத்தார். மற்று, அம் மறுப்புரைகாரரோ, தொல்காப்பியனார் காலத்து மக்கட்கு

அறவுணர்ச்சியின்றி, இன்பவுணர்ச்சியே மிக்கிருந்தமையின் அவர் அதனை முதலிற் கூறினாரென்று ஏன் கூறுதலாகாதென்று வினவுகின்றார். சான்றில்லாமல் ஒன்றைத் தானாகவே படைத்து மொழிதல், பொய்கூறுவார்க்கன்றி மெய்ம்மை யுடையார்க்கு ஏலாது. மேலும், இன்பவுணர்ச்சியே தலைக்கொண்ட தொல் காப்பியனார் காலத்து தன்மக்கட்கு இன்பத்தைச் செய்யும் அற வொழுக்கமே உளதாகுமன்றித் துன்பத்தைச் செய்யும் மற வொழுக்கம் உளதாகாதென்று அம் மறுப்புரைகாரர் அறியக் கடவராக!

இனித், திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள் வேதத் தொடர்புடையதாகுமென்ற அம்மறுப்புரைகாரர், எந்த வேதத் தொடு தொடர்புடைய தென்பதனை விளக்கினாரில்லை. இப் போது வேதம் என வழங்கும் இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வம் என்பவற்றொடு தொடர்புடைய தென்பது அவர் கருத்தாயின், அவ்வாரிய நூல்களிலுள்ள பொருள்களையுந் திருக்குறளிலுள்ள பொருள்களையும் எடுத்துக்காட்டி அவ்விரண்டற்கும் உள்ள பொருளொற்றுமையினை அவர் விளக்கியிருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறவர் செய்திலாமையின் அவர் கூற்று உள்ளீடில்லா வெறும் பதரேயாம். திருக்குறள், இருக்கு முதலான ஆரிய நூற்றொடர்பு உடையதன் றென்பதனை வேளாளர் நாகரிகம் முதலான எம்முடைய நூல்களில் நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றேம்; ஆண்டதனைக் காண்க.

இனி, ஆரியத்திற்குக் குறை சொல்லலும், வேதாகமக் கருத்துக்கு வேறான தனித்த ஒரு நூலுண்டென்பதுந் தீவினை யாளர் செயல் என்று கூறி அம் மறுப்புரைகாரர் இகழ்ச்சியுரை களை வாரியிறைத்துத், தமது தோல்வியைப் பிறிதொன்று சொல்லி மறைக்கின்றார். இவர் வேதாகமம் எனக் கொண்டவை யாவை? இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வம் என்றுங், காமிகங் காரணம் யோகசம் சிந்தியம் என்றும் வழங்கும் வடமொழி நூல்கள்தாமா? இந் நூல்களை வேதம் என்றும் ஆகமம் என்றும் வழங்கியவர்கள் யாவர்? அவர் காலம் யாது? அவ்வாரிய நூல் களிற் சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் யாவை? அவைகளைத் தழுவித் தமிழில் நூல்கள் இயற்றினார் யார்? அவர்களிருந்த

காலம் என்னை? நான்கு வேதங்களும் ஒரே காலத்தனவா? வெவ்வேறு காலத்தனவா? இருபத்தெட்டாகமங்களும் அங்ஙனமே ஒரு காலத்தனவா? வெவ்வேறு காலத்தனவா? அருணந்தி சிவாசாரியார் வேதநூல் என்றுஞ் சைவ நூலென்றுங் குறிப்பிட்டவை மேற்சொன்ன ஆரிய நூல்கள்தாம் என்பதற்குச் சான்றென்னை? அருணந்தியார் காலம் யாது? மறுப்புரைகாரர் கொண்ட ஆகமங்கள் அருணந்தியார் காலத்திற்கு முன்னிருந்தவை யென்பதற்குச் சான்றென்னை? இருக்கு முதலிய வடநூல்களிற் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட பன்னிரண்டு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவா? திருநீறும் உருத்திராக்கமுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில்களும் இருக்கு எசுர் முதலிய நூல்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவா? என்றற்றொடக்கத்து வினாக்களுக்கு விடையாக ஆராய்ந்து நிறுவற்பாலனவற்றை மெய்ச்சான்றுகளுடன் நிறுவிலைன்றி, அம் மறுப்புரைகாரர் பொறாமையுஞ் செருக்குஞ் சினமுங்கொண்டு எமக்கு மாறாய் வடநூல்கட்கு ஏற்றஞ் சொல்லும்உரை, சிறுமகார் கலாம் விளைத்து ஏசும் உரையாகவே ஒதுக்கற்பாலதென்க. இருக்கு முதலான ஆரிய நூல்களிற் கொலை குடி சூது வரையிறந்த காமம் பொய் முதலான கொடுந்தீயொழுக்க உரைகளே நிரம்பியிருத்தலையுந், திருக்குறள் முதலான தெய்வச் செந்தமிழ் நூல்களில் அவற்றை மறுத்த நல்லொழுக்க அறிவுரைகளே நிரம்பியிருத்தலையும் அம்மறுப்புரைகாரர் ஆராய்ந்து கண்டனராயின் இங்ஙனமெல்லாம் எம்மேற் சினங்கொண்டு கூவார். அவ்விருவகை நூல்கட்குமுள்ள வேறுபாடுகளை அந் நூல்களிற் கண்டறிய மாட்டாத அவர், மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் எமது நூலிலாயினுங் கண்டறிந்து தெளியக் கடவராக! மேற்சொன்ன ஆரியநூல்களிலுள்ள குறைகளை எடுத்துக் காட்டுதலுந், தமிழ் நூல்களிலுள்ள நலங்களை எடுத்து விரித்தலுங் குற்றமாகுமா? களிம்பேறிய செம்பைச் செம்பென்றுங், களிம்பில்லாச் சுடர்விரி பசும்பொன்னைப் பொன்னென்றுங் கூறுதல் குற்றமாகுமா? செங்கல்லைச் செங்கல் லென்றுஞ், செஞ்சுடர் எறிக்குஞ் செம்மணியைச் செம்மணி யென்றுங் கூறுதல் குறையாகுமா? உயிரை மாய்க்கும் பாம்பின் நஞ்சை நஞ்சென்றும், உயிரை வளர்க்குந் தீம்பாலமிழ்தை அமிழ்

தென்றும் மொழிதல் பழிப்பாகுமா? இவை தம்மையெல்லாம் ஆராய்ந்துபாராது, தீயநஞ்சையுந் தீம்பாலையும் ஒன்றாகப் பாராட்டல் வேண்டுமென்பாரோடொத்துத், தீது நிறைந்த ஆரிய நூல்களையும், நலன்நிறைந்த தமிழ் நூல்களையும் ஒருங்கு பாராட்டல் வேண்டுமென்னும் அம் மறுப்புரைகாரர், தாம் வேலை பார்க்கும் இடத்தில் தாம்பெறும் வெள்ளிக் காசுகளுக்கு மாறாக, ஓட்டுச்சல்லிகளைப்பெற்று மகிழ்ந்திருப்பரா? பகுத்தறிவில்லா இவருரை சிறுமகாரானும் எள்ளி நகையாடற்பாலதா மென்றுணர்க. தீதுநிறைந்த ஆரியநூல்களின் குறைகளைத் தாம் எடுத்துக்காட்டினமேயன்றி, நலன்நிறைந்த பன்னிரண்டு பழைய ஆரிய உபநிடதமறைகளை அவ்வாறு செய்தனமா? அவ்வுபநிடதங்களை யாம் பாராட்டிப் பேசியிருத்தலை இவர் அறியாராயின், அவ்வறியாமைக்கு யாம் என்செய்வேம் என்க.

இனிக், காதலின்பத்தின் வழியானன்றி இல்லறம் இனிது நடவாமை,

> "காதன் மடவாளுங் காதலனும் மாறின்றித்
> தீதில் ஒருகருமஞ் செய்பவே"

என்னும் ஆன்றோர் திருமொழியால் நன்குவிளங்கா நிற்கவுந், திருவள்ளுவர் இல்லறவியலிற் காதலின்பங் கூறிற்றிலர் என்று மறித்தும் மறித்தும் அரற்றுகின்றார் அம் மறுப்புரைகாரர்; "தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவா"ளாகிய மனைவிக்குக் காதலன்பு வாய்ப்பினன்றி, அவள் அவனை ஒரு பொருட்டாக வையாளென்பதை அறியமாட்டாத அவர்க்கு அறிவுதெருட்டும் வாயிலில்லை யென்று விடுக்க. தருக்கமுறையும் ஆராய்ச்சி முறையும் நன்கறியமாட்டாத அம் மறுப்புரைகாரர் நிகழ்த்திய தடைகள் அவ்வளவும் பிழைபாடுடையனவென்பது, தமிழ் ஆரியம் ஆங்கிலம் என்னும் மொழி நூல்களில் உண்மையாராய்ச்சி செய்தார்க்கு வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குமாதலின், மறுப்புரைகாரர் கண்டறிந்த தோல்வித்தானங்கள் அத்தனையும் அவர்க்கே உரிமையுடையனவென்பது பொன்னெனப் புலனும்.

"அவமதிப்பும் ஆன்ற மதிப்பும் இரண்டும்
மிகைமக்க ளான்மதிக்கற் பால—நயமுணராக்
கையறியா மாக்கள் இழிப்பும் எடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்தநூ லார்."

ஓம் சிவம்.

2. திருவாசக விரிவுரையிற் சிலர் நிகழ்த்திய தடைகளுக்கு விடை

திருவாசகச் சிறப்புப்பாயிரவுரையில் யாம் பின்வருமாறு எழுதினேம் :

"ஒருநூல் கேட்பான் புகுவோர் அதனை ஆக்கியோன் பெருமை உணர்ந்தன்றி அதுகேட்டலிற் கருத்து ஊன்றாராகலானும், நக்கீரனூர், இளம்பூரணர் முதலான தொல் உரையாசிரியரெல்லாம் முதற்கண் ஆக்கியோன் பெருமை கூறல்வேண்டுமென்றே உரைத்தாராகலானும் முதலில் ஆக்கியோன் பெருமை கூறவேண்டுவது கடமையாம் என்க"

யாங் கூறிய இப் பகுதிமேற் சிலர் 'நக்கீரர், இளம்பூரணர் முதலியோர் ஆசிரியன் பெயர் கூறல்வேண்டும் என்பதேயன்றிச் சிறப்புக் கூறல்வேண்டுமென்று சொல்லவில்லையே' என்கின்றனர்.

ஆசிரியர் நக்கீரனூர் "ஆக்கியோன் பெயர் என்பது நூல் செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு. இந்நூல் செய்தார் யாரோவெனின் மால்வரை புரையும் மாடக்கூடல் ஆலவாயிற் பால்புரை பசுங்கதிர் குழவித் திங்களைக் குறுங்கண்ணியாக உடைய அழலவிர்சோதி அருமறைக் கடவுளென்பது" என்று இறையனூரகப்பொருணூலின் முகத்து உரை கூறினூர்.

இனி இளம்பூரணர் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரவுரையில் "தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி" என்பதற்குப் "பழைய காப்பியக் குடியினுள்ளோனெனத் தன் பெயரைத் தோற்றுவித்து அவ்வாறு தொகுத்தான், அவன் யாரெனின், தவத்தான்வரும் பல்புகழ்களை உலகிலே நிறுத்தின தனவொழுக்கத்தினை யுடையான்" என்று உரை கூறினூர்.

இவ்வாசிரியர் இருவரும் 'ஆக்கியோன் பெயர்' என்பதற்கு ஆக்கியோன் இயற்பெயர் மட்டுமேயன்றி அவன் பெருமையும் தனித்தனி எடுத்துக் கூறினர். நக்கீரனர் ஆசிரியன் பெயரும் பெருமையும் எடுத்தோதினரேனும், இளம்பூரணர் தாம் உரை கூறியது பனம்பாரனர் அருளிய "வடவேங்கடந் தென்குமரி" என்னும் யாப்பிற்கே யாமாகலான், அவர் தனியே ஆசிரியன் பெருமை கூறிற்றிலராலெனின்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனோரோடு ஒருங்குகற்ற பனம்பாரனர் தொல்காப்பியனார் பெயரும் பெருமையும் விளங்க எடுத்துரைத்துப் பாயிரயாப்புச் செய்தருளினமையின், அவரது ஆணைவழி நிற்கும் உரைகாரரான தாம் அதற்குப் பொழிப்பு உரைக்கும் முகத்தான் அவ்விரண்டும் விளக்கி அதுவே சாலுமென அவ்வளவின் நின்றாரென்க. பாயிர யாப்புச்செய்த பனம்பாரனர்க்கு ஆசிரியன் பெயரோடு பெருமையும் எடுத்தோதுவது கருத்தாகவே, அதற்கு உரை கண்ட இளம்பூரணர்க்கும் அவ்விரண்டும் உடன்கூறுதல் உடன் பாடென்பதுபெறுதும்.

அஃதொக்குமாயினும், சிறப்புப்பாயிரத்தின்கட் சொல்ல வேண்டுமெனப்பட்ட "ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை, நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே, கேட்போர் பயனோ டாயெண்பொருளும், வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே" என்னும் எட்டனுள் முதற்கண் ஆக்கியோன் பெயர் என்று மட்டுஞ் சொல்லியதென்னை, அதனால் ஆக்கியோன் பெருமை கூறல்வேண்டுமென்பது பெறப்படாதாலெனின்; ஆக்கியோன் பெயர் என்பதற்கு ஆக்கியோன் இயற்பெயர் கூறுதல் ஒன்றுமே எனப் பொருள் கொள்ளின், தொல்காப்பியனாரோடொத்த பெரும்புலமைச் சான்றோரான பனம்பாரனர் "தொல் காப்பியனெனத் தன் பெயர் தோற்றி" என்று அவர் பெயர் எடுத்தோதிய அளவின் அமையாது, பின்னும் "பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே" என்று அவர் பெருமையும் உடன் கூறியதூஉம், அதற்கேற்ப இளம்பூரணர் உரை உரைத்த தூஉம், ஆசிரியர் நக்கீரனரும் இறையனாரகப் பொருள் பாயிர வுரையில் ஆசிரியன் பெயரும் பெருமையும எடுத்தோதியதூஉம் என்னையென்று வினவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமையின், 'பெயர்'

என்னுஞ் சொல்லிற் பெருமையும் அடங்கிக் கிடக்கின்றதென்று ஓர்ந்துகொள்க.

இங்ஙனமே "மன்னிய சிறப்பின்" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைச் சிறப்புப்பாயிரத்தும் "துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப்பியன் முதற், பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த, பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன், ஓங்கிய சிறப்பின் உலகமுழு தாண்ட, வாங்குவிற் றடக்கை வானவர் மருமான், ஐயனாரிதன்" என்று அதன் ஆக்கியோன் பெயரான ஐயனாரிதன் என்பதனோடு அவன் பெருமையும் உடன் கூறப்பட்டது. சிவஞானபோதச் சிறப்புப்பாயிரத்தும் "பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன், பவநனி வன்பகை கடந்த, தவரடி புனைந்த தலைமை யோனே" என்று ஆசிரியன் பெயரும் பெருமையும் உடன் ஓதப்பட்டன. நன்னூற் சிறப்புப்பாயிரத்துள்ளும் "பொன்மதிற் சனகைச் சன்மதி முனியருள், பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி, என்னுநாமத் திருந்தவத் தோனே" என்று ஆசிரியன் பெயரும் பெருமையும் உடன்போந்தவாறறிக.

இவ்வாறு "ஆக்கியோன் பெயர்" என்பதற்கு அவனது இயற்பெயரேயன்றி அவன் பெருமையும் உடன் கொள்ளக் கிடக்குமென்பது பற்றியன்றே ஆசிரியர் சிவஞான முனிவரும் "இந்நான்கு முணர்ந்தவழியும், கற்றுவல்ல சான்றோர் அல்லாராற் செய்யப்பட்ட நூலாயிற் கூறியது கூறல் முதலாய குற்ற முடைத்தாமன்றே யெனவும், கற்றுவல்ல சான்றோரும் மற்றோர் கோட்பாடுபற்றிச் செய்யின் முனைவனூலோடு முரணு மன்றேயெனவும் ஐயுற்று ஊக்கஞ் செல்லாமையின் அவ்வையம் நீக்குதற்பொருட்டு ஆக்கியோன் பெருமையும், நூற்பெருமையும், அந்நூல் வழங்கு நிலமும், அதன் முதனூலும் இவையென்பது தோன்ற "ஆக்கியோன் பெயரும்வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் உணர்த்தல் வேண்டும்" என்று தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியில் உரைத்தருளுவாராயினர் ஆசிரியர் சிவஞான முனிவரர் தெளித்துரைத்த இவ்வரும் பெறலுரைகொண்டு 'ஆக்கியோன் பெயர்' என்பதற்கு ஆக்கியோன் இயற்பெயரும் அவனது பெருமையும் என்று பொருள்கொள்ளவேண்டுமென்பது பெறப்

படுகின்றதன்றோ? 'பெயர்' என்னுஞ் சொல் புகழ் என்னும் பொருளையும் உணர்த்தல் "இருபிறப்பு இருபெயர் ஈரநெஞ்சத், தொருபெயர் அந்தணர் அறன் அமர்ந்தோயே" என்னும் பதினொன்காம் பரிபாடலடிகளிற்போந்த 'ஒரு பெயர்' என்பதற்கு 'ஒப்பில்லாத புகழ்' என்று பரிமேலழகியார் உரை கூறியவாற்ருன் அறிந்துகொள்க. இங்ஙனம் பெயர் என்னுஞ் சொல்லால் ஆக்கியோனது இயற்பெயரேயன்றி அவனது புகழும் குறிப்பிடப்படுதலால் அன்றே, தொன்னூல்கட்குப் பாயிரம் வகுத்த நல்லிசைப் புலவரெல்லாம் ஆசிரியன் இயற்பெயரோடு அவன் பெருமையும் உடனெடுத்து ஓதுவாராயினரென்க. ஈதுணர்ந்தே நக்கீரனாரும் இளம்பூரணரும் ஆக்கியோன் பெருமை நூன் முகத்துக்கூறல் வேண்டுமென்ருர் என உரைகூறினும். ஆதலால், அது வழுவன்மை உணர்க.

இனி வேறு சிலர் 'சிறப்புப்பாயிரத்துள் நூற்பெருமை கூறுதல் ஒன்றே அமையும். அதனுல் ஆக்கியோன் பெருமை தானே விளங்குமாகலின் ஆக்கியோன் பெருமை வேறுகூறல் வேண்டாம்' என்று தடை நிகழ்த்துகின்ருர்.

ஆக்கியோனது அறிவின் பெருமையைத் தக்கார்பலர் கூறக்கேட்ட பின்னரே அவன் இயற்றிய நூலினைக் கற்றற்கு விரும்புவர். சிறப்புப்பாயிரம் என்பது ஒருநூலினது வரலாறு தெரித்து அதனைப் பலருங் கற்கும்படி ஏவுவதாகலானும், ஆக்கியோனின்றி ஒருநூல் ஆக்கப்படாமையானும் முதற்கண் ஆக்கியோன் பெருமை கூறுதல் எல்லார்க்கும உடன்பாடாம். மேலும், ஆக்கியோன்பெருமை நூற்பெருமையுள் அடங்காது, நூற்பெருமை ஆக்கியோன் பெருமையுள் அடங்கும். யாங்ஙனமெனின், ஆக்கியோன் அறிவு எல்லையில்லாத பரப்பினையுடையதாகலின் அஃது எத்துணையோ நூல்களை எத்துணையோ வகையாக இயற்றவல்லும்; ஆதலால், அவனதறிவு அவனியற்றிய ஒருநூல் அளவிலே அடங்குவதன்ரும். மற்று அவனியற்றிய ஒரு நூற்பெருமையோ ஓர் எல்லைக்குட்பட்டு அவனறிவின் ஒரு பகுதியிலே அடங்கும். ஆதலால், ஒரு நூற்பெருமைகொண்டு அதனை ஆக்கிய ஆசிரியன் அறிவின் பெருமை முற்றும் உணர்தல் ஏலாது. ஒருவன் ஒரு கணக்கு நூல் இயற்ற, அத்

நூலுதவிகொண்டு அவனை அறியப்புகின் அவன் அந்நூலே யன்றி வேறு மருத்துநூலுங் கோணூலும் பயிர்நூலும் உயிர் நூலும் உளநூலும் அறிவுநூலுமெல்லாம் இயற்றவல்லான் என்பது அறிதல் இயலாது. அவ்வாறெல்லாம் இயற்ற வல்லான் என்பதை அறிந்தோர் வேறு தனியே எடுத்துக் கூறினால் மட்டுமே அவனது அறிவின் அகலம் புலப்படும். இது போலவே, திருவாசகம் என்னும் இவ்வொரு நூற்பெருமை கொண்டே மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அறிவின் பரப்பெல்லாம் அறிதல் ஏலாது; அவரது அறிவு இதுபோல் இன்னும் எத் தனையோ நூல்களையெல்லாம் பல திறமாய் இயற்ற வல்ல மாட்சியுடையது. அதனால் அப் பெருமானுகிய ஆக்கியோன் பெருமை வேறு தனித்துக் கூறல்வேண்டுமென்று கடைப்பிடிக்க.

'சிவாயசிவ' என்பதே அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரமாகுமென்று ஆசிரியர் திருமூலநாயனுர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாட்டினுல் இனிது விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றேம். அதற்குமாருகச் 'சிவ யவசி' என்பதே அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரமாகுமென்று கூறுவார் அதனை நிறுவுதற்கேற்ற பிரமாணம் காட்டி அதனை நிறுத்துதல் வேண்டும். தக்க பிரமாணம் ஒன்றுதானுங்காட்டாமல் யாங் கூறியது அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம் அன்றென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமோ அறிகிலேம்.

தூலம் சூக்குமம் அதிசூக்குமம் எனப் பஞ்சாக்கர மந்தி ரத்தை ஓதும் முறை மூன்றேயெனவும், அவற்றின்மேலும் மகா காரணம் முத்தியென வேறிரு முறையும் உண்டென்றற்குத் திரு மூலர் திருமந்திரத்தினுதல் சைவசித்தாந்த நூல்களினுதல் பிரமாணம் கண்டிலேம் எனவும் எழுதினேம். இதனை மறுக்கப் புகுவார் பஞ்சாக்கரத்தை ஓதும் முறை ஐந்து என்றற்குப் பிரமாணங்காட்டி, அதன்பின் மகாகாரண பஞ்சாக்கரம் இது வெனவும் முத்தி பஞ்சாக்கரம் இதுவெனவும் கூறும் உயர்ந்த பிரமாணங்களைத் தெளிவாய் எடுத்துக்காட்டித் தங்கருத்தை இனிது விளக்குதலே முறையாம். அதனை விடுத்து, 'வசி' எனும் ஈரெழுத்தைத் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் தமது பதி கத்தில் எடுத்து மொழிதலானும், காமிகாகமம் அவ்வீரெழுத் தினையும் மகா மநு என்று கூறுதலானும் அதனை மகாகாரண

பஞ்சாக்கரமென்று கூறல்வேண்டுமென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்துமோ அறிகிலம். சிவ எனும் மொழியை அடுத்தடுத்து ஓதுங்கால் அது முன்பின்னாகமாறி 'வசி' எனவும் நிற்கும். சிவ எனும் மொழி மகாமந்திரம் என்றலில் எவர்க்கும் ஐயப்பாடின்று. ஆனால், அஃது ஐந்தெழுத்தாய் நில்லாது ஈரெழுத்தாய்மட்டும் நிற்றலின் அதனை மகாகாரண பஞ்சாக்கரம் என்று உரைத்தல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்?

இனி, அருளுஞ் சிவமும் குண குணிகளாய்த் தாதான்மிய மாய் நிற்றலால் ஒன்று மற்றொன்றில் ஒடுங்குமாறு சிறிதுமில்லை யெனவும், அதனால் அவ்வீரெழுத்தில் வகரத்தை விடுத்துச் சிகரத்தைமட்டும் ஓதல் முத்திபஞ்சாக்கரம் என்றல் பொருந்தா தெனவுங் கூறினேம். இதனை மறுத்துச் சிகாரமே முத்திபஞ் சாக்கரம் ஆமெனநாட்டப்புகுவார் அதற்கேற்ற உண்மைப்பிர மாணங்காட்டுதலோடு, ஓரெழுத்தாய் நிற்கும் அதனைப் பஞ்சாக் கரம் அல்லது ஐந்தெழுத்து எனக் கூறுதற்கு இசைந்த அடை வும் இனிது விளக்கிக்காட்டுதல் வேண்டும். இவையெல்லாம் தொடர்புறக்காட்டாது வாளா கூறுதல் ஏற்றுக்கோடற்பால தன்று.

இனி, ஒருசாரார் 'ஆகமம்' வேதத்திற்குப் பிந்தியதென் றல் யாங்ஙனம்? அஃது அதற்கும் முன்னே கிருதயுகத்தில் சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டதன்றோ? அஃது இறை வனாலன்றி அறிவுடையோரால் இயற்றப்பட்டதென்றல் 'வேதா கமங்களை ஆக்கியோன் சிவபெருமானே' என்னும் திருவாக்கு களுக்கு மாறாய்முடியுமன்றோவெனின், வேதங்கள் முன்னும் ஆகமங்கள் பின்னுமாக அறிவுடையோரால் இயற்றப்பட்டன வேயாம் என்பதனை உரையுள் விரிவாக விளக்கியிருக்கின்றேம், மீட்டும் அவற்றை இங்கு விரிக்கவேண்டுவதின்று. "எப் பொருள் யார் யார்வாய்க்கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு" என்னுந் தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவநாயனார் கட்டளையின்படி, வெறுநம்பிக்கையாய் எழுதி வைத்தவைகளையும் சொல்லுவனவற்றையும் ஆராயாது நம்புதல் மேன்மேல் அறிவு விளங்குதற்கும் உண்மைகாண்டற்கும் ஆகாத வாறு தடைசெய்யுமாகலின் எவற்றையும் ஆராய்ந்து, அவ்வா

ராய்ச்சி முடிவில் உண்மையெனப் பெறப்பட்டதனைத் தழுவுதலே அறிவுடைமைக்கு அழகாம். ஆதலால், வேதம் ஆகமம் என்னும் இரண்டையும்பற்றி யாம் ஆராய்ந்து கூறியவற்றை நடுவு நிலைமையோடு படித்துப்பார்த்து, அவற்றிற் பொருந்தாதன இருந்தால் அவற்றைத் தக்ககாரணங்களோடு எடுத்துக்காட்டி, பின்னர்த்தாங்கூறுவனவே பொருத்தமாமென்று ஒழுங்காகக் காட்டுதலே செயற்பாலதாம். ஆகமம் வேதத்தினும் காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டதென்பதற்கு, வேதங்கள் எழுதப்பட்ட ஆரிய பாஷை மிகப் பழையதாதலும், ஆகமங்கள் எழுதப்பட்ட சமஸ்கிருத பாஷை மிகப்புதியதாதலுமே ஒரு தக்க சான்றாம். விரிக்கிற் பெருகும்.

திருவாசகம் வடமொழியில் உள்ள வேதமேபோல மந்திர மொழிகளால் ஆக்கப்பட்டிருத்தலின் அதனைப் பொருள் தெரியாமல் ஓதினும் அது வீடுபேற்றின்பத்தினைத் தரும், அத்தகைய நூலுக்கு உரை எழுதுதல் குற்றமாம்; இதுபற்றியே பண்டை நாளிலிருந்த உரையாசிரியர் எவரும் இதற்கு உரை எழுதிற்றிலர்; அருணூலாகிய இதன் பொருளாழத்தைக் கண்டறிதல் நம்மனோரால் ஆகாமையின் இதற்கு உரை எழுதத் துணிந்தது எரிவாய்நிரயத்திற் புகுதற்கே ஏதுவாம் என்று ஒருவர் ஒரு பத்திரிகையில் எம்மை மிகவும் இகழ்ந்துபேசி எழுதினர்; இவர் கூற்றின் உண்மையை ஆராய்வாம்.

ஒருவர் கூறியபொருளில் தமக்கு உடன்பாடு இல்லையாயின் அதனை மட்டும் இசைந்த காரணங்களைக்கொண்டு விளக்கிப் போதல் நன்று; அதனை விடுத்து அப் பொருள் கூறினவரைப் பலவாறு இகழ்ந்து பேசுதல் அறிவுடைமைக்கு அழகாகுமா? தமிழ் கற்றாரும் சைவசித்தாந்தம் உணர்ந்தாரும் வரவர அருகிப் போகும் இக்காலத்தில், அவை தெரிந்தாராயுள்ள சிற்சிலரையும் வசைகூறிக் கலாம்விளைத்தல் யாதுபயனைப் பெறுதற்கோ! ஆங்கில மொழியையே பயிலுதலால் இவ்வுலகத்திற்பெறும் பயன்களையெல்லாம் மறுத்துத் தமிழை வருந்திக்கற்றதற்குப் பயன் இதுதானோ? ஆங்கிலமொழி கற்றவர் தமக்குட் கருத்துவேறுபாடுகள் வந்தக்கால், அவரவர் தாந்தாம்கொண்ட கொள்கைகளைமட்டும் விளக்கிக்காட்டி வழக்கிடுகின்றனரே யல்லாமல்,

தமிழரைப்போல் இங்ஙனம் ஒருவர்மேலொருவர் வசைகூறி வழக்கிடுதலைக் கண்டிலம். ஆங்கில நன்மக்களிடத்துள்ள உயர்ந்த தன்மைகளையும் உயர்ந்த செய்கைகளையும் பின்பற்றுமல் அவரைப் பழித்துப்பேசிக்கொண்டே அவர்தம் ஊண் உடைகளை மட்டும் விரும்பிக் கைக்கொண்டு உலாவும் நம் தமிழர் சிலர் கண்டது இவ்வளவுதானு? அதுநிற்க.

தமிழில் மந்திரங்கள் இல்லையெனவும், அதனுல் ஞானேபதேசத்திற்கும் சிவபெருமானை அருச்சித்தற்கும் தமிழ் பயன்படாதெனவும் முன்னெருகால் தெய்வச்செந்தமிழை அளவுகடந்து பழித்துப்பேசியவர் இப்போது தமிழ் நூலாகிய திருவாசகத்திற்குப் பரிந்துபேச வந்ததும் அதனை மந்திரமொழி என்றதும் புதுமையாகவே காணப்படுகின்றன! திருவாசகத்தினும் மிக்கதெனவும், ஈசுரவாக்கியமெனவும் இவர் நினைக்கும் வேதங்களுக்குங்கூட யாஸ்காச்சாரியர் சாயனுசாரியர் முதலியோர் உரைகள் எழுதியிருக்கையில் திருவாசகத்திற்குமட்டும் உரை யெழுதலாகாதென்று இவர் கூறுதல் என்னையோ! வேதங்களையும் திருவாசகத்தையும் பொருள் தெரியாமல் ஓதினும் வீடுபேறு கிடைக்கும் என்று கூறும் இவர் அங்ஙனம் பொருள் தெரியாமல் ஓதி வீடுபேற்றை அடைந்தவர் எத்தனை பெயரைக் கண்டனரோ! எல்லாத் துன்பங்கட்குங் காரணமான அறியாமையைத் தொலைத்து ஞானத்தாலன்றோ வீடுபேற்றை அடையவேண்டுமென்று அறிவுநூல்கள் வற்புறுத்துரைக்கின்றன! இது

"ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணம்
நல்ல ஆகமஞ்சொல்ல அல்லவா மென்னும்
ஊனத்தார் என்கடவர் அஞ்ஞானத்தால்
உறுவதுதான் பந்தம்"

என்று சிவஞான சித்தியாரினும் கூறப்பட்டமை காண்க அறிவு நூல்களின் பொருள்களை ஆராய்ந்து உணர உணர அறியாமை தேய, அறிவு விளங்கும். இவ்வுண்மை கற்றறிவில்லாரும் உணர்வர்; அங்ஙனமாகத் திருவாசகம் முதலான மெய்ந் நூல்களைப் பொருள் தெரியாமல் ஓதல்வேண்டுமெனவும், அதன் பொருளை விளக்குதல் குற்றமாமெனவும் கூறுவார்கூற்றுச் சிறுமகாரும் நகையாடற்பாலதாகவே யிருக்கின்றது! அதுநிற்க.

யாம் திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதப்புகுந்த காரணம் இது: யாம் விரிவுரை நிகழ்த்தச்சென்ற பல இடங்களிற் பலர் தேவார திருவாசகங்களைப் பொருள் தெரியாமல் ஓதக் கேட்டேம். அங்ஙனம் ஓதியவர்கள் பாட்டுகளுக்குப் பொருள் அறியாமையினாலும், சொற்றொடர்களைச் சந்திபிரிக்கத் தெரியாமையினாலும் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் மிகவும் வழுப்படக்கூறினர். அவர்களை நோக்கி "இங்ஙனம் ஓதுகிறீர்களே, இவற்றிற்குப் பொருள் என்ன?" என்றுகேட்டேம். அதற்கு அவர்கள் "தேவார திருவாசகங்களுக்குப் பொருள் சொல்லவுங்கூடாது, கேட்கவுங்கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் நாங்கள் அவற்றைப் பொருள் தெரியாமலே பாராயணம் பண்ணுவது வழக்கம்" என்றார்கள். அதற்கு யாம் "பொருள் தெரியாமையாற் சொற்களையுஞ் சொற்றொடர்களையுந் தாறுமாறாகப் பிழைபடுத்திச்சொல்வது குற்றமோ, பொருள்தெரிந்து அவற்றைத் திருத்தமாகச்சொல்வது குற்றமோ?" என்று வினவினேம். அதற்கு அவர்கள் "பொருள்தெரியாமல் பிசகாகச் சொல்லுவதுதான் குற்றம்." என்று ஒப்புக்கொண்டு விடைகூறினார்கள். இவ்வாறே யாம் சென்ற இடங்களிலெல்லாம், பொருள்தெரியாமையால் தேவார திருவாசகச் செழுந்தமிழ்த் தெய்வப்பாடல்களைப் பெரிதும் பிழைபட ஓதுவார் பலரைக்கண்டு வருந்திய வருத்தமே கடைசியாக இதற்கோர் உரை வகுக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தை எம்பால் எழுப்பிவிட்டது. அது நிற்க.

இனிப் பேரறிவினரான மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அருளிச்செய்த திருப்பாட்டுக்களின் பொருள் ஆழத்தினைச் சிற்றறிவினராகிய நாம் கண்டுணர்தல் ஏலாதாதலின், இதற்கு நாம் உரை வகுத்தல் ஆகாதெனின்: மாணிக்கவாசகப்பெருமான் இலக்கண இலக்கிய வரம்புக்கும் அறிவுநூல் வரம்புக்கும் அடங்காமல் நூல்செய்தனராயின், அத்தகைய நூற்பொருளைக் கண்டுணர்தல் இயலாததேயாம். மேலும், இலக்கண இலக்கிய அமைதியும் அறிவுநூல் வரம்பும் இகந்து நூல் இயற்றுதல்தான் ஆகுமோவெனின் அதுவும் ஆகாது; அத்தகைய வரம்புகளுக்கு அகப்படாமற் சொல்லுவன பித்துப்பிடித்துப் பிதற்றுவார்

சொற்களே யாகலின், அத்தன்மையவாம் பிதற்றுரைகளே பொருள் அறிதற்கு ஒருசிறிதும் ஏலாதனவாம். மற்று இலக்கண இலக்கிய அமைதியும் அறிவுநூல் வரம்பும் உடைத்தாய்ச் செந்தமிழ்வளம் நிரம்பித்துளும்பும் திருவாசகச் செழும் பாடல்களுக்குப் பொருள் தெளிதல் முற்றும் அரிதன்று. அவற்றின் சொற்கள் சொற்றொடர்களுக்குப் பொருள் தெளிதற்குப் பண்டை இலக்கண இலக்கியக் கருவிநூல்களும் சிவஞானபோதம்முதலான அறிவுநூல்களும் இருக்கின்றன; இவற்றைக் கொண்டு ஆராய்தற்குரிய தன்மையினைத் திருவருளுதவியாற் பெற்று விளங்கிவரும் நமது அறிவும் இருக்கின்றது. இவை அத்துணையுங்கொண்டு அமைதியாய் ஆராயுங்கால் திருவாசகப் பொருள் நமக்கு விளங்காமற் போகாது. என்றாலும், பண்டைக் காலத்து வழங்கி இக்காலத்து முழுதும் வழக்குவீழ்ந்து ஒருவாற்றானும் அறிதற்கு வாயில் இல்லாத சிலசொற்கள் சொற்றொடர்கள் குறியீடுகள் சரித்திரக்குறிப்புகள் சிற்சிலவும், மாணிக்கவாசகப்பெருமான் புறப்பொருள் உணர்வுவிட்டு அகத்தே தமதுணர்வினை மடக்கிச் சிவபெருமான் றிருவருளில் இரண்டறக கலந்துநின்று நுகர்ந்து கூறியவாகலின் நம்மனோர்க்கு இந்நிலையிற் சிறிதும் விளங்காத பேரின்ப வான் பொருள்கள் சிற்சிலவும் திருவாசகத்திருமறையின்கண் ஆங்காங்கு உளவென்பது எவர்க்கும் உடன்பாடேயாம். அவை ஒழிய, மற்று எஞ்சிநின்றவைகள் நம்மனோர்க்குப் புலனாவனவே யாம். ஒருவாற்றானும் நம்மனோர்க்குப் புலனாகாத ஒரு நூலை இயற்றினார் என்றல் அறிவும் இரக்கமும் அன்பும் நிறைந்த மாணிக்கவாசகப்பெருமானது அருட்பெருந் தகைமைகுப் பொருந்தாமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் பெரியதோர் ஏதமாம் என்க.

அங்ஙனமாயினும், திருவாசகத்தின்கட் பொருள் உணரப் படாதனவும் சிற்சில ஆங்காங்குளவென்று உடன்படுதலின், ஒரு நூற்பொருள் முழுதும் உணரப்படுதல் இயலாதிருக்கையில் அந்நூலுக்கு உரையெழுதப் புகுதல் குற்றமன்றோவெனின்; அற்றன்று முழுதும் உணரக்கூடாமைபற்றி ஒரு நூற்பொருளை ஆராய்ந்து பயன்பெறுதுவிட்டு மடிந்திருத்தலே குற்றமாவ

தன்றி, நம்மால் இயன்றமட்டும் முயன்று அதனை யறிதல் குற்ற மாகாது. திருவாசகம் என்னும் இம் மெய்ந்நூற்பொருளை அறியும் முயற்சியில் இடையிடையே நம்மை யறியாது பிழைபடுவோ மாயினும் அதுகண்டு எல்லா இரக்கமும் உடைய நம் ஐயன் நமக்கு இரங்கி அருள்புரிவானே யல்லாமல் நம்மேல் வெகுள் வான் அல்லன். அப்போதுதான் நடை கற்கும் சிறு மகார் தம் தந்தையைக்கண்டு அவன்பாற் செல்லுதற்கு விழைந்து தெற்றித் தெற்றி நடந்து வருதலைப்பார்த்து அவர் தந்தை மகிழ்வனேயன்றி அவர்மேற் சினவான். மக்களுள்ளும் தந்தை யாவான் இத்துணையன்பும் இரக்கமும் உடையனாயின், எல்லா வுலகிற்கும் தந்தையாய் எல்லா அருளும் இரக்கமும் உடைய இறைவன் தன்னை யணுகி வழிபடும்பொருட்டு நம்போல்வார் செய்யும் முயற்சிகளின் இடையிடையே நாம் பிழைபடுதல் கண்டு நமக்கு இரங்கி அருளாது நம்மை எரிவாய் நிரயத்தில் இடுவன் என்றல் எவ்வளவு பேதைமை! திருவாசகத்தை ஓத லும் அதன்பொருளை உணர்தலும் அதற்கு உரைஎழுதலும் எதற்காக? அறிவும் அன்பும் பெற்றுப் பிறவாற்றால் உணரப் படாத முதல்வனை உணர்ந்து பிறவாற்றாற் கரையாத நெஞ்சத் தைக்கரைத்து அவனை வழிபட்டு உய்தற்கன்றோ? திருவாச கத்தின் சொல்லிலும் பொருளிலும் எந்நேரமும் கருத்து ஈடு பட்டுநின்று உரை எழுதுதற்குப் பயன் எரிவாய்நிரயங் கிடைப்ப தென்றால், திருவாசகத்தைப் பொருடெரியாமற் பிழைபடஓதி எந்நேரமும் செருக்கிலும் அறியாமையிலும் உழல்வோர்க்கு எதுகிடைக்குமோ அறிகிலம்! "நரகம்புகினும், எள்ளேன் திருவருளாலே யிருக்கப்பெறின் இறைவா" என்று அடிகள் அருளியாங்கே, திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதலால் நரகம் புகுவதாயின் அதுவும் திருவருளுக்கு இசைவானால் எமக்கும் அஃது இசைவேயாம். ஆனால், அருளே உருவாகவுடைய எம் இறைவனான சிவபெருமான் எமது இச் சிறு முயற்சியைக்கண்டு உவந்து எமக்கு அருள் வழங்குவன் என்னும் உறுதி உடையோ மாதலால் பிறர் யாதுகூறினுங் கூறுக.

அற்றேல், பண்டைநாளிலிருந்த உரையாசிரியர் எவரும் திருவாசகத்திற்கு உரையெழுதி வையாதது என்னையெனின்,

தமிழஅரசரும் தமிழ்ப்புலவரும் மலிந்த அந்நாளில் இலக்கண இலக்கியக் கருவி நூலுணர்ச்சியும் அறிவு நூலுணர்ச்சியும் எல்லாரும் உடையராயிருந்தமையால் திருவாசகம் முதலான அன்பு நூல்களை உணரவேண்டாமலே அவரெல்லாம் பயில வல்லுநராயிருந்தார். மற்று இந்நாளிலோ கருவிநூல் அறிவு நூற் பயிற்சி பெரிதுங் குன்றிவிட்டமையால் திருவாசகம் முதலியவற்றிற்கு உரைவேண்டுவது இன்றியமையாததாயிற்றென்க.

கோகழி இன்னதென்பது

"கோகழி யாண்ட குருமணிதன் றாள்வாழ்க" என்று சிவபுராணத் தொடக்கத்துட் போந்த சொற்றொடர்க்குப் பொருள் காணுமிடத்துக் 'கோகழி' என்பதற்குத் திருப்பெருந்துறையெனப் பொருள்கொண்டு உரை எழுதினேம். அங்ஙனம் உரை உரைக்கின்றுழி அதற்குத் 'திருவாவடுதுறை' என்று பொருள் கூறினாரையும் மறுத்திட்டேம். இனி யாங் கூறிய பொருள் பொருந்தாதெனவும், அதற்குப் பிறர் 'திருவாவடுதுறை' எனக் கூறிய பொருளே பொருந்துமெனவும் நம்மோடு ஓர் அன்பர் நட்புமுறை பிறழாமலே வழக்கிட்டனர். நட்பின் கெழுதகைமை சிதைவுறாது கடிதவாயிலாக நம்மோடு வழக்கிட்ட அந் நண்பர்க்கு யாம் நன்றி கூறுகின்றேம். அவருக்கு விடையாக யாம் எழுதியன பிறர்க்கும் பயன்படும் வண்ணம் அவற்றை ஈண்டுப் பெயர்த்தெழுதுகின்றேம்.

'கோகழி' என்பது திருவாவடுதுறையையே குறிக்குமென்பதற்கு அந் நண்பர் முதன்மையாய்க்கொண்ட மேற்கோள் தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய தேசிகரால் நூறாண்டுகட்குமுன் இயற்றப்பட்ட திருவாவடுதுறைக் கோவையேயாம். ஆவின் வடிவாய்த் தோன்றிய உமைப்பிராட்டியார்க்கு இறைவன் அவ் ஆவின்வடிவை யொழித்து அவரை அணைத்து அருள்செய்த இடம் ஆவடுதுறை யாதலால், அது கோகழி என்னும் பெயர்த்தாயிற்று என்பதே அவர் காட்டும் முதன்மையான காரணமாம்.

இனி ஒரு நூலுக்கு உரைகாணுமிடத்து அந் நூலாசிரியன் கருத்தறிந்து உரைகாணுதல் வேண்டும். ஒரு நூற்பொருள் துணிதற்கு அந் நூலின்கண் வந்த சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பலகால் ஆய்ந்து பார்ப்பதுடன், அந் நூல் தோன்றிய காலத்தும் அதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள காலத்தும் எழுதப்பட்ட நூல்களையும் கருவிகளாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஆயும்வழியுந் தாம் ஒரு பொருளை முன்னமைத்துக் கொண்டு அதனை அந் நூலுட் புகுத்த முயல்வது சிறிதும் ஆகாது. கூறுவோர் பெருமை சிறுமைகளால் அறிவு இழுப்புண்டு போகாமல், அவர் கூறும் பொருளின் பொய்ம்மை மெய்ம்மைகளை ஆராய்ந்து காண்பதே ஒருபக்கத்துச் சாயாது நடுநின்று உண்மை காணடற்கு ஏற்றதாகும். இம் முறையால் நோக்குங்காற் பண்டைக் காலத்து நூலாகிய திருவாசகத்திற் போந்த 'கோகழி' என்னுஞ் சொற்றொடர்ப் பொருடுணிதற்கு, நூருண்டின்முன் இயற்றப்பட்ட 'திருவாவடுதுறைக் கோவை'யைக் கருவியாக் கோடல் பொருத்தமின்று. பண்டை நூற் பொருள் உரைப் பொருள்களோடு பொருந்து மிடங்களிற்றும் பின்றை நூல்கள் பொருடுணிதற் கருவிகளாக எடுக்கப்படும். திருவாவடுதுறைக்குக் 'கோகழி' என்னும் பெயருண்மை பண்டை நூல்களிற் காணப்படாமையானும் அப்பர் திருஞான சம்பந்தர் முதலான நம் சமயாசிரியர் அத தலத்தின் மீதருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களிலெல்லாம் ஆவடுதுறை யென்னும் பெயரன்றிக் கோகழி யெனும் பெயர்வரக் காணாமையானும், கோ என்னுஞ் சொல் ஆவினை உணர்த்தல் வடமொழியிலன்றித் தமிழின்கண் இன்மையின் கோகழி என்னுந் தமிழ்ச் சொற்றொடரிலுள்ள அதற்கு அவ்வாறு பொருளுரைத்தல் பொருந்தாமையானும், கோ என்னும் வடசொல்லே கழி என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லோ டியைந்து வந்ததெனின் அவ்வாறு ஒரு வடசொல்லும் ஒரு தமிழ்ச் சொல்லும் ஒட்டி ஒருசொற் போலியைந்து வருந் தொகை நிலைத்தொடர் பண்டைத் தமிழ் வழக்கின்கட் காணாமையானும அங்ஙனம் பொருள் படுத்தல் பொருந்தா தென்பது.

இனி அடிகள் திருப்பெருந் துறையில் அருளிச் செய்கின்ற 'சிவபுராணத்' துவக்கத்திலேயே திருவாவடுதுறையைக் கூறு

தற்கு ஒரியையும் இன்றென்பதூஉம் ஒரு சிறிது காட்டுவாம். திருவாதவூரடிகள் வரலாற்றில் இயைபுற்று நிற்குஞ் சிவ தலங்கள்: திருப்பெருந்துறை, மதுரை, திருவுத்தரகோசமங்கை, தில்லை, திருக்கழுக்குன்றம் என்பனவாம். அடிகள் முதன் முதல் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட தலம் பெருந்துறையே யாதலானும், பின்னர்த் தமது தவம் நிறைவேறிய தலம உத்தர கோச மங்கையே யாதலானும் அவ்விரண்டனையும், இறைவன் தம்மைத் 'தில்லைப்பொதுவின்கண் வருக' வென அருளி மறைந் தமையின் அச் சிறப்புப் பற்றித் தில்லையினையும் ஏனையவற்றின் மிக்கெடுத்துப் பாடி அடுத்தடுத்துத் திருப்பதிகங்கள் கட்டளையிட் டருளுகின்றார். இவை தமக்கு அடுத்தபடியாய் வைத்து மதுரை, கழுக்குன்றம் என்னும் இரண்டனையும் பாடியிருக்கின்றார். ஏனைத்தலங்களைக் கூறும் வழி அவற்றை ஒருசேரத் தொகுத்தும், சிலவற்றிற்குத் தனிப்பதிகங்கள் வகுத்தும் அருளிச் செய்திருக் கின்றார். இங்ஙனம் அருளிச் செய்தவற்றுள் ஆவடுதுறை யென்னும் பெயராவது, அல்ல தத்தலத்தைப் பற்றிய குறிப்புச் சிறப்புக்களாவது சிறிதும் வரக்கண்டிலேம். மேலும், ஆவடு துறை என்னுந் தலம் அடிகள் வரலாற்றில் இயைபுறுதலுங் கண்டிலேம். இங்ஙனமாக, அடிகள் திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்கின்ற சிவபுராணத் துவக்கத்திலேயே திருவாவடு துறையை எடுத்தோதினாரெனக் கொண்டு 'கோகழி' என்னுஞ் சொற்றொடர்க்கு அங்ஙனம் பொருள் கூறுதல் தினைத் துணையும் பொருந்தாதென்க. அங்ஙனம் அதனை முதற்கட் சிறந்தெடுத் துக் கூறுதற்குச் சிறந்ததோரியைபு காட்டல் வேண்டுமன்றே. அது தெய்வத் தன்மை பொருந்திய தலமாதல் கண்டு அங்ஙனம் விதந்து கூறினாரெனின், அதனினுந் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த தில்லை, மதுரை, திருவாரூர் முதலிய தலங்களெல்லாம் உளவாக அவற்றையெல்லாம் விடுத்து ஆவடுதுறையைக் கூறினாரென்றல் சிறிதும் ஏலாது.

மேலும், முதற்கட் "கோகழி யாண்ட குருமணி" என்று விதந்து கூறியவாறு போலவே, "கோகழி மேவிய கோவே போற்றி" எனவும், "கோகழி நாதனைக் கூவாய்" எனவும், "கடையேனைத் தொண்டாகக் கொண்டருளுங் கோகழிஎங்

கோமாற்கு'' எனவும், ''நம்மிடர்கள் போயகல எண்ணியெழு கோகழிக்கரசை'' எனவும் அதனைப் பிறண்டும் பலவிடத்தும் அடிகள் விதந்து கூறுமாறும், பெருந்துறையைப் பற்றிய பதிகங் களிலேயே 'கோகழி' என்னும் அச் சொற்றொடர் பெரும்பாலுங் காணப்படுமாறும் உற்றுநோக்க வல்லார்க்கு அது பெருந் துறைக்கே பழையதொரு பெயராமென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கும்.

"திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின்."

இனி, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் 'கோகழி' என்னுஞ் சொற்றொடரைத் திருப்பெருந்துறைக்கே பெயராகக் கூறியருளி னாரென்பதற்கு, அவர் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் ''சங்கந் தருமுத்தி யாம்பெற வான்கழி தான்கெழுமி'' என்பதன்கண் 'வான்கழி' என்னும் அப் பெயரை எடுத்து ஓதுதலே சான்றாம். 'வான்கழி' 'கோகழி' என்பன 'பெரியகழி' என்னும் பொருளையே தரா நிற்கும். இதற்கு உரைகண்ட பேராசிரியரும் '' 'வான்கழி' என்பதற்குச் 'சிவலோகம்' எனினும் அமையும்'' என்று பொரு ளுரைத்தமையுங் காண்க. சிவபுரம் சிவலோகம் என்பனவுந் திருப்பெருந்துறைக்கே உரிய பெயர்களாம். இது, ''தென் பெருந்துறையாய் சிவபெருமானே சீருடைச் சிவபுரத்தரசே'' எனவும், ''தென்பராய்த் துறையாய் சிவலோகா திருப்பெருந் துறை மேவிய சிவனே'' எனவும் அடிகளே ஆண்டாண்டுக் கூறுமாற்றால் தெளியப்படும். அற்றன்று, தேவர்கள் உறையும் வானுலகங்களெல்லாங் கழிந்ததற்கு மேல் உளதாகிய கைலாயத்தினையே சிவலோகம் எனப் பேராசிரியர் கருதினா ரென்று கொள்ளாமோவெனிற், கொள்ளாமன்றே, என்னை? வான்கழிந்த இடத்திற்கு 'வான்கழி' என்னும் பெயருண்மை யாண்டுங் காணப்படாமையானும், அது பெரும்பாலும் நெய்தல் நிலத்துள்ள ஒருவகை நீர்நிலையினையே சுட்டுமென்பதற்குக் ''கானல் முரம்பு கழியின்பெயரே'' ''அதோமுகம் புகாரோடருவி கூடல், கழிமுகமென்று கருதல்வேண்டும்'' ''காயலும் முகமுங் கழியெனப் படுமே'' என்னுந் திவாகர பிங்கலந்தைச் சூத்திரங்

களே சான்றாகலானும் இங்ஙனமே உலகவழக்கினும் அச் சொல் நெய்தல் நிலத்து நீர்நிலைக்கே பெயராய் வழங்கக்காண்ட லானும், 'சங்கந்தருமுத்தி' என்னுஞ் செய்யுள் கடலுக்குஞ் சிவபெருமானுக்கும் சிலேடைவகையால் இருபொருள் பயக்கு மாறு தலைமகள் தோழியை நோக்கிக் கூறுகின்றாளாக அடிகள் கூறுகின்றுழி அவர் தம்மைத் தலைமகளோ டொன்றுபடுத்திப் பெருந்துறையில் நேரே கட்புலனாய்க் குருவடிவில் எழுந்தருளித் தம்மையாண்ட இறைவனது அருட்டிறத்தை வியந்துருகியுரைப் பரல்லது புலனாகாது கைலாயத்திலமர்ந்தநிலையைக் கருதிக் கூறாராகலானும், கடற்பாங்கில்நின்று கடலை நினைந்து கூறு வார்போற் கூறுமவர்க்கு அதனையடுத்துள்ள பெருந்துறையில் இறைவன் எழுந்தருளிய திறத்தினையுங் கூறுதற்கே நினைவு செல்லுமல்லது பிறிது ஆகாதென்பது மனவியல்பு தேர்வார்க்கு இனிது விளங்கு மாகலானுமென்பது.

இனிக், கழி என்னுஞ் சொல்லுக்குத் துறை என்னும் பொருள் நேரே பெறப்படாதாயினும் ஆகுபெயரால் அது பெறப்படு மென்பதனைச் சிறிது காட்டுவாம். சொற்கள் உணர்த்தும் பொருள் செம்பொருளெனவும் ஆக்கப்பொரு ளெனவும் இருவகைத்து. செம்பொருளாவது ஒரு சொல்லுக்கு இயற்கையாய் உள்ளபொருள்; ஆக்கப்பொருளாவது ஒரு சொற்கு இயற்கைப்பொருள் ஒழிய அதனோடு இயைபுடைய பிறிதொன்றாம். 'தாமரை' என்னுஞ் சொல் வேர் தண்டு இலை பூ முதலான உறுப்புக்கள் முழுதுங்கூடிய ஒரு பூண்டினை உணர்த்துங்கால் அஃது அதற்கு இயற்கையான செம்பொரு ளாகும். 'தாமரை மலர்ந்தது' என்னுஞ் சொற்றொடரில் அச் சொல் அப் பூண்டு முழுமையும் உணர்த்தாமல் அதனோடு இயைபுடைய அதன் ஓர் உறுப்பாய மலரைமட்டும் உணர்த்துத லால் அஃது அதற்கு ஓர் ஆக்கப்பொருளாகும். இம் முறை யால் நோக்குமிடத்துக் 'கழி' என்னுஞ்சொல் அகன்றதொரு நீர்ப்பரப்பினையே இயற்கையாய் உணர்த்துமாயினும், ஒரோ வொருகால் அது தன்கண் ஒருபகுதியான நீர்த்துறையினை உணர்த்துதற்கும் உரிமையுடைத்தாம். ஆகவே, 'கோகழி' என்னும் பெயர் 'பெருந்துறை' எனப் பொருள்படுதற்கும் ஏற்

புடைத்தாதல் காண்க. 'கழி' 'துறை' எனுஞ் சொற்கள் நெய்தல் நிலத்து நீர்நிலையைக் குறிக்கும் பெயர்களாய் வழங்கப்படுதலைப் "பொங்குகழி நெய்தல் உறைப்ப இத்துறை" (186), "இருங்கழி மருங்கின் அயிரை யாருந், தண்ணந்துறைவன்" (164), "கானலம் பெருந்துறைக் கலிதிரை திளைக்கும்" (199), "அலவன்ருக்கத் துறையிருப் பிறழும்" (179) என்றற் றொடக்கத்து ஐங்குறு நூற்றுத் தொடர்மொழிகளிலும், "போஒய வண்டினாற் புல்லென்ற துறையவாய்" (17) என்னுங் கலித்தொகைச் சொற்றொடரிலுங் கண்டுகொள்க.

இனி இப்போது கடல் திருப்பெருந்துறையைவிட்டு நெடுந் தொலைவு அகன்று போயதேனும் நம் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இருந்த ஆயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அஃது அவ்வூர்க்கு அருகில் இருந்த தென்பதூஉம், அவர் காலத்துக்கும் முன்னே அஃது அவ்வூர்க்கு மிகவும் அணித்தாய் இருந்த தென்பதூஉம், அவ்வாறு திருப்பெருந்துறை பண்டை நாளிற் கடற்கரையின் மருங்கே பெரியதோர் உப்பங்கழியை அடுத்திருந்தமை பற்றியே அது 'கோகழி' எனவும் சிறிது பிற் காலத்தே அப் பொருளேபடும் 'பெருந்துறை' எனவும் பெயர் பெறலாயிற்றென்பதூஉம் சிறிதுகாட்டுதும். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பாண்டிய மன்னனிடத்து அமைச்சராயிருந்த ஞான்று ஒருநாள் தூதுவர் சிலர் அவ்வரசன் அவைக்களத்தே போந்து 'சோழநாட்டுக் கடற்கரையிலே ஆரியர் குதிரைகள் கொண்டு வந்து விலை செய்தற்கு இறங்கியிருக்கின்றனர், யாம் அதனைக் கண்டேம்' என்று தொழுதுரைக்க, அது கேட்ட அவ் வரசன் தன் அமைச்சராகிய மாணிக்கவாசகரை நோக்கி 'நமக்குச் சிறந்த குதிரைகள் வேண்டியிருத்தலின் இப் பெரும் பொருள் கொண்டு பெருந்துறைக்குச் சென்று அவற்றை விலை கொண்டு திரும்புமின்!' என்று கூறி அவர் கையிற் பெரும் பொருள் கொடுத்து விடுத்தனன் எனத் திருவாதவூரடிகள் புராணம் புகலாநிற்கின்றது; அது,

"தாதகி மார்பன் நெடும்புவி சார்தரும் ஆழ்கடலின் கரை
நீதிலா மாதுரகங் கொடு சீர்கெழும் ஆரியர் வந்தனர்

ஏதம் இலாய் அது கண்டனம் யாம் எனவே! தொழு தன்பொடு
மேதனி காவலன் முன்சில மேதகு தூதர் விளம்பினர்''

எனவும்,

'மெய்த்தவர் உற்ற பெருந்துறை வித்தகரைக் குறுகும்படி
இத்தகு நற்பொருள் கொண்டு நீர் இப்படியிற் செலும் என்றலின்
அத்தகு புத்தி யொழிந்துயிர் அற்புத முத்தி பெறும்படி
உய்த்துள சத்தி யுடன் பொரு வொத்தனன் உத்தம பஞ்சவன்''

எனவும் மந்திரிச்சருக்கத்துட் போந்த அதன் செய்யுட்களிற் காண்க.

இவ்வாறு பாண்டியன் பெருந்துறைக்குச் சென்று குதிரை கொண்டு வருகவென அடிகளை ஏவினமை திருவாதவூரடிகள் புராணத்தால் இனிது விளங்குதலின், அப் பண்டைக் காலத்திற் றிருப்பெருந்துறை கீழ்கடற் கரைக்கு அணித்தாயிருந்த தென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இஞ்ஞான்றுந் திருப் பெருந்துறை கடலுக்கு மிகச் சேய்த்தாய் இல்லை. திருப்பெருந் துறைக்குக் கிழக்குப் பக்கமாய்ப் பதினான்கு மைலிலும், தெற்குப் பக்கமாய்ப் பதினைந்து மைலிலும் கடல் உள்ளதென அறிகின் றேம்.* இப்போதே இஃது இத்துணை அண்மையில் உளதா யின், ஆயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் இன்னும் இது கடலுக்கு எவ்வளவு அணித்தாயிருந்ததாதல் வேண்டுமென் பதனை யாங் கூறுதல் வேண்டாம். சில நிலப் பகுதிகளிற் கடல் வர வர அகன்று போதலும், வேறு சிலவற்றில் அது வர வர அணுகியேறுதலும் நிலநூல்வல்லார் நன்கு விளக்கிக்காட்டுவர். அதனால், திருப்பெருந்துறை பண்டைநாளிற் கடற்கரையை அடுத்திருந்ததெனும் உண்மை மறுக்கப்பட மாட்டாதென்க.

---

*திருப்பெருந்துறைக்குங் கடலுக்கும் இடையிலுள்ள நில அளவினைத் திருப்பெருந்துறைக் கோயில் தருமகர்த்தாவான ஸ்ரீமத் சுந்தர லிங்கத் தம்பிரான் சுவாமிகள் ஸ்ரீயான் மகாலிங்கம் அவர்கள் வழியாகத் தெரிவித்தமைக்கு அவர்கள்பால் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக் கின்றேன்.

[library stamp]

இன்னுந், திருப்பெருந்துறை முன்னை நாளில் நெய்த னிலத்துக் கழியைச் சார்ந்திருந்தமை பற்றியே 'கோகழி' எனப் பெயர் பெறலாயிற்றென்பதற்கு வேறுமொரு சான்றுங் காட்டுவாம். திருப்பெருந்துறையும் அதனை யடுத்துள்ள ஊர்களும் பண்டைநாளில் 'மிழலைக் கூற்றத்'தில் உள்ளனவாகக் கொள்ளப்பட்டமை "மிழலை நாட்டு நரியெல்லாம், அழைத்துத் தெருட்டி" என்று பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடலால் (௨௮-௧௧) நன்கு உணரப்படும். இம் மிழலைக்கூற்றம் நெய்த னிலத்தின்கண் உள்ளதென்பதற்கு "நெல்லரியும் இருந் தொழுவர், செஞ்ஞாயிற்று வெயின் முனையின், தெண்கடற்றிரை மிசைப்பாயுந்து" என்னும் புறப்பாட்டே (௨௪) சான்றுதல் காண்க. நெய்தல் நிலமாவது கடலுங் கடல்சார்ந்த இடமுமே யாகலான், மிழலைக் கூற்றமும் அதன்கண் ஓர் ஊராகிய பெருந்துறையு மெல்லாம் கடற்கரையைச் சார்ந்திருந்த இடங்களே யாதல் ஐயுறவின்றி நாட்டப்படும்.

அற்றேற், பெருந்துறை ஒரு கடற்கரைப் பட்டினமாயின், அப் பட்டினத்தின்கட் குதிரை கொள்ளும் பொருட்டே அடிகள் சென்றனராயின் அதற்குச் செல்லும் வழி ஒன்றனையே பிடித்து அடிகளும் அவருடன் வந்தோரும் அதன்கட் செல்லல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி அவர் வேறொரு வழி பிடித்துப் போயினரென்றும், குதிரை கொள்ளச் சென்ற அவ்வழி தவறியே மற்றுமொரு கிளைவழியாற் பெருந்துறைக்கட் சென்றார் என்றும் பொருள்பட,

> "என்றும்உள பொன்றும் உடல் என்னும் நகர்தோறுஞ்
> சென்றவழி மாறி யொரு தெய்வவழி செல்வார்;
> நன்றிபுள முத்திபெற நம்பர்தம தன்பால்
> அன்றுயர் பெருந்துறை அடைந்தபடி சொல்வாம்"

எனக் கடவுண் மாமுனிவர் அருளிச் செய்த திருவாதவூரடிகள் புராணங் கூறுதல் என்னையெனின்; அடிகள் குதிரை கொள்ளச் சென்றது திருப்பெருந்துறை நகரத்திலன்றி அதனை யடுத்துள்ள கடற் கரையிலேயாம். இஃது எற்றாற் பெறுதுமெனின் "தாதகி மார்பன் நெடும்புவி சார்தரும் ஆழ்கடலின் கரை தீநிலமாதுரங்கொடு

சீர்கெழும் ஆரியர் வந்தனர்'' என அப் புராணத்தின்கண் முன்னே சொல்லப்பட்டமையாற் பெறுதும் என்பது. எனவே, திருப்பெருந்துறை நகரத்தை அடுத்திருந்த கடற்கரையில் ஆரியர் கொண்டுவந்து இறக்கித் தங்கிய குதிரைகளை விலை கொள்ளும் பொருட்டு அக் கடற்கரைக்குச் செல்லும் வழியே சென்ற அடிகள், திருப்பெருந்துறை யணுகியதும் அவ் வழியைத் தப்பி, அந் நகரத்திற்குச் செல்லும் வழியே திருவருளாற் சென்றன ரென்பதே அப் பாட்டிற்குக் கருத்தாமென்று பகுத்துணர்ந்து கொள்க.

அவ்வாறாயின், திருவாசகத்திற் 'கோகழி' என்னும் பெயரை விடப் 'பெருந்துறை' என்னும் பெயரே பெருவரவிற்றாய் வழங்கக் காரணடுமா லெனின், அடிகள் காலத்திற் 'கோகழி' என்னும் பெயர் வழக்கம் அருகிப் பெருந்துறை என்னும் பெயர் வழக்கம் பெருகி வந்தமையின் முன்னையது சிறுபான்மையாயும் பின்னையது பெரும்பான்மையாயும் அதன்கண் வழங்கப்படலாயின வென்று உணர்ந்து கொள்க. என்று இதுகாறும் விளக்கிய வாற்றாற் 'கோகழி' என்பதற்குத் திருவாவடுதுறை எனப் பொருளுரைத்தல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதா மென்பதும், பெருந்துறை எனப் பொருள் கோடலே எவ்வாற்றானும் பொருத்தமா மென்பதுங் கடைப்பிடிக்க.

பாணபத்திரரும் சேரனும்

> "இன்னிசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க
> அன்னதொன்று அவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க"

எனப் போந்த திருவண்டப் பகுதியடிகளுக்கு உரையெழுதிய வழி 'அன்னதொன்று அவ்வயின் அறிந்தோன்' என்பது இறைவன் பாணபத்திரர் பொருட்டுச் சாதாரி பாடின திருவிளையாடலை உணர்த்துகின்றதெனக் குறித்துப் போந்தாம். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சமயாசிரியர் ஏனை மூவர்க்கும் முன்னிருந்தவராகலிற், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தோழராகிய சேரமான் பெருமாள் காலத்தவரான பாணபத்திரர் பொருட்டு இறைவன் நிகழ்த்திய திருவிளையாடலை அவர் குறித்தருளினாரென்றல்

பொருந்தாதென நம்பால் அன்புள்ள நண்பர் ஒருவர் நமக்குக் கடிதம் வாயிலாய் நேரே எழுதித் தெரிவிக்கலானுர். இவர்க்கு இது மாறுபாடாய்க் காணப்பட்டது போலவே, ஏனைச் சிலர்க்குங் காணப்படுமாதலால் எல்லார்க்கும் பயன்படுதற் பொருட்டு அவர் நிகழ்த்திய தடை பொருந்தாதென்பதும், யாங்கூறியதே பொருத்தமா மென்பதும் ஈண்டு ஒரு சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

பாணபத்திரர் இறைவன்பால் "மதிமலி புரிசை மாடக் கூடல்" என்னுந் திருமுகம் பெற்றுச் சென்றது ஒரு சேரமன்னனிடத்து என்றதேயன்றி, அச் சேரன் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரின் தோழன் என்று பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடல் கூறுகின்றிலது. காரைக்காலம்மையாரையும், அவர்க்கு முன்னிருந்த அடியார் சிலரையும், பழைய திருவிளையாடல்கள் சிலவற்றையும் எடுத்துக் கூறுமாறுபோலத் திருநாவுக்கரசுகள் திருஞான சம்பந்தர் சுந்தரமூர்த்திகள் முதலான ஆசிரியரையாதல், இறைவன் அவர் பொருட்டு நிகழ்த்திய அற்புதங்களை யாதல் ஒரு சிறிதும் எடுத்து ஓதாமையால் அப்பர்காலத்திற்கும் முற்பட்டதாகக் காணப்படும் கல்லாடம் என்னும் நூலிற்

"குடக்கோச் சேரன் கிடைத்திது காண்கென
மதிமலிபுரிசைத் திருமுகங்கூறி
அன்புருத் தரித்த இன்பிசைப் பாணன்
பெறநிதி கொடுக்கென உறவிடுத் தருளிய
மாதவர் வழுத்துங் கூடற் கிறைவன்"

*எனப் பாணபத்திரர் பொருட்டு இறைவன் சேரமன்னற்குத் திருமுகங்கொடுத்தமை குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், அத் திருமுகம் பெற்ற சேரன் கல்லாடநூலுக்குப் பிற்காலத்திருந்த சுந்தரமூர்த்திகள் தோழரான சேரமான் பெருமாள் அல்லன் என்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

இனித் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும் திருவாலவாயில் அருளிச் செய்த "ஆலநீழ லுகந்த" என்னுந் திருவியமகப்பதி

---

* கல்லாடம், கடு.

கத்தில் "நக்க மேகுவர்" என்னுஞ் செய்யுளில் "தாரம் உய்த்தது பாணற்கு அருளொடே" என்று பாணபத்திரர் பொருட்டு இறைவன் இசைபாடினமை அறிவுறுத்தருளினர். 'தாரம்' என்பது குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளரி தாரம் என்னும் ஏழிசையுள் முதற்றோன்றும் இசையாகும். "இக் குரன் முதலேழினும் முற்றோன்றியது தாரம்" என்றார் அடியார்க்கு நல்லாரும் (சிலப்பதிகாரம், வேனிற்காதை, கூஉ). ஈண்டுத் தாரம் என்பது ஆகுபெயரால் அதனையுடைய சாதாரியிசையினை உணர்த்திற்று. திருஞான சம்பந்தப்பெருமான் மதுரைமா நகரில் அருளிச்செய்த இத் திருப்பதிகத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட இது பாணபத்திரர் பொருட்டு இறைவன் சாதாரி பாடின திருவிளையாடலை யுணர்த்துதலே முறையுடைத்து. இஃதிங்ஙனமாகவும், ஈண்டுக் குறிப்பிட்டது திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரேயாம் என்பதுபடத் "திருவிய மகத்தினுள்ளுந் திருநீலகண்டப் பாணர்க், கருளியதிற மும் போற்றி" என்று பெரிய புராணத்துட் சொல்லப்பட்டது சிறிதும் பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை. இறைவன் பாணபத்திரர் பொருட்டு இசை பாடினமையே பண்டை நூல்களிற் காணப்படுகின்றதன்றித், திருஞானசம்பந்தப்பெருமானோடு உடனிருந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்காக அங்ஙனஞ் செய்தாரென்பது யாண்டுங் காணப்படவில்லை. மேலும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைச் சிறப்பித்துச் சொல்லவேண்டினராயின், யாழ்ப்பாணர் பிறந்த திருஎருக்கத்தம் புலியூர்க்கு அவரோடு கூடிச்சென்று இறைவனைப் பாடிய திருப்பதிகத்தில் அவரைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். பெருமான் திருச்செங்காட்டங் குடிக்குச் சென்றபோது, அவ்வூரிற் பிறந்தவராய் இறைவற்குப் பணி செய்த சிறுத்தொண்டரோடு அளவளாவி, அவரைச் சிறப்பித்துச் "செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டன் பணிசெய்ய" என்று தமது திருப்பதிகத்துள் ஓதியருளியவாறு போலத், திருவெருக்கத்தம்புலியூர்க்குச் சென்ற காலத்துத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைக் குறிப்பிட்டிருத்தல் வேண்டும். அவரை அங்கே குறிப்பிடாமல், மதுரைமா நகர்க்குச்சென்று அங்கே அருளிச் செய்த திருப்பதிகத்திற் குறிப்பிட்டாரென்றல் ஒரு சிறிதும்

பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை. பாணபத்திரர்க்காக இறைவன் இசைபாடிய திருவிளையாடல் மதுரையில் நிகழ்ந்த தொன்றாகையால், மதுரையிற் றிருப்பதிகங் கட்டளையிடும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அதனை நினைந்து பாடினாரென்றலே பொருத்தமுடைத்தாம் என்க.

இன்னும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருக்கோளிலி என்னும் ஊர்க்குச் சென்று கட்டளையிட்டருளிய திருப்பதிகத்துள்ளும் "நாணமுடை வேதியனும்" என்னுஞ் செய்யுளிற் "பாணன்இசை பத்திமையாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" என்று பாணபத்திரர்க்கு இறைவன் திருமுகம் அருளிய திருவிளையாடலைக் குறிப்பிடுதலானுந் திருவாலவாய்ப்பதிகத்திற் குறிப்பிட்டதும் பாணபத்திரரையே யாமென்பது துணியப்படும். அற்றன்று, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் திருவாலவாயிற் சென்று இறைவன் எதிரில் இசைபாட இறைவன் அவரது யாழை வைத்தற்குப் பொற்பலகை இடுவித்தானென்று பெரிய புராணங் கூறுகின்றமையின், ஈண்டுப் பிள்ளையார் "பாணன் இசை பத்திமையாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" என்று குறிப்பிட்டருளியது தம்மோடுடனிருந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு இறைவன் பொற்பலகை இடுவித்ததனையே யாமெனின்; ஈண்டும் பெரியபுராணங் கூறும் வரலாறு கொள்ளற்பாற்றன்று, என்னை? பெரிய புராணத்திற்கு முதல் நூலாகிய, நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச் செய்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கு இறைவன் பொற்பலகை இடுவித்தாரென்பது சொல்லப்படாமையின் என்பது. இவ்வாறு திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிற் காணப்படாத ஒருவரலாறு அதற்குப் பின்வந்த பெரியபுராணத்துட் காணப்படுதல் பெரிதும் ஐயுறற்பால தொன்றும். மேலும், பெரியபுராணத்தின் மட்டுங் காணப்படும் அவ் வரலாற்றுக்கு மாறான தொன்று வேறொரு பழைய நூலிற் காணப்படுமாயிற் பெரியபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டது பொருந்தாதென்பதே முடிபாம். யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்: மதுரையிற் பாணபத்திரர் செல்வவளத்தாற் சிறந்து வாழ்தல்கண்டு அவர்க்கு உறவினரான ஏனைப் பாணரெல்லாம் அவர்மேற் பொறாமைகொண்டு அவரை வெறுப்ப, அதுகண்ட

இறைவன் பாணபத்திரர்க்குள்ள பேரன்பைப் புலப்படுத்துவான் வேண்டிப் பெருங்காற்றோடு கூடிய பெருமழையினைப் பெய்விக்க அதற்குப் பின்வாங்காது நள்ளிருளினுங் காலாற்றடவிக் கொண்டு கோயிலிற் சென்று இறைவனெதிரே வெள்ளத்தினும் நின்றபடியாய்ப் பாணபத்திரர் யாழினை இயக்கி இசைபாட அது கண்டு ஐயன் இரங்கி அவர் ஏறியிருந்து பாடுதற்கு ஓர் உயர்ந்த பொற்பலகை இடுவிக்க அவர் அதன்மேல் ஏறியிருந்து பாடினார். அவர் உறவினரும் அவரது பேரன்பின் பெருக்கினையும் அவர்க்கு இறைவனருளிய திறத்தினையுங்கண்டு பொறாமை நீங்கினா ரெனப் பெரும்பற்றப் புலியூர்நம்பி இயற்றிய பழைய திருவிளை யாடற்புராணங் கூறுநிற்கும். இறைவன் பாணபத்திரர்க்குப் பொற்பலகை யிடுவித்தமைக்கு ஏற்புடைக் காரணங்கள் உள வாகப், பெரியபுராணத்துள் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்குப் பலகை யிடுவித்தமைக்கு அத்தகைய ஏற்புடைக்காரணங்கள் இலவாதலை ஒப்பவைத்து நோக்கவல்லார்க்குப், பாணபத்தி ரர்க்குப் பலகையிட்ட வரலாறே பொருத்தமுடைத்தாமென் பதூஉம், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்குப் பலகையிட்டதாகச் சொல்லும் வரலாறு பொருத்தமின்றாய்ப் 'பாணர்' என்னும் பெயரொற்றுமைபற்றிப் பாணபத்திரர்க்குரியதனை அவர்க்குப் பின்னிருந்த நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்க்கும் படைத்திட்டுக் கொண்டு சொல்லப்பட்டதா மென்பதூஉம் நன்குவிளங்கும். எனவே, திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் "தார முய்த்தது பாணற் கருளொடே" எனவும், "பாணனிசை பத்திமையாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" எனவும் இருகாற் குறிப்பிட்டது தங்காலத்திற்கு முன்னிருந்த பாணபத்திரரையே யாமென்பது கடைப்பிடிக்க.

அற்றேற், பெரியபுராணத்துட் கழறிற்றறிவார் என்னுஞ் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் வரலாறு கூறுகின்றுழிப், பாண பத்திரர் இறைவன்றந்த திருமுகம் பெற்றுச் சேரமான் பெருமா னிடஞ் சென்றாரெனக் குறிக்கப்பட்டவா றென்னையெனின்; பெரியபுராணத்துட் காணப்படும் இவ்வரலாறும் பொருத்த மின்றாம்; என்னை? திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு முன் னிருந்த பாணபத்திரர் தமது காலத்திருந்த சிவனடியாரான

ஒரு சேரமன்னரிடஞ் சென்றுராவதே பொருத்தமாவதன்றிப், பிள்ளையார்க்குப் பன்னெடுங்காலம் பின்னிருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தோழரான சேரமானிடஞ் சென்றுராவது பொருந்தாமையான் என்க. மேலும், பெரியபுராணத்திற்கு முதனூலாகிய நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியிற் போந்த சேரமான் பெருமான் நாயனார் வரலாற்றிற் பாணபத்திரர் இறைவன் றந்த திருமுகங்கொண்டு அவர்பாற் சென்றமை சொல்லப்படாமையானும், அதற்கு வழிநூலாய்ப் பின்வந்த பெரியபுராண வரலாறு பழைய உண்மை வரலாறுகளோடு பெரிது முரணுதலானும் பெரியபுராணத்திற் சொல்லப்பட்ட அது கொள்ளற்பாலதன்றென விடுக்க.

அற்றேற், பெரும் பற்றப்புலியூர் நம்பி திருமுகங் கொடுத்த திருவிளையாடல் ஏழாஞ் செய்யுளில் "நிலத்துயிர் கழறுஞ் சொற்கள், அனைத்தையும் அறிந்திரங்கும் அன்புடைச் சேரமான் காண்" என்று கூறியிருத்தல் என்னை? சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தோழரான சேரமான் பெருமானுக்கே 'கழறிற்றறிவார்' எனும் பெயர் உரியதாதல் "கார் கொண்ட கொடைக் கழறிற்றறிவார்க்கும் அடியேன்" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையுள் அருளிச் செய்யுமாற்றுற் பெறப்படுகின்றதாலெனின்; பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி தாங்கூறிய கடவுள் வாழ்த்தில் 'மாலை, முடிகொள் சுந்தரர்தாள் போற்றி" என்று வணக்கங் கூறியிருத்தலின், அவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குப் பிற்பட்ட காலத்தே இருந்தாரென்பது நன்கு பெறப்படும். அங்ஙனம் பிற்பட்ட காலத்திருந்த அவர் பாணபத்திரர் காலத்தவரான சேரமானை எடுத்துக் கூறுகின்றுழி அவ்வரசனும் சுந்தரமூர்த்தி தோழரான சேரமான் பெருமானும் ஒருவரே போலுமெனச் சிறிது மயங்கியே திருத்தொண்டத் தொகையுட் போந்த 'கழறிற்றறிவார்' என்னும் பெயரை எடுத்துக் 'கழறுஞ் சொற்கள், அனைத்தையும் அறிந்திரங்கும்' என அங்ஙனம் விளைப்படுத் தோதினார். அங்ஙனம் ஓதினும், தமக்கு முன்னிருந்த நூல்களில் அவ்விரண்டு சேரமன்னரையும் ஒருவராக்குதற்குப் போதிய சான்று காணாமையின் ஐயுற்றுத் திருத்தொண்டத் தொகையிற் போலக் 'கழறிற்றறிவார்' என்பதனை

அம் மன்னர்க்குப் பெயராக உரையாது "கழறுஞ் சொற்கள், அனைத்தையும் அறிந்திரங்கும் அன்புடைச் சேரமான் காண்" என அச் சொற்றொடரை வினைப்படுத்துச் 'சேரமான்' என்னும் பெயர்க்கு அடைமொழி யாக்கினார். இவ்வாறு பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியார் அச் சொற்றொடரைப் பெயராக வுரையாது, ஒரு பெயர்க்கு அடைமொழி யாக்கிக் கூறுதலானும், பாணபத்திரர் காலத்திருந்த சேரமான் சுந்தரமூர்த்திகட்குத் தோழராய் அவரோடு கைலாயத்திற்கு உடன்சென்ற சேரமான் பெருமானே யாயின் அச் சிறப்பினை அவர் கூறுது விடாராகலானும் இவ் வடைமொழித் தொடரின்கண் வந்த இரண்டு சொல்லொப்புமை பற்றி அவ்விரண்டு சேரமன்னரும் ஒருவரே எனத் துணிதல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

அற்றாயினும், முன்னர் எடுத்துக் காட்டிய கல்லாடச் செய்யுட் பகுதியிற் "பரிபுரக்கம்பலை இரு செவியுண்ணுங், குடக்கோச் சேரன்" என அச் சேரற்கு அடை மொழியாய்ப் போந்த சொற்றொடர், நாடோறும் இறைவற்கு வழிபாடாற்றுங் காலங்களி லெல்லாம் இறைவன் இயற்றுந் திருக் கூத்தினான் அவர்காற் சிலம் பொலியினைக் கேட்டவர் சேரமான் பெருமானே யன்றி வேறு பிறர் அல்லர் என்பதனை விளக்கு மென்பதற்குப் பெரிய புராணத்தின்கட் காணப்பட்ட அவர் வரலாறே சான்றாயிருத் தலிற் கல்லாடச் செய்யுளிற் குறிப்பிடப்பட்ட சேரமன்னர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தோழரான சேரமான் பெருமானே யாமெனின். அதுவும் பொருந்தாமை காட்டுதும். பெரிய புராணத்தின்கட் கூறப்பட்ட வரலாறுகள் அதற்கு முற்பட்ட நூல்களிற் காணப்படாமையோடு, அவற்றோடு மாறு கொண்டும் நிற்குமாயின் அவை கொள்ளற் பாலன அல்ல வென்பதை மேலே காட்டினும். சேரமான் பெருமான் நாடோறும் தாம் இயற்றிய வழிபாட்டு முடிவின்கண் இறைவனார் திருச்சிலம் பொலி கேட்டு வந்ததுண்டாயின் அப் பெருஞ் சிறப்பினைப், பெரிய புராணத்திற்கு முற்பட்டு அதற்கு முதல் நூலாய் விளங் கிய நம்பி யாண்டார் நம்பி திருவந்தாதி கூறியிருத்தல் வேண் டும்; மற்று அதன்கண் அதைப் பற்றிய குறிப்பினைச் சிறிதுங் கண்டிலேம். ஆதலாற், "பரிபுரக் கம்பலை இருசெவி யுண்ணும்"

என்னுங் கல்லாட அடைமொழித் தொடர் கொண்டு அதன்கட் குறிப்பிடப்பட்ட சேரமன்னர் சுந்தரமூர்த்திகளின் தோழரான சேரமான் பெருமாளே யென்று துணிந் துரைத்தல் பொருந்தா தென்க.

இனிக், கல்லாடம் பெரிய புராணத்திற்கும் முற்பட்ட நூலாகலின், அதன்கட் காணப்பட்ட "பரிபுரக் கம்பலை இரு செவி யுண்ணுங், குடக்கோச் சேரன்" என்னுங் குறிப்பினையே பெரியபுராணம் பிழைபடத் திரித்தெடுத்துச் சுந்தரமூர்த்திகள் தோழரான சேரமான் பெருமாண் மேல் ஏற்றியுரைப்பதாயிற் றென்று உணர்ந்து கொள்க. அங்ஙனம் அதன் உண்மை காண்டற்குக் கல்லாடநூல் ஒரு பெருங் கருவியா யிருத்தலின், அது பெரிய புராணத்திற்கும் சுந்தரமூர்த்திகள் திருஞான சம்பந்தர் அப்பர் என்னும் மூவர் காலத்திற்கும் முற்பட்ட தென்பதனை விளக்கிக் காட்டுகவெனின்; அது மேலே காட்டினு மாயினும் இன்னும் சிறிது காட்டுதும். அக் கல்லாட நூல் 'நரியைக் குதிரை யாக்கியதனை' சச—வது செய்யுளினும், "பாணபத்திரர் பொருட்டு விறகுதலையனாய்ச் சென்று இசை பாடினதனை" சரு-வது செய்யுளினும், 'வையை யடைக்க மண் சுமந்ததனை' சகூ-வது செய்யுளினும், 'மூர்த்தி நாயனார் முழங்கை தேய்த்த திருத்தொண்டினை' ருஎ-வது செய்யுளினும், 'சாக்கிய நாயனார் திருத்தொண்டினை' கூ அ-வது செய்யுளினும், 'இடைக் காடன் பிணக்குத் தீர்த்ததனையும்' 'காரைக்காலம்மையார் திருவாலங் காட்டிற் றிருநடங் கண்டதனையும்' எ அ-வது செய்யு ளினும், 'காரைக்காலம்மை மாங்கனியால் வீடு பெற்றமையினை' கoக-வது செய்யுளினும், இவற்றினும் பழைய திருவிளை யாடல்கள் பலவற்றை இடையிடையே பல செய்யுட்களினும் அன்பால் என்பு நெக்குருக எடுத்தோதியவாறு போலச், சிவ பெருமான் திருவருள் பெற்றோரிற் றலைசிறந்து நிற்கும் அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் முதலான ஏனைமூவரை ஒரு சிறிதுங் குறிப் பிடாமையால், அக் கல்லாட நூல் அம் மூவர்க்கும் முற்பட்ட தென்பது நன்கு பெறப்படும். அந் நூலாசிரியர் சிவபெருமா னிடத்தும், அவனடியாரிடத்தும் பேரன்புடையராகக் காணப் படுதலால், அவர் அம் மூவர்க்கும் பின்னிருந்தனராயின் அவர்

நிகழ்த்திய அற்புதங்களை ஒரு சிறிதாயினுங் கூறுது விடார்: மற்று அம் மூவரைப் பற்றிய குறிப்புச் சிறிதுங் கூருமை கொண்டே அவர் அவர்க்கு முன்னிருந்தாரென்பது ஒரு தலையாகத் துணியப்படும் என்க. அங்ஙனமாயின், 'திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் வெப்பு நோய் தீர்த்தமை' அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களுள் ஒன்ருய் இருத்தலானும், கல்லாடத்துள் ''எட்டெட்டியற்றிய கட்டமர் சடையோன்'' என அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலானும் அந்நூல் திருஞான சம்பந்தர்க்கும் பிற்பட்டதாதல் பெறப்படுமாலோ வெனின்; மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவாசகத்திற் குறிப்பிட்ட பல திருவிளையாடல்கள் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியார் திருவிளையாடற் புராணத்தினும், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தினுங் காணப்படாமையானும், இவ்விரு புராணங்களிற் காணப்பட்டனவும் ஒன்றிலுள்ளவாறு பிறிதொன்றிற் காணப்படாமல் ஒன்றில் ஒருவாருயும் பிறிதொன்றிற் பிறிதொருவாருயும் இருப்பக் காண்டலானும், இறைவனை இயற்றிய திருவிளையாடல்களினிடையே திருஞானசம்பந்தப் பெருமானியற்றிய அற்புதங்களையுங் கோத்தற்கு ஓரியைபு இன்மையானும் கல்லாடத்துட் குறிப்பிடப்பட்ட பழைய திருவிளையாடல்கள் அறுபத்து நான்கனுள் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் அவற்றிற்குப் பிற்காலத்தே நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் சேர்ந்தில வென்பது தேற்றமாமென்க.

என்றிதுகாறும் ஆராய்ந்து கூறியதுகொண்டு, பாணபத்திரரும் அவர் திருமுகங் கொண்டு சென்ற சேரமானும், திருஞான சமபந்தப் பெருமானுக்கும் அவர்க்கும் முன்னிருந்த திருவாதவூரடிகட்கும் முற்பட்டவரா மென்பது இனிது பெறப்பட்டமையால், ''அன்னதொன் றவ்வயின் அறிந்தோன்'' என்பதில் இறைவன் பாணபத்திரர் பொருட்டு இசைபாடின திருவிளையாடல் குறிப்பிடப் பட்டதெனயாங் கூறியவுரை பொருத்தமுற்று நிலைபெறுதல் காண்க.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு''
—திருக்குறள்

3. வேதம் மக்கள் வாய்மொழியே என்பது

"வேதமொழியர் வெண்ணீற்றர்" "வேதமொடாகமம் மெய்யாம் இறைவனூல்" "வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கு நூல் இவற்றின் விரிந்த நூல்கள், ஆதி நூலநாதி யமலன்றரு நூலிரண்டும்" என்னும் திருமொழிகளை நண்பர் சிலர் எடுத்துக்காட்டி, இப்போது வடமொழியிற் காணப்படும் வேதாகமங்கள் இறைவன் வாய்மொழி ஆக மாட்டா என்று யாம் திருவாசக விரிவுரையின் அகத்தே விளக்கிய பகுதியை மறுத்துரைப்பதோடு, அவ் விரண்டு நூல்களும் இறைவன் அருளியன ஆகா என்று யாம் கூறுவது பெரியதொரு குற்றமாம் என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

வேத ஆகமப்பெயரால் இப்போது வடமொழியில் வழங்கும் நூல்களை யாம் நன்கு ஆராயாதகாலத்தே யாமும் அவற்றை இறைவன் வாய்மொழிகளென்றே நம்பிவந்தேம். பின்னர் அவற்றை எம்மால் இயன்றமட்டும் ஆராய்ந்து பார்த்தபின் அவை பண்டைநாளிலிருந்த அறிவுடையோரால் ஆக்கப்பட்டனவே யல்லாமல் இறைவன் வாய்மொழியாதல் ஒருவாற்றானும் ஏலாதென உணர்ந்தேம். உணரவே, எமதாராய்ச்சிக்குப் புலப்பட்டபடி அவை இறைவன்நூல் ஆகா என்பதற்குரிய காரணங்களையும் எடுத்துக் காட்டினேம். யாம் கூறியது பொருந்தாதாயின் யாம் எடுத்துக்காட்டிய காரணங்களை மறுத்து அவையிரண்டும் இறைவன் நூலேஆம் என்பதற்கு இசைந்த காரணங்களை இனிதுவிளக்கி எழுதுதலே அறிவுடையோர்க்கு முறையாகும். அவ்வாறு செய்தலைவிடுத்து வீணே எம்மை இகழ்ந்து பேசுதல் அவர்தமக்கு நன்றாகாது.

இனி, வேதங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்திற்குப் பன்னெடுங் காலம் பிற்பட்டு வந்த சான்றோர்கள் அவை இறைவன் வாய்

மொழிகள் என்று கூறியதன் கருத்து யாதாயிருக்கலாம் என்பதனைப் பின்னே ஆராய்வாம். மற்று அவ் வேதங்கள் தம்முள்ளும், அவ் வேதங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்துக்குச் சிறிது பின்னே வழங்கிய நூலுள்ளும் அவை இறைவன் வாய்மொழியேயென நாட்டுதற்கு ஏதேனுங் காரணம் உண்டாவெனச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். என்னை? ஒருபொருளின் உண்மைத் தன்மையை ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளுதலினும் சிறந்த செயல் பிறிது இன்மையினென்பது. இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களில் இருக்கு வேதம் ஒன்றே எல்லாவற்றினும் பழமையானதும், ஏனை மூன்றற்கும் தாயகமாவதும் ஆம். ஏனை மூன்றுவேதங்களில் உள்ள மந்திரங்களிற் பெரும்பாலன இருக்குமா மறையினின்றும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டனவே யாகும். ஆதலால், இருக்கு வேதத்தின் உண்மையை ஆராயவே ஏனைவேதங்களின் உண்மை தானே விளங்கும். இருக்குவேதம் பத்துமண்டிலங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பத்து மண்டிலங்களினும் உள்ளவை ஆயிரத்துப் பதினேழு சூக்தங்கள் ஆகும். ஒரு சூக்தம் என்பது பல செய்யுட்களின் தொகுதி. வாலகில்லிய முனிவரால் எழுதி எட்டாம் மண்டிலத்தின் நடுவிற் சேர்க்கப் பட்டுள்ள பதினொரு சூக்தங்களையுஞ் சேர்த்தால் இவ்விருக்கு வேதத்தின்கண் உள்ளவை மொத்தம் ஆயிரத்து இருபத்தெட்டுச் சூக்தங்களாகும். இச் சூக்தங்கள் இருடிகளாலும் இருடிகளைத் தலைவராய்க்கொண்ட அவ்வக்குடும்பத்திலுள்ள பலராலும் பாடப்பட்டனவாகும். இதன் முதன் மண்டிலத்தின்கண் உள்ள நூற்றுத்தொண்ணூறொரு சூக்தங்களும் மதுச்சந்தஸ், ஜேதர், மேதாதிதி, சுனச்சேபர், ஹிரண்யஸ்தூபர், கண்வர், ப்ரஸ்கண்வர், சவ்யர், நோதஸ், பராசரர், கோதமர், குத்ஸர், காஸ்யபர், ரிஜ்ராஸ்வர், திரித ஆப்த்யர், கக்ஷிவான், பாவயவ்யர், ரோமசர், பருச்சேபர், தீர்க்கதமஸ், அகஸ்தியர், இந்திர அகஸ்தியர், லோபாமுத்ர அகஸ்தியர் முதலான இருடியர்களாற் பாடப்பட்டனவாகும். இங்ஙனமே ஏனை ஒன்பது மண்டிலங்களில் உள்ள சூக்தங்களையும் இயற்றின இருடியர்களின் பெயர்களை எடுத்துரைக்கப்புகின் இது மிக

விரியுமாதலால், அவ்வம்மண்டிலங்களிற் பெரும்பான்மையான சூக்தங்களை இயற்றிய இருடியர்களின் பெயர்மட்டுமே ஈண்டுக் காட்டுவாம். இரண்டாம் மண்டிலத்தின்கண் உள்ள சூக்தங்கள் பலவற்றை இயற்றினவர் கிரித்ஸமதர்; மூன்றும் மண்டிலத்தின் கட் பலவற்றை இயற்றினவர் விசுவாமித்திரர்; நான்காம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் வாமதேவர்; ஐந்தாம் மண்டிலத்திற் பல இயற்றினவர் அத்திரி, ஆறும் மணடிலத்திற்பல இயற்றினவர் பரத்துவாசர்; ஏழாம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் வசிட்டர்; எட்டாம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் கண்வர்; ஒன்பதாம் மண்டிலத்திற்பல இயற்றினவர் ஆங்கிரசர்; பத்தாம் மண்டிலத்தில் உள்ளவைகள் முதன்மண்டிலத்தில் உள்ளவைகளைப் போலவே பலப்பலரால் இயற்றப்பட்டன.

இனி, இச் சூக்தங்களை இயற்றிய இருடியர்களால் வழிபடப்பட்ட கடவுளரும் பலர்; அவருள் முதன்மண்டிலத்தின்கண் வழுத்தப்பட்ட கடவுளர் பெயர்மட்டும் ஈண்டெடுத்துக் குறிக்கின்றும், அவர்: அக்நி, வாயு, இந்திரன், வருணன், மித்திரன், அசுவினிகள், விசுவதேவர், சரசுவதி, மருததுககள், ஆப்ரிஸ், ரிதுஸ், தூவஷ்டர், பிரஹ்மணஸ்பதி, சோமன், தக்ஷிணை, ரிபுக்கள், சவிதர், இந்திராணி, வருணுநி, அக்நாயீ, விஷ்ணு, பூஷன், அர்யமன், ஆதித்தியர், உருத்திரன், சூர்யன், அதிதி, ஸ்வநயன், பாவயவ்யன், ரோமசன், பிருகஸ்பதி, அசுவம், ரதி முதலியோராவர். முதன் மண்டிலத்து நூற்றுப்பதினெரு சூக்தங்களில் இரண்டு சூக்தங்களே உருத்திரனை வழுத்துகின்றன. இருக்குவேதம் முழுதும்உள்ள ஆயிரத்து இருபத்தெட்டு சூக்தங்களில் நான்கு சூக்தங்களே உருத்திரர்க்குத் தனியே காணப்படுகின்றன. ஏனை ஆயிரத்து இருபத்துநான்கு சூக்தங்களும் ஏனைக்கடவுளரை வழுததுவனவா யிருக்கின்றன. அது நிற்க.

இவ் விருக்குவேத முதன் மண்டிலத்தின்கண் உருத்திரமூர்த்திமேற் கணணுவ இருடியாற் பாடப்பட்டிருக்கும் சஙு-ஆம் சூக்தத்தினை இங்கே தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றும். அது கடவுள் வாய்மொழியே யென்று சொல்லத்தக்கதாண

அடையாளம் உடையதா என்பதை அன்பர்கள் கருத்தூன்றிப் பார்த்தல்வேண்டும். அச் சூக்தம் வருமாறு.

க. "வலியராய் மிக்க ஈகையுடையோராய்ச் சிறந்த அறிவினராய் இருக்கும் உருத்திருக்கு அவர் உள்ளத்திற்கு மிக இனியதாக நாம் எதனைப் பாடுவோம்?

உ. நம்மைச் சேர்ந்தோர்க்கும் நம்முடைய ஆக்களுக்கும் நம்முடைய எருதுகளுக்கும் நம்பின்னோர்க்கும் அதிதியானவன் உருத்திரரின் அருளை வழங்குதற் பொருட்டும்;

ங. மித்திரரும் வருணரும் உருத்திரரும் எல்லாக் கடவுளரும் ஒரே உள்ளத்தினராய் எம்மை நினைவு கூர்தற் பொருட்டும்;

ச. களிப்பினையும் நலத்தினையும் வலிமையினையும் பெறுதற்பொருட்டும் வேள்விகட்கும் பாட்டுகட்கும் நோய்நீக்கும் மருந்துகட்கும் தலைவரான உருத்திரரை வேண்டிக் கொள்கின்றேம்.

ரு. நல்லவரும் கடவுளரிற் சிறந்தோருமான அவர் கதிரவனைப்போற் பேரொளியோடு விளங்குகிறார், விளக்கமான பொன்னைப்போல் அவர் மிகுந்த ஒளியுடையவராய் இருக்கின்றார்.

சா. பசுபதியான அவர் நம்முடைய போர்க்குதிரைகளுக்கு நலத்தினையும், நம்முடைய செம்மறிக கிடாய்கள் கிடாரிகள், நம் ஆடவர் பெண்டிர் ஆக்கள் என்னும் இவர்கட்கு நல்வாழ்வினையும் தந்தருள்வாராக.

எ. ஒ சோமரே, நூறு ஆடவர்க்குரிய மாட்சிமையினையும் வலிமையிற சிறந்த படைத் தலைவர்க்குரிய பெரும்புகழையும் எங்கள்மேல் வைத்தருள்க.

அ. பிறர் தீய எண்ணங்களும் வருத்துவோரும் எம்மைத் தடை செய்யாதிருக்க. இந்துவே வலிமையில் எமக்கு ஒரு பங்கு கொடுத்தருள்க.

௯. சோமனே, தலையையும் நடு இடத்தையும் காதல் கூர்ந்தருள்க; சோமனே, மூவாதவரான நும்மக்கள் தூயதான உயர்ந்த உலகத்தில் உமக்குத் தொண்டுசெய்யும்படி அறிந்தருள்க.''

இந்தச் சூக்தத்தினைப் படித்துப்பார்ப்பவர் எவரேனும் இதனைக் கடவுள் வாய்மொழியென்று கூற ஒருப்படுவரா? இப் பதிகத்தால் வழுத்தப்படும் கடவுள் உருத்திரராகவும் வழுத்துவோர் ஒரு முனிவராகவும் அல்லவோ இருக்கக்காண்கின்றேம்? இப் பதிகத்தினை இயற்றிய முனிவர் பெயர் இதன்கட் குறிக்கப் பட்டிருக்கவும் இதனை விடுத்து, இது கடவுள் வாய்மொழி என்று கூறினல் கடவுள் தம்மைத்தாமே வணங்கி வாழ்த்திக் கொண்டாரென்றன்றோ கொள்ளவேண்டிவரும்? ஓராண்மகன் தனக்குள்ள குறைபாடுகளை அறிவித்து அவற்றை நீக்கிக் கொள்ளல் வேண்டி இறைவனை வழுத்திக்கூறும் இப் பதிகத்தினை ஆராய்ந்துகாணும் அறிவுடையார் கடவுள் வாய்மொழியென்று கூறுதற்கு முன் வருவரோ? குறைபாடுடைய மக்கள் வாய்மொழியைக் குறைபாடில்லாத இறைவன் வாய்மொழியாகப் போலி நம்பிக்கையால் துணிந்து கூறுதல் குற்றமோ, மக்கள் வாய்மொழியை மக்கள் வாய்மொழியென்றே ஆராய்ந்து உண்மையை உள்ளவாறு கூறுதல் குற்றமோ என்பதை அன்பர்களே பகுத்தாராய்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இன்னும் இருக்குவேத முதன் மண்டிலத்தின் ௬௨-வது சூக்ததின் கடைப்பாட்டில் அம் மந்திரங்கள் கோதமரார் செய்யப்பட்டன வென்பது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. அம் மண்டிலத்தின் ௧௨௬-வது சூக்தத்தின் முதற் பாட்டில் "சிந்து நதிக்கரையிலிருக்கும் பாவ்ய மன்னனின் உண்மைப் புகழுரைகளாகிய இம் மந்திரங்களை நினக்குத் தருகின்றேன். ஏனென்றால், வெல்லப்படாத அவ் வரசன் பெரும்புகழ் வேண்டி ஆயிரம் வேள்விகளை எனக்குச் செய்யக் கொடுத்தான்'' எனவும், அதன் இரண்டாம் பாட்டில் ''அவ் வரசனிடமிருந்து நூறு கழுத்தணிகளையும் நூறு போர்க் குதிரைகளையும் வேண்டிப்பெற்றுக் கொண்டேன். கக்ஷிவா

னாகிய யான் அத்தலைவனுடைய ஆயிரம் ஆக்களையும். அங்ஙனமே பெற்றேன்.'' எனவும், அதன் கஉஎ-வது சூக்தத்தின் இரண்டாம் பாட்டில் ''ஆங்கிரஸரில் மூத்தோரால் பாடப்பட்ட மந்திரங்களைக்கொண்டு நின்னை அழைக்கின்றோம்'' எனவும், ஏழாம்பாட்டில் ''வானைநோக்கி மந்திரங்களைப் பாடினோர் போலப் பிருகுக்களும் தங்களாற் பாடப்பட்ட மந்திரங்களையும் புகழுரைகளையுங்கொண்டு அவனை அழைத்தார்கள்'' எனவும் கஉகூ-வது சூக்தத்தின் ஆறும்பாட்டில் ''எங்கள் மகிழ்ச்சியோடு கூடிய மந்திரங்களும். தூய நினைவுகளும் மேல்நோக்கி எழுக'' எனவும் போந்தவைகளையும், இன்னும் இங்ஙனமே இருக்கு வேதத்தும் மற்றை வேதங்களினும் பலப்பலவாய்க் காணப்படும் சொற்றொடர்களையும் உற்று நோக்கவல்ல நடுநிலையாளர்க்கு இவ் ஆரிய வேதங்கள் மக்கள் வாய்மொழியே யாகுமல்லது கடவுள் வாய்மொழியாதல் தினையளவுமாகாதென்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

இவ் வேதப்பாட்டுகளைப் பாடிய ஆரியமக்கள் இவ் இந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பேயுள்ள வடநாடுகளிலிருந்து போந்து, இந்தியாவிற் குடியேறின ரென்பதும், அவர் வருவதற்குமுன் இந்தியநாடெங்குமிருந்த தமிழ்மக்கள் நாகரிகத்தில் மிகச் சிறந்தவராயிருந்தமையின் அவரோடெதிர்த்துப் போராடமாட்டாமல் ஆரியர் மிகவருந்தித் தாம் வழிபட்ட ''இந்திரன்'' என்னும் ஒரு சிறு தெய்வத்தைப் பெரிதாகக் கருதி அதன் றுணையைப் பெரிதும்நாடி வேண்டினரென்பதும், தமக்கு மாறாயிருந்த தமிழ்மக்களைப் பெரிதும் இகழ்ந்து அவர்களைத் தாசர் என்றும் அசுரர் என்றும் வழங்கினாரென்பதும் இருக்குவேதத்தை ஒருமுறை படித்துப் பார்ப்பவர்க்கும் இனிது விளங்கா நிற்கும். பண்டைநாளிலிருந்த தமிழர்கள் செல்வவளமும் அரசியல் வலிமையும் பேராண்மையும் மிகுதியும் உடையரா யிருந்தமையும், உயிர்களைக் கொன்று செய்யும் வேள்விகட்குப் பகைவரானமையும் பற்றி ஆரியர் அவரை இகழ்ந்துரைத்தல் இருக்குவேத முதல்மண்டிலத்து முப்பத்து மூன்றாஞ் சூக்தத்து ''இந்திரனே, நீ செல்வத்தாற் சிறந்த தாசர்களை நினது படைக்கலத்தாற் கொன்று, உனக்கு உதவியாய் இருப்பவரோடு உடன் செல்

கின்ருய்! வேள்வி செய்யாத அப் பழையோர் வானிடத்திற்கு மிகச்சேயராய்ப் பலமுகமாகச் சென்று அழிந்து படுகின்றனர்." என்னும் நான்காம் பாட்டினுலும், "பொன்னுலும் மணிக்கலன் களாலும் வரிசை வரிசையாக ஒப்பனை செய்யப்பட்டோராய் அத் தாசர்கள் இந்நிலம் முழுதும் ஒரு மறைப்பினை விரித் தார்கள்'' என்னும் எட்டாம் பாட்டினுலும், "இலிபிசனுக்கு உரிய வலிய கோட்டைகளை யெல்லாம் இந்திரன் இடித்துத் தகர்த்தான்'' என்னும் பன்னிரண்டாம் பாட்டினுலும், ஐம்பத் தோராம் சூக்தத்திலுள்ள "ஆண்மை நெஞ்சமுடையோனே, நீ பிப்ருவின் கோட்டைகளைத் தகர்த்துத் தாசர்களைக் கொன்று வீழ்த்தினபோது ரிஜிஸ்வானுக்கு உதவி புரிந்தாய்'' என்னும் ஐந்தாம் பாட்டினுலும். "வலிமையிற் சிறந்த அற்புதனையும் நீ நின் அடிக்கீழ் இட்டு மிதித்தாய்'' என்னும் ஆரும் பாட்டினுலும், "ஆரியரையும் தாசரையும் நீ நன்ருய்ப் பகுத்தறிவாயாக'' என்னும் எட்டாம் பாட்டினுலும், "சுஷ்ணு என்பவனுடைய உறுதியாய்க் கட்டப்பட்ட கோட்டைகளை அவன் துண்டு துண் டாகப் பிளந்தெறிந்தான்'' என்னும் பதினேராம் பாட்டினுலும் நன்கு தெளியப்படும்.

4. "தேவூர்த்தென்பால் திகழ்தரு தீவைப்" பற்றிய ஒரு குறிப்பு

திருநாகைக்கு அணித்தாயுள்ள கீழ்வேளூர்க்குத் தெற்கே திருத்தேவூர் என்னும் ஒரு சிவதலம் இருக்கின்றது. அத் தேவூருக்குத் தென்பக்கத்தே நாற்புறமும் நன்செய் வயலானும் நீரானுஞ் சூழப்பட்டு நடுவே உயர்ந்த ஒரு மண்மேடு அப் பக்கத்துள்ளவர்களால் தீவு என்று பெயரிடப்பட்டு நிற்கின்றது. அத் தீவின்கட் பழைய கல்மண்டபங்களும் இருக்கின்றன. சிவபெருமானிடத்து அன்புமிக்க ஒரு முனிவரர் தம் மனைவியோடும் அத் தீவின்கட் பண்டொருகாலத்தில் உறைந்து வந்தனர். அவர் தமது குழந்தைக்கும் பூசனைக்கும் பயன்படும் பொருட்டுக் கன்று ஈன்ற ஓர் ஆவினை வளர்த்து வந்தனர் அவ் ஆ சில நாட்களின்பின் சடுதியில் இறந்துபடப், பாலின்மையால் தமது பூசனை நடைபெறுதலோடு, கன்றுங் குழந்தையும் பசிபொறுமல் மிக வருந்துதல்கண்டு, அம் முனிவரர் உளம்நைந்து சிவபெருமானை நினைந்து உருகினர். அவ் வடியவர் துயர்பொறுத ஆண்டவன் உடனே அவ் ஆவின் வடிவெடுத்து அங்குள்ள துயர்நீக்கினர். இந்நிகழ்ச்சியைக் கல் வடிவில் அமைத்து அத் தீவின்கண் வைத்திருக்கின்றனராம்.

இந் நிகழ்ச்சியை நமக்கு அன்புகூர்ந்து தெரிவித்தவர் திருச்சிராப்பள்ளியிற் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த சிவனடியாராய் விளங்கும் சைவத்திருவாளர் தி. சாம்பசிவம்பிள்ளை யவர்களேயாம். இவர்கள் தெரிவித்த இவ்வரலாற்றைத் தேவூரிலாயினும் அதற்கு அருகிலாயினும் உள்ள அன்பர்கள் ஆராய்ந்தறிந்து அதன் உண்மையை உறுதிப்படுத்துவார்களாயின் அதனைத் திருவாசக விரிவுரையிற் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்கட்கு எமது கடமையினைத் தெரிவிப்பேம். இவ் வரலாற்றை நமக்காக அன்புகூர்ந்து தெரிந்தெழுதிய சாம்பசிவம்பிள்ளையவர்கட்கு யாம் பெரிதும் நன்றிபாராட்டுங் கடப்பாடுடையோம்.

இங்ஙனமே கல்லாடம், பஞ்சப்பள்ளி, நந்தம்பாடி, வேலம்புத்தூர், சாந்தம்புத்தூர், வெண்காடு, பாண்டூர், திருவாரூர், திருவிடைமருது, திருவாஞ்சியம், கடம்பூர், ஈங்கோய்மலை, துருத்தி, திருப்பனையூர், கழுமலம், புறம்பயம், குற்ருலம், சந்திரதீபம் முதலான தலங்களில் நிகழ்ந்தனவாகத் திருவாதவூரடிகள் குறித்தருளிய நிகழ்ச்சிகளும் ஆங்காங்குள்ள அன்பர்கள் நன்காராய்ந்து தெரிந்து நமக்குத் தெரிவிப்பார்களாயின் அவர்க்கெல்லாம் நமது கடமைப்பாட்டினைத் தெரிவிப்பேம். திருவாதவூரடிகள் திருவடிக்கும், சிவபெருமான் திருவடிக்கும், சைவசித்தாந்தத்திற்கும் ஒன்றுக்கும் பற்றுதயாம் செய்தற்கு எடுத்துக்கொண்ட இவ் விரிவுரைத் தொண்டானது இனிது நிறைவேறும் வண்ணம் எமக்குப் பலவகையாலும் உதவி புரியும் மெய்யன்பர்களின் உதவியே எஞ்ஞான்றும் மேம்பட்டு விளங்கும். தாமும் இங்ஙனஞ் செய்யமாட்டாது அது செய்யும் பிறரையும் அதுசெய்ய வொட்டாது இகழ்ந்து தூற்றித் திரியும் ஏனையோர்செயல் அவர்தமக்கே தீதாய் முடிந்து மறைந்துபோமென்பது திண்ணம். நம்மைத் தூற்றித்திரிவார் பொய்யுரைகளால் ஏனையோர் மயங்காமைப்பொருட்டு உண்மையை ஊக்கத்தோடு காட்டிவரும் யாழ்ப்பாணத்துச் சட்டநூல் வல்ல சைவத்திருவாளர் K. S. கனகராயர்க்கும் அவரைச் சார்ந்த நண்பர்க்கும் யாம் பெரிதும் நன்றி கூறுகின்ரேம்.

நாகபட்டினத்திற்கு அருகேயுள்ள அந்தணப்பேட்டைச் 'சன்மார்க்க சங்கத்'துக் காரியதரிசி சைவத் திருவாளர் அ. கு. குமாரசாமி அவர்கள் நம் பொருட்டுத் தேவூர்க்குச் சென்று அதன் தென்பால் உள்ள இடவரலாற்றைக் கற்ருர் கல்லாதாரில் ஆண்டில் மிக முதிர்ந்த பலரிடத்துங் கேட்டும், தாமே அவ்விடத்திலுள்ள மண்டபங்களைப் பார்த்தும் பின் வருமாறு நமக்கு எழுதித் தெரிவிக்கிருர் :

"தாங்கள் 'செந்தமிழ்க் களஞ்சியத்'தின் ௬-ஆம் பகுதியிற் குறித்துள்ளவை பெரும்பாலும் உண்மையே. எனினும், அவ்விடத்திற்குத் 'தீவு' எனும் பெயர் வழங்கியதின்றென எல்லாரும் தெரிவிக்கின்றனர். தேவூர்ச் சிவாலயம் அதனைச் சூழ்ந்த

தெருக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தென்கீழ்த் திசையில் அரைக் காலே அரைவீசம் மைல் தொலைவிற் பண்டைக்காலத்தனவான, கிழக்கு நோக்கிய செங்கல் மண்டபங்கள் இருக்கின்றன. அம் மண்டபங்களுக்குத் தென்கீழ்த் திசையில் ஓர் இன்சுவைத் தெண்ணீர்த் தடாகமும், தென்மேற் புறங்களில் தென்னை, இருப்பை முதலான பல மரங்கள் அடர்ந்த தோப்புகளும், வட கீழ்ப்புறங்களில் நன்செய் வயல்களும் சூழ்ந்திருக்கின்றன. அம் மண்டபங்களின் ஒன்றிலுள்ள தென்புறச் சுவரில் ஏறக்குறைய நான்கடி நீளமும், இரண்டரையடி அகலமும் உள்ள ஒரு கருங் கல்லில் இடபம் ஊர்ந்த அம்மையப்பர் வடிவும், ஒரு சிவலிங்க வடிவும், ஒரு முனிவரர் அவர்தம் மனைவியார் வடிவும், இறந்து பட்ட ஒரு பசுவின் வடிவும், உயிரோடு கூடிய பசு ஒன்று ஒரு கன்றிற்குப் பால் கொடுக்கும் வடிவும் செதுக்கப்பட்டிருக் கின்றன. இதற்கு இப்போது 'பசுபதீசுவரர்க் கோயில்' என் னும் பெயர் வழங்கி வருகிறது. ஏறக்குறையப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்க்கூடத் தடாகத்தின் தென்கரையிற் பத்து வீடுகள் இருந்தன என்று சொல்லுகின்றனர். ஆனால், இப்போது அவ் வீடுகள் சிதைவுற்றிருக்கின்றன.

அங்கே தவஞ் செய்துவந்த முனிவரர் ஒருவர் ஏதோ சாபம் தீரவேண்டிப் பலவகைப்பட்ட உயர்ந்த பசுக்களை ஏராளமாக வைத்துப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, சிவபிரானிடத்து மிக்க அன்புடையராய் ஒழுகினார். அப் பசுக்களில் ஒன்று கன்று ஈன்ற சின்னாட்களில் இறந்துபட்டது. அப்போது அம் முனிவரர் உளம் நைந்துருக, இறைவன் திருவுளம் இரங்கி அப் பசுவின் உருவெடுத்துக் கன்றுக்குப் பால்கொடுத்து அம் முனிவரர் சாபமுந் தீர்த்து, அம் முனிவரர் அவர் மனைவியார் இறந்த பசு அதன் கன்று முதலிய எல்லார்க்கும் வீடுபேறு அளித்தருளினார்.

எல்லாரும் இவ் வரலாற்றை இங்ஙனமே கூறுகின்றனர். ஆனால், அம் முனிவரருக்கு மகவு ஒன்றிருந்ததெனை எவருமே சொல்லவில்லை.

இவ் வரலாற்றினை நேரே போய்த் தெரிந்தெழுதின அன்பர் குமாரசாமி யவர்கட்கு நாம் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அன்பர் சாம்பசிவம் பிள்ளையவர்கள் தெரிவித்த வரலாற்றிற்கும் இதற்கும் சிற்சில வேறுபாடுகள் இருப்பினும், இரண்டும் பெரும்பாலும் ஒத்திருத்தலிற் "கோ ஆர் கோலம்" என்பதற்கு 'ஆவின்றன்மை நிறைந்த கோலத்தினை' என உரைத்து உரையைத் திருத்திக் கொள்க.

"புறம்பயமதனில் அறம்பல அருளியும்" என்பதன் குறிப்பு

சென்னைக் கல்யாணராம ஐயர் புத்தக சாலையில் எழுத்தாளரான ஸ்ரீமான் ரா. மகாலிங்கம் அவர்கள் பலரை உசாவியும், பல நூல்களைப் பார்த்தும், கல்வெட்டுகளை ஆராய்ந்தும் மிகு முயற்சியோடு எமக்கு எழுதிய பல சிவதலக் குறிப்புகளுள் திருப்புறம் பயத்தைப் பற்றிய குறிப்பும், திருக்கடம்பூரைப் பற்றிய குறிப்பும் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் குறித்தருளிய வரலாற்றினை விளக்குதலின் அவற்றை இங்கே வரைகின்றும். இக் குறிப்புகளை மிக வருந்தித் தேடி நமக்குத் தெரிவித்த ஸ்ரீமான் மகாலிங்கம் அவர்கட்கு யாம் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம்.

சிவபெருமான் தட்சணாமூர்த்தி யுருவாய்த் தோன்றிச் சநகர் முதலான முனிவரர் நால்வர்க்கும் அறநூற் பொருள்களை அறிவுறுத்த காரணத்தால் "புறம்பயமதனில் அறம்பல அருளியும்" என்று அருளிச் செய்தார். புறம்பயஞ் சந்நிதிக்குக் கிழக்கே யுள்ள திருக்குளத்தின் கரைமேல் எழுந்தருளி யிருக்கும் குருமூர்த்தமே அவ்வுபதேச மூர்த்தியா யிருக்கலாம் என்று கருதுகின்றனர்.

"கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்" என்பதன் குறிப்பு

திருக்கடம்பூர் என்னுந் தலம் இக் காலத்தில் 'மேலைக்கடம்பூர்' என வழங்கி வருகின்றது. அங்கே இந்திரன் சிவபெருமானை வழிபட்டுத், தனக்கெழுந்த அன்பின் மேலீட்டாற் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கோயிலோடும் அகழ்ந்தெடுத்துக்

கொண்டுபோக விரைந்து, தனது கரத்தால் அகழ அகழக் கோயிலின் அடி காணப்படாமற் கீழேநிலத்தினுள் ஊடுருவிக் கொண்டு செல்லக் கண்டு வியந்து, முன்னிருந்தபடியே வைத்து வழிபாடாற்றினன் என்பது. இங்ஙனம் சிவபெருமான் இங்கே இடம் நிலைபெற இருந்த காரணத்தாற் 'கடபூர தனனில் இடம்பெற இருந்தும' என்றருளிச் செய்தார்.

5. திருவாசக "மூவா நான்மறைச்" சொற்றொடர் விரிவுரைமேல் எழுந்த ஆராய்ச்சி

திருவாசகப் போற்றித் திருவகவலிற் போந்த "மூவா நான்மறை" என்னுஞ் சொற்றொடராற் குறிக்கப்பட்டவை, இஞ்ஞான்று 'வேதங்கள்' என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டுவரும் இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் ஆரியமொழி நூல்களா, அன்றி அவற்றின் வேருன தமிழ்நூல்களா என ஆராய்ந்து ஆரியமொழி நூல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்டதாகிய இருக்குவேதத்தில் தமிழ்ச் சான்றோர் இலைமறைகாய் போற் சேர்த்துவைத்த உருத்திர வழிபாடு ஒன்றைத் தவிரப், பெரும்பான்மையான அதன் மற்றப் பகுதிகளெல்லாம் இந்திரன் வருணன் மித்திரன் என்னுஞ் சிறு தெய்வ வழிபாடும், அத் தெய்வங்கள் பொருட்டு ஆடு மாடு குதிரை, மக்கள் முதலியோரைக் கொன்று சோமப் பூண்டின் சாருகிய கள்ளைத் தொட்டி தொட்டியாய் வைத்து வேட்டு அவ்வூனையுங் கள்ளையும் அருந்தி வெறியாடுதற்கு ஏதுவாகிய வேள்விகளும் மலிந்து கிடக்கக் காண்டலின், ஆரியர்க்கே உரியனவாகிய அவ் வேதப் பகுதிகளின் வழியே அவற்றின் பிற்றோன்றிய அந்நூல்கள் வெறும் பூசாரிப் பாட்டுகளேயாகும் அல்லாமற், சிவபிரானல் அருளிச் செய்யப்படுந் தகுதிப்பாடு உடையன அல்ல என்றும், சிவபிரானல் உண்மையில் அருளிச்செய்யப்பட்டவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும உறுதிப் பெரும்பொருள்களை அறிவுறுத்திக், கொலை குடி முதலான பெரும் பாவங்களிற் செல்லாமல் மக்களைத் தடைசெய்து அவரைப் புனிதராக்கி அவரை வீடுபேறறின்கண் உய்க்குந் திறத்தவாய்ப் பண்டைநாளிலிருந்த தமிழ்நான்மறைகளேயா மென்றும், முழுமுதற் கடவுளான சிவபிரானையும் அம்மையையுமன்றி வேறெத் தெய்

வத்தையும் நினையாது கொல்லா அறத்தையே விழுமிதாக் கொண்டு நிலவிய நம சைவசமய ஆசிரியன்மார் தம் அருட்டிரு மொழிகளாற் புகழ்ந்தெடுத்துக்கூறியவை தமிழ்நான்மறை களேயா மென்றும், அம் மறைகள் பண்டைத் தமிழ்நாடு கடல் கொண்டகாலத்து உடன்மறைந்துபோயினும், அவற்றிற் கூறிய மெய்ப்பொருள்களே 'தொல்காப்பியம்', திருக்குறள்' 'திருமந் திரம்' 'தேவார திருவாசகம்', 'சிவஞானபோதம்' முதலிய ஒப் புயர்வில்லா நூல்களில் நிலைபெற்றுக்கிடக்கின்றன வென்றும் எமது 'திருவாசக விரிவுரை'யில் நன்கெடுத்து விளக்கினோம்.

அவ்வுரையிற்கண்ட அவ்வாராய்ச்சி முடிபு பொருந்துமா, பொருந்தாதா என்று தெளியவேண்டின், ஆரியமொழியிலுள்ள இருக்குவேதத்தையும் தமிழில் உள்ள மேற்காட்டிய நூல்களையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து எப்பொருள் விழுமிதென நடுநின்று தேர்ந்து தெளிதல்வேண்டும். அங்ஙனம் தெளிதற்குரிய நன்முறையினை விடுத்து, 'தேவார திருவாசகம் முதலான தமிழ்நூல்களில்' 'வேதம்', 'மறை,' 'இருக்கு' என்னுஞ் சொற்கள் வரும் சொற் றொடர்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து, இத்துணைச் சொற்றொடர் களும் 'இருக்கு' முதலான ஆரிய வேதங்களையே குறிக்கின்றன வென்றும, இவ்வாறு நம் ஆசிரியர்களாற் புகழ்ந்து ஏத்தப்படும் அவ்வாரிய வேதங்களைப் பழித்தல் நம் ஆசிரியர்களையே பழித்துச் சைவசமய வரம்பை அழித்தலே யாகுமென்றும் ஒரு சிற்றுரைஎழுதி, அதற்கு மற்றொரு தமிழ்ப்புலவர்பாற் புகழ்ச்சி யுரை ஒன்றும் வாங்கிச் சேர்த்து நண்பர் ஒருவர் சென்ற ஆண்டு ஒரு சிறு சுவடி வெளியிட்டனர். இந் நண்பரைப்போலவே இவர்க்கு முன்னும் இத்தகைய தடைகள் நிகழ்த்தினர் சிலர் உளர். அவர் நிகழ்த்திய அத் தடைகளுட் கருதிப் பார்க்கத்தக்க வற்றிற்கெல்லாம் விடைகள் எழுதி, அவ்வப்போது வெளிவந்த 'திருவாசக விரிவுரை' மேலேடுகளில் அவைதம்மை வெளியிடு வித்தேம். எடுத்த பொருளை ஆராய்ந்துபார்த்தல் விடுத்து வீணே எம்மேல் வசைமொழிகளை வாரியிறைத்தார் தம் புல்லிய உரைகளை 'அவ்வளவில் அவன் மகிழுக' என்னும் நயமேபற்றி, எம்முடைய நன்முயற்சியையுங் காலத்தையும வறிதே கழிக்க மனம் ஒருப்படாமையிற் பொருட்படுத்தாது விட்டேம். இனி,

மேற்குறிப்பிட்ட நண்பர் சென்ற ஆண்டு வெளியிட்ட சிறு சுவடியிற்கண்ட சிலவற்றைக்கண்டு பிறர் மயங்காமைப் பொருட்டு, அவைதமக்குச் சுருக்கமான விடைகள் ஈண்டளிக்கலாயினேம்.

அச் சிறு சுவடிக்குப் புகழ்ச்சியுரை எழுதிய புலவர், யாம் சைவவேடம் பூண்டு சைவநூல் வரம்பை அழிக்கின்றேம் என்றும், சைவநூற் கொள்கை எமக்குப் பொருந்தாதெனக் காணப்படின் யாம் அச் சமயத்தைவிட்டு வேறு சமயம் புகுதலே நன்றென்றும், அங்ஙனஞ் செய்யாது சைவத்துள்ளேயே நின்றுகொண்டு அதற்கு மாறானவற்றைச் செய்தல் எந்தமக்கே நாணத்தை உண்டாக்கற்பாலதென்றும் எமக்கோர் அறிவுரை கூறினர்.

சைவசமயக்கொள்கை பொருந்தாதெனக் கண்டேமாயின் யாம் வேறு சமயம் புகுந்திருக்கலாம்; இந்நண்பர் உரையைக் கேட்டுத்தான் யாம் அது செய்தல் வேண்டுமெனக் காத்திரேம். தாம் வயிறு பிழைக்கும் பொருட்டுச் சைவ சமயப் பெயராற் பிறர் கட்டிவைத்த பொருந்தாப்புராணப் பொய்க்கதைகளை சைவசமயத்தின் உண்மைபோலும் என நினைந்து அதனை அருவருத்துக் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கிறித்துவசமயம் புகுந்தவர்களெல்லாம் இப் புலவர் சொல்லைக் கேட்டுப் புகுந்தவர் அல்லர். 'எங்கள் சைவ புராணங்களிற் சொல்லியிருப்பவைகளை அப்படியே நம்பினுல்தான் நீங்கள் சைவர்கள்; இல்லாவிடின் நீங்கள் எல்லீரும் கிறித்துவம் மகமதியம் முதலான பிறசமயங்களிற் புகுந்திடுதலே நன்று. எமது சைவசமயத்தில் நின்றுகொண்டு எம்முடைய புராணப்பொருள்களை நம்பாமல் அதனைப் பழித்தல் கூடாது,' என்று இந்தப் புலவரைப்போல இன்னும் சிலர் தோன்றி, இத்துணை நுட்பமான அறிவுரையைச் செய்து வந்திருப்பாராயின், கிறித்துவப் பாதிரிமார்க்கு இவ்வளவு பொருட்செலவும் பெருமுயற்சியும் நேர்ந்திரா. மிக எளிதில் கிறிதது மதம் எங்கும் பரவியிருக்கும்; சைவ சமயம் வேரோடு அழிந்து போயிருக்கும். இத்தகைய சைவப் புலவர் பலர் தோன்றுதது கிறித்துவம் முதலான புறச்சமயத்தின் தவக்

குறைவே. சோமநாதத்தில் இருந்த சைவநூற் புத்தகசாலையுட் புகுந்த "கசினி"யின் மகமதிய அரசன் அங்கு அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்த ஏராளமான ஏட்டுச்சுவடிகளைக் கண்டு "இவை யாவை?" என்று வினவ, "இவை சைவசமய நூல்கள்" என்று அங்குள்ளார் கூறியபோது, "எங்கள் குரானுக்கு மாறான பொருள்கள் அடங்கினவாயின் இவை இருத்தல் ஆகாது; குரானில் உள்ள பொருள்களே இவற்றிலும் இருப்பின் இவை இருத்தலும் மிகை; குரானில் இல்லாத பொருள் இவற்றுள் இருப்பின் அத்தகையனவும் இருத்தல் ஆகாது; ஆகையால் இவை தம்மைத் தீயிட்டுக் கொளுத்து!' " என்றனனாம். அம் மகமதிய அரசனிலும், இத் தமிழ்ப்புலவர் மிக நல்லர். மிக்க இரக்கமுடையர். ஏனெனில், அவ்வரசன் தன்மதத்திற்கு இசையாதவற்றைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தச் சொன்னான்; இப்புலவரோ சைவ புராணங்களை நம்பாதவரைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தச் சொல்லவில்லை. பிறமதத்திற்குப் போம்படிதானே இனிமையாக வற்புறுத்துகின்றார். இன்னும் "சிவதருமோத்தரம்" எழுதின வரைக் காட்டினும் இத் தமிழ்ப்புலவர் மிக நல்லர். மிக்க இரக்க முடையவர். ஏனென்றால் சிவதருமோத்தரம் எழுதினவர் சைவநூற் பொருளை நிலைநிறுத்தவல்ல ஒருவன் அது செய் யாமற் பிறவழியிற் செல்வனாயின் அவனைக் கொலை செய்துவிடு, அஃது அறமேயல்லாமற் குற்றம் அன்று என்கின்றார். மற்று இத்தமிழ்ப் புலவரோ சைவபுராணங்கட்கு மாறாய்ப் பேசுவோரை அங்ஙனம் கொலை செய்யும்படி கற்பித்தாரா? இல்லையே, பிற மதத்திற்குத்தானே அவரைப் போகச் சொல்கின்றார். அதனால் இவர் மிக நல்லர். மிகக இரக்கமுடையர். ஆனால், இவர் இவ் வளவு இரக்கங் காட்டுவதில் ஓர் இடைஞ்சல் இருக்கின்றது; யாதென்றாற், சிவதருமோத்தரம இப் புலவரையொத்த சைவர் களால் முழுதும் சிறந்த நூலாகக கைக்கொள்ளப்படுவது; அத் தகைய சிறந்த நூலோ சைவநூலுக்கு மாறாய்ப் போனவர்களைக் கொன்றுவிடும்படி வற்புறுத்திச் சொல்கின்றது. ஆனால், இந்தப் புலவரோ அததகையோரைப் பிற சமயத்திறகுப் போகும்படி மட்டுஞ் சொல்கின்றார்; இவர் தமது சைவநூலுக்கு மாறாய்ப் பேசுவதைக் கண்டு, இவரைவிட அதன்பால தம்

பிக்கை வைத்த மற்றொரு சைவர் இந்தப் புலவரைக் கொன்று விட வந்தால் என் செய்வது, என்று முதலில் அஞ்சினேம்; ஆனாலும் இப் புலவர் கூறும "வெள்ளைப் பெரியார்" ஆளும் இவ்வரசாட்சியில் அங்ஙனம் ஒருவரையொருவர் கொலை செய்தல் கூடாமையால் இவரினும் நம்பிக்கையுடைய சைவர் இப் புலவரைக் கொலலல் முடியாதென்று அச்சம் தவிர்ந்தேம். சிவ ஞானபோத மாபாடியத்தை முதலில் அரைப்பகுதியாக வெளி யிட்ட இந்தப் புலவர் இன்னும் நீண்ட காலம் இவ்வுலகத்தில் உயிர் வாழுமாறு சிவபிரான் அருள்புரிக. சிவதருமோத்தரத் திற்கு மாறாக இவர் இரக்கங் காட்டுவது பற்றி, இவரினுங் கடுஞ் சைவராவார் இவர்க்கு ஏதுந் தீங்கிழைக்க முந்தாது இருப்பராக.

இனி, அப் புகழ்ச்சியுரைகாரர், யாம் சைவநூல் வரம்பை அழிக்கின்றேம் என்று அடுத்தடுத்துக் கூறி, ஆற்றாமைப்படு கின்றார். 'சைவநூல்' என்று இவராற் கொள்ளப்பட்டன இவை யென்பது இவர்தம் புகழ்ச்சியுரையுள் விளங்கிற்றிலதேனும், ஆராய்ச்சியுரைகாரர் எடுத்துக் காட்டியவைகளையெல்லாம் இவர் சைவ நூல் என்று கொண்டமை உய்த்துணர்வார்க்கு விளங்கும். ஆராய்ச்சியுரைகாரர் முதற்கண் 'திருமந்திரம்', 'தேவாரம்' முதலியவைகளை எடுத்துக்காட்டி அவைகளுட் புகழப்பட்டிருப் பன இஞ்ஞான்று இருக்கு, எசுர் சாமம் அதர்வணம் என வழங் கும் நால் வேதங்களையாமென்று கூறுகின்றார். திருமந் திரம், தேவாரம் முதலிய நூல்களை எடுத்துக்காட்டினமட்டில் அவற்றிற்கட் சொல்லப்பட்டவை நம்மாற் பெரிதும் ஆராயற் பாலனவேயாம்.

தேவார திருவாசகங்களை அருளிச்செய்த ஆசிரியன்மார் தாம் பிற நூல்களை உயர்த்துப்பேசப்புகுந்தால் தமது கோட்பாட் டுக்கு இசைந்தவற்றையே உயர்த்துப் பேசுவார்களல்லாமல் அதற்கு முற்றும் மாறுவனவற்றை உயர்த்துப் பேசமாட் டார்கள். அவற்றை இழித்தே பேசுவார்கள். பௌத்த சமண சமய நூல்களில் அறவொழுக்க அருளொழுக்கவகைகளை விரிதது வற்புறுத்தும் சிறந்த பகுதிகள் மிக்கிருந்தும் அவற்றுட் சிவ வழிபாடு கூறப்படாமை பற்றி அவை தம்மை

யெல்லாம் நம் ஆசிரியன்மார் இழித்துப் பேசவே கண்டாம். அறவொழுக்க அருளொழுக்க முறைகளை எடுத்து வலியுறுத்து தற்கண் பௌத்த சமண நூல்கள், இருக்குமுதலான ஆரிய நூல்களினும் பார்க்க எத்தனையோ மடங்கு சிறந்தனவென்பது அவ்விரண்டையும் நடு நின்றுராய்வார்க்கு விளங்காமற் போகாது.

இனித் தேவர்கள் எல்லாரினும் மேற்பட்ட முழுமுதற் கடவுளே பிறப்பு இறப்பில்லாச் சிவபெருமானென்பது இவ் வாசிரியன்மாரெல்லார்க்கும் உரிய சிறந்த கோட்பாடாகும். அது விரைமலரோன் செங்கண்மால் ஈசன் என்னும் மூவராய முதலொருவன் என்று (திருமுதுகுன்றப்பதிகம், ௫) திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும், "மூவுருவின் முதலுருவாய் இருநான் கான மூர்த்தியே என்று முப்பத்து மூவர், தேவர்களும் மிக் கோருஞ் சிறந்து வாழ்ந்துஞ் செம்பவளத்திருமேனிச்சிவனே" என்று (மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம் ௬) திருநாவுக்கரசு நாயனு ரும், 'மூவரின் முதலாயவன்றனை' என்று (திருநீடூர்ப்பதிகம், ௫) சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் 'தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்தளிக்கும் மற்றை மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன்' என்று (திருவாசகம், திருச்சதகம், ௨௦) மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் அருளிச்செய்த வாற்றால் நன்கு அறியப்படும். இங்ஙனம் முழுமுதற் கடவுளென்று தம்மாற் கொள்ளப்பட்ட சிவபெருமானைத் தவிர ஏனைத் தேவர்களெல் லாரும் பிறந்திறக்கும் உயிர்களே யல்லாமல் எத்திறத்தானும் கடவுளாகார் என்பதூஉம் அப்பெற்றியரான அத் தேவர்களை வணங்குதல் குற்றமாம் என்பதூஉம் தாம் சிவபெருமானையன்றி வேறு எத்தேவரையும் ஒருபொருட்படுத்தி வணங்குவதில்லை யென்பதூஉம் அவர்களால் நன்கு வலியுறுத்திச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. இவை,

"செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட்கு ஏறுமோ
அத்தன் என்று அரியோடு பிரமனும்
துத்தி யஞ்செய நின்றநற் சோதியே"

"நூறு கோடி பிரமர்கள் நொந்தினர்
ஆறு கோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஏறு கங்கை மணல் எண்ணில் இந்திரர்
ஈறு இலாதவன் ஈசன் ஒருவனே"

"சென்று நாம் சிறுதெய்வஞ் சேர்வோம் அல்லோம்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றோம்"

என்று (பொது) திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"வருமாந் தளிர்மேனி மாதோர் பாகமாந்
திருமாந்தில் லையுட் சிற்றம் பலமேய
கருமானு ரியாடைக் கறைசேர் கண்டத்தெம்
பெருமான் கழல் அல்லாற் பேணா துள்ளமே"

என்று (கோயில்) திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும்,

"சுரும்பார் விண்டமலர் அவை தூவித் தூங்குகண்ணீர்
அரும்பா நிற்குமனத் தடியாரொடும் அன்புசெய்வன்,
விரும்பேன் உன்னையல்லால் ஒருதெய்வம் என்மனத்தாற்
கரும்பாரும் கழனிக் கழிப்பாலை மேயானே"

என்று (திருக்கழிப்பாலை) சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும்,

"கொள்ளேன் புரந்தரன் மால்அயன் வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதுஅடி யாரொடுஅல் லால்நர கம்புகினும்
எள்ளேன் திருவரு ளாலேஇருக்கப் பெறின்இறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல் லாதெங்கள் உத்தமனே"

(திருச்சதகம்)

"புற்றில்வா ளரவும் அஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடையெம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
மற்றுமோர் தெய்வந் தன்னை உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்
கற்றிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சுமாறே"

என்று (அச்சப்பத்து) மாணிக்கவாசகப்பெருமானும் அருளிச் செய்த வாற்றாற் கண்டுகொள்க. அப்பருக்கு முற்பட்டவரான திருமூலநாயனாரும் நால்வரோடு ஒப்பவே,

"சிவனொடொக்குந் தெய்வம் தேடினும் இல்லை
அவனொடொப்பார் இங்கு யாவரும் இல்லை"

என்றும்,

"அவனை யொழிய அமரரும் இல்லை
அவனன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை
அவனன்றி மூவரால் ஆவதொன்று இல்லை
அவனன்றி ஊர்புகும் ஆறு அறியேனே"

என்றும் (திருமந்திரம், ரு. க) சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளாதலை நன்கு வலியுறுத்து அருளிச் செய்தார். ஆகவே, சிவபெருமானை யன்றி வேறு எத்தேவரையும் முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளாமையும், அவர்தம்மை வணங்காமையும் அவர்தம் வணக்கங்கூறும் நூல்களை ஒரு பொருட்படுத்தாமையும் இச்சைவசமய ஆசிரியன்மார்க்கு அருமபெரும் கடப்பாடாதல் நன்கு பெற்றாம். இவர் இக் கடப்பாட்டினின்று ஒரு தினைத்தனையும் வழுவாராயிருந்தமை அவர் அருளிச்செய்த திருப்பாட்டுக்களிற் சிவபெருமானை யன்றி அவர் வேறு எவ்வகைத் தேவரையும் எவ்வகையானும் வணங்காமையே உறுஞ்சான்றாம். இப்பெற்றியரான இவ்வாசிரியன்மார் ஒருநூலை உயர்த்துக்கூறப்புகுவாராயின் அந்நூல சிவபெருமான் ஒருவனது புகழையே விளக்குவதாயிருந்தாலன்றி வேறு எவ்வாற்றானும் அதனை உயர்த்துப்பேச ஒருப்படார் என்பது அவர் பாடிய திருப்பாட்டுக்களை ஒரு சிறிது நோக்குவார்க்கும் தெள்ளிதிற் புலனாம். ஓர் ஆசிரியன் ஆக்கிய ஒருநூலில் உள்ள சொல்லுக்குஞ் சொற்றொடர்க்கும் பொருள் செய்யப்புகுவார், முதற்கண் அவ்வாசிரியன் கருத்து இதுவென்று உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதலே இன்றியமையாது செயற்பாலதாம். அவ்வாறு அவன் கருத்துறுதி பெறப்பட்டபின், அதற்கிணங்கவே அவன்மொழிந்த சொற்குஞ் சொற்றொடர்க்கும் பொருள்செய்தல் முறையாம். இம்முறை ஆசிரியர் நக்கீரனார், இளம்பூரணர், பேராசிரியர்முதலான எல்லா உரைகாரரானும் வற்புறுத்துரைக்கப்பட்டது. ஆதலின் 'மறை,' 'வேதம்,' இருக்கு,' 'சாமம்,' 'ஆறங்கம்' முதலான சொற்கள் தேவாரம் திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலான அவர் அருளிச்செய்த நூல்

களில் அடுத்தடுத்து வருமாயின் அச்சொற்களாற் குறிக்கப்படும் நூல்கள் இவையென்று பொருள் செய்யுங்கால் அவர் கருத்துக்கு இசையப் பொருள் செய்யவேண்டுமே யல்லாமல், அவர் கருத்துக்கு மாருகத் தாம் கருதிய பொருள்களை அவற்றின்மேல் ஏற்றல் தலைக்குத் தக முடி யமையாமல் முடிக்குத்தகத் தலையைச் சிதைத்து அமைத்தலாகவே முடியும்.

இஞ்ஞான்று இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம் என வழங்கும் ஆரிய மொழி நூல்களில் முழு முதற் கடவுளாகிய சிவ பெருமானை வணங்கும் வணக்கம் ஒன்றுமே சொல்லப்பட்டிருக்கு மாயின், அப் பெருமான் ஒருவனையே எல்லாம் வல்ல இறைவ ஞகக் கொண்டு வழுத்தும் அவர்கள் 'மறை,' 'வேதம்,' 'இருக்கு,' சாமம்' முதலியவற்ருல் உணர்த்தக் கருதியவை அவ்வாரிய மொழி நூல்களே யென்று பொருள் செய்தல் பொருத்தமாகும். மற்று அந்நூல்கள் சிவவணக்கங் கூருமற் சிறுதெய்வ வணக்கங்களையே மிக்கெடுத்துக் கூறுமாயின் "சென்று நாஞ்சிறுதெய்வஞ் சேர்வோம் அல்லோம், சிவபெருமான் திரு வடியே சேரப்பெற்ருேம்," "கொள்ளேன்புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு, குடிகெடினும், நள்ளேன் நினதடியாரொடல்லால்" என்றற்ருெடக்கத்தனவாகக் கட்டுரைத்துச் சொல்லும் அவர்கள் அவ்வாரியச் சிறுதெய்வ நூல்களை உயர்த்துப்பேசினுரென்று கோடல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? பொருளால் ஒவ்வாத வெறுஞ் சொற்கள் ஒன்றையே கொண்டு ஆராயாது முடிபு கட்டுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? மேலும், ஒவ்வொரு மொழி யுள்ளும் ஒரு சொல்லே ஒவ்வொருகால் ஒவ்வொரு பொருளை யுணர்த்தித் தான் தனித்து நின்றக்கால் முன்னர் உணர்த்திய பல பொருளுக்கும் இடனய் நிற்றலை மொழியாராய்ச்சியுடையார் எல்லாரும் நன்கு உணர்வர்.

"மறை," என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் "மறைத்து மொழி கிளவி"; அதாவது: முடிந்த பொருளை அது பெறுந் தகுதியுடையானுக்கு ஆசிரியன் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொல் லாகும். இது "திவாகரத்"தால் உணர்க. நம் ஆசிரியர்கள் இம் மறை என்னுஞ் சொல்லால் இருக்கு முதலிய ஆரிய மொழி நூல்களையே குறித்தனரென்று உரைப்பின், உயர்ந்த தகுதிப்

பாடுடைய தன் மாணாக்கனுக்கு மறைவாய்ச் சொல்லுதற்குரிய முடிந்த மறைபொருள்களை அந்நூல்கள் இவ்விவ்விடங்களில் உடையனவென்று பகுத்துக் காட்டல் வேண்டும். "நமச்சிவாய" என்னும் விழுமிய சிவமந்திரம் எசுர் வேதத்தினிடையில் இருக்கக் காண்டுமாகலின், அஃதொன்றுமே யமையுமெனின்; சிவபெருமானுக்கு வணக்கவுரைகள் பலப்பல சொல்லிக் கொண்டு போதற்கிடையே "சிவனுக்கு வணக்கம்" என்னும் பொருளைத் தருமாறு அஃது ஆண்டுச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதேயன்றி, வீட்டுநெறி கூறும் "திருமந்திரம்" முதலான சைவசித்தாந்த நூல்களில் அவ்வைந்தெழுத்தும் சிவன், அருள், உயிர், மறைப்பு, மலம் என்னும் ஐம்பொருள் இலக்கணங்களும், அவற்றின் முடிந்த நிலையும் உணர்த்துமாறு காட்டுதல் போல் எசுர்வேதங் காட்டாமையின், அது முடிந்த நிலையினை அறிவுறுத்தும் "மறை"யாதல் ஒருவாற்றானும் ஏலாது. மேலும், அவ்வெசுர் வேதத்தின்கண் உள்ள வணக்க வுரைகள் அவ்வளவும் சிற்றறிவுஞ் சில்வாழ்நாளும் உடைய மக்கள் தாம் நலம் பல பெறல் வேண்டிக் கூறும் இரப்புரைகளா யிருத்தலின் இவை தம்மையெல்லாஞ் சிவபெருமான் அருளிச் செய்தானென்றல் பகுத்துணர்வில்லார் கூற்றாம். உயர்ந்த மெய்யுணர்வின் இயல்புகளையும், இறைவன் திருவருள் பெற்று வீட்டுநெறி தலைக்கூடு மாற்றினையும் எடுத்து அறிவுறுக்கும் நூலாயின், அதனை இறைவன் அருளிச் செய்தானென்றல் ஒருவாற்றான் ஒக்கும். அத்தன்மையவாம் விழுப்பொருள் ஒருசிறிதுமின்றிச், சிவபெருமானையும் ஏனைத் தேவர்களையும் வேண்டி மக்கள் இரந்துரைத்த வழுத்துரைகள் நிறைந்த எசுர் வேதத்தைச் சிவபிரான் அருளினன் என்றுரைப்பின், சிவபிரான் தன்னைத்தான் வணங்கிக் கொண்டமையோடு ஏனைச் சிறுதேவர்களையும் வணங்கி அவர்தம்மை யெல்லாம் வேண்டினன் என்பதுங் கொள்ளப்பட்டு, "இத்துணை இழிந்தவனுங் கடவுளோ" என்று நகையாடுதற்கு இடஞ் செய்யுமாகலிற், பேரறிவாளரான நம் சமயாசிரியர் சிற்றறிவினருஞ் சொல்லாத இச் சொல்லை மறந்துஞ் சொல்லாரென்க. ஆதலின், எசுர்வேதம் சிவபிரான் அருளிச் செய்ததாவது யாங்ஙனமென மறுக்க. எல்லாம் வல்ல

சிவபிரான் முழுமுதற் றன்மையை எவரும் மறுத்து ஏளனஞ் செய்தற்கு இடஞ் செய்யும் எசுர் முதலான ஆரியமொழி நூல்களின் உண்மையை யாம் எடுத்துக் காட்டியதுதான் சைவநூல் வரம்பை அழிப்பதோ! அறிவுடையீர் கூறுமின்! எசுர் வேதம் அத்துணைச் சிறந்ததாயின் அதன் பெயரைச் சைவசமயாசிரியர் ஓரிடத்தேனுங் கூறாதுவிட்டதென்னை? நடுவுநின்று நோக்குங்கால், சிறு தெய்வங்களை வணங்கும் ஆரியர்களும் சிவபிரானை வணங்குந் தமிழ்ச் சைவர்களும் பாடிய வணக்கவுரைகளைப் பிற்காலத்தில் ஒருங்கு சேர்த்து ஆக்கிய ஆரியமொழி வணக்கவுரைத் திரட்டே "எசுர்வேதம்" எனப் பின்னையோரால் வழங்கப்படுவதாயிற்றென்க.

அற்றன்று, எசுர்வேதத்தைக் கூறிற்றிலராயினும், அதற்கு முதல் நூலாகிய இருக்குவேதப் பெயரை யெடுத்துப், "பண்டு இருக்கு ஒரு நால்வர்க்கு நீர் உரை செய்ததே" என்று திருவான்மியூர்ப் பதிகத்தில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச் செய்தலின், இருக்கின் வழிவந்த எசுர் சாம அதர்வண வேதங்களும் சிவபெருமானே அருளிச்செய்தனவாமென்பது பெறப்படுமெனின்; இத் திருப்பாட்டிற் போந்த இருக்கு என்னுஞ் சொல் இஞ்ஞான்று அப் பெயர் கொண்டு உலவும் ஆரிய இருக்கு வேதத்தையே குறிக்குமெனின் நல்லுணவு வேண்டியும், ஆடு மாடுகள் மனைவி மக்கள் வேண்டியும் மழை வேண்டியும், பகைவரை யழித்தல் வேண்டியும் இவ்விருக்கு வேதத்தில் "இந்திரன்" மேற் பாடப்பட்டிருக்கும் இருநூற்றைம்பது பதிகங்களையும், இங்ஙனமே "வருணன்," "மித்திரன்," "விஷ்ணு" முதலிய ஏனைச் சிறு தெய்வங்கண்மேற் பாடப்பட்டிருக்கும் ஏனைப் பல பதிகங்களையும் சிவபிரானே பாடினாரென்றன்றோ சொல்லல் வேண்டும்? சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளாயின் அவர் தம்மிற்றாழ்ந்த இந்திரன், வருணன் முதலான சிறுதெய்வங்களின் மேல் அங்ஙனம் பலப்பல பதிகங்களைப் பாடி, உண்டியும் உடையும் ஆடு மாடு மனைவி மக்களும் அவர்கள்பால் வேண்டிக் குறையிரத்தல் என்னை? இங்ஙனம் இத்தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டியும் உணவு கிடையாமையாற் பசித்துன்பத்திற்கு அஞ்சித்தான் அவர் நஞ்சை யுண்டனரோ? விஷ்ணு மாடு மேய்ப்பவராதலால்

அவர் மட்டும் இரங்கி அவர்க்கு ஒரு மாடு கொடுப்பச் சிவபிரான் அதனை விட்டுவிட்டால் ஓடிவிடுமென நினைந்துதான் அதன்மேல் ஏறிக் கொண்டனர் போலும். மாட்டைத்தான் அவர் கொடுத்தார்; உமைப்பிராட்டியை அவர்க்கு மனைவியாகக் கொடுத்தவர் யார்? இருக்கு வேதத்திற் காணப்படுந் தெய்வங்களுள் எதுவும் அவர்க்கு மனைவியையாவது மக்களையாவது கொடுத்ததை நாம் அறியக்கூடவில்லையே! சிவபிரான் "ஓர் ஊரன் அல்லன்" என்று அப்பர் பாடியிருக்கின்றார். ஆனால், இருக்கு வேதத்தில் மழையை வேண்டிப் பாடிய பாடல்களைச் சிவபிரானே பாடினார் என்று நண்பர் தமது ஞானக்கண்ணைத் திறந்து பார்த்துச் சொல்லுவதால் அவருடைய சொல்லை நாம் நம்ப வேண்டுவது கட்டாயந்தான்! ஐயோ! சிவபிரானுக்கு எத்தனை காணி நன்செய் புன்செய்ப் பயிர்கள் மழையில்லாமல் வறண்டு போயின. அதன் பொருட்டு இருநூற்றைம்பது பதிகங்களால் அவர் மழையை வேண்டி இந்திரன் மேற் பாடியும், அவன் மழை பெய்வியாமையாற் போலும் அவர் பித்துப் பிடித்து ஊர்ஊராய்த் திரிவாராயினது! மேலுந் தமக்குப் பகையாயினாரைக் கொன்று தொலைக்கும் பொருட்டுச் சிவபிரான் இந்திரன் முதலான தேவர்களை எத்தனையோ முறை வேண்டியும் அவர்கள் அவர்க்கு உதவி செய்யாமையாற் போலும், அவர் அப் பகைவர்களால் துரத்தப்பட்டு மலைகளின்மேற் போய் ஒளிந்து கொண்டதுஞ் சுடுகாட்டிற் போய்ப் பேய்களோடு சேர்ந்து கொண்டதும்! இங்ஙனமெல்லாம் தேவர்களை வேண்டிப் பாடியும் தமக்குச் சிறிதும் பயன் படாமையால், தமக்குப் பயன்படாவிடினும் பிறர்க்காவது பயன்பட வேண்டுமென்னும் அருளினாலோ, அல்லது தாம் பாடிய அவ்விருக்குவேதப் பாடல்கள் தமக்கே பயன்படாமையைப் பிறர் அறிந்தால் தம்மை ஏளனம் பண்ணுவரென்னும் அச்சத்தினாலோ அவர் சனற்குமாரர் முதலான முனிவர்களை வருவித்து அவர்களின் தலையில் அவற்றைக் கட்டிவிட்டனர்! அம் முனிவர்களாவது தம் குரு கற்பித்த அவ்விருக்குவேதப் பாடல்களை ஓதி எந்தத் தேவரிடத்தேனும் எந்த நன்மையேனும் பெற்றனரா? சிவபிரானே இருக்குவேதப் பாடல்களை அருளிச் செய்தது மெய்யாயின், அவ்விருக்கு வேதப் பாடல்களால் அவர் வணங்கிய

இந்திரன் முதலான தெய்வங்களையல்லவோ சைவர்களும் சைவ சமய ஆசிரியர்களும் வணங்கல் வேண்டும்? சிவபிரானால் வணங்கப் பெற்ற இந்திரன், விஷ்ணு முதலான தேவர்களைச் சைவர்களும் சைவசமயாசிரியர்களும் இகழ்ந்து பேசுதலும், அத் தேவர்கள் சிவபிரானை வந்து வணங்கினார்களென்று கூறுதலும் பொருந்துமா? தமது தெய்வத்தால் வணங்கப் பெற்ற தேவர்களைத் தாமும் வணங்குதலன்றோ முறை? அவ்வாறு அவர்களை வணங்காது ஒழிவது, சிவபிரான் கற்பித்த சொல்லைப் பிழைத்து நடந்த பெருந் தீவினையாய் முடியாதோ! அத் தேவர்களைப் பாடிய இருக்குவேதப் பாட்டுகளைச் சிவபிரானே அருளிச் செய்தது உண்மையாயின், அச் சிவபிரானை முழுமுதற்கடவுளாய்க் கொள்ளாமல் அவரால் வழுத்தப் பெற்ற தேவர்கள் ஒவ்வொருவரையுமன்றோ முழுமுதற் கடவுளாய்க் கொள்ளல் வேண்டும்! தம் தெய்வங் கற்பித்த முறையைப் பின்பற்றாது தாம் சிவபிரான் ஒருவனையே வழுத்தலானது சைவசமயாசிரியர்க்கு ஆசிரியன் சொற்பிழைத்த பெருங் குற்றமாய் முடியாதோ? சிவபிரான் இருக்கு வேதவுரைகளை இயற்றியது வாய்மையேயாயின், அவனால் வழுத்தப்பட்ட இந்திரன் முதலியோரை உயர்பெருங் கடவுளரெனக் கொள்வதா, சிவபிரான் உரையொடு முரணிச் சிவபிரானையே முழுமுதற் கடவுளென்று கொண்டு வழுத்திய சைவசமய குரவன்மார் உரையினை மெய்யெனக் கொள்வதா ஆராய்ந்து உரைமின்! இருக்குவேதப் பாடல்களைச் சிவபிரான் வாய்மொழியென ஏற்றஞ் சொல்லப் போய்ச் சிவபிரானது முழுமுதற்றன்மைக்கு இழுக்குண்டாக அவனுக்குமேற் கடவுளர் பலரை உயர்த்துப் பிழைபடுதலோடு சிவபிரான் மொழிக்கும் சைவசமய குரவன்மார் மொழிக்கும் முரண் உண்டாம் வழியினும் மயங்கச் செலுத்தி இவ்வாறெல்லாம் பெருங் குழறுபடைக்கு இடஞ் செய்வார்தம் உரைகள்தாம் சைவசமயத்தின் வரம்பைப் பாதுகாப்பனபோலும்! சிவபிரானது முழுமுதற்றன்மைக்கும், சைவசமய ஆசிரியரின் அருண்மெய்யுரைகட்கும் வடுப்படாமை, இருக்கு வேதப் பாடல்களிற் பெரும்பாலன சிற்றறிவுடைய ஆரியப் பழம்புலவரானும், சிறுபாலன தமிழ்ச் சான்றோரானும் இயற்றப்பட்டவையாம் என்று உண்மையையுள்ளவாறு

எடுத்துக்கூறிய எமதுரை சைவ வரம்பைத் தகர்த்து விடுவ தாமோ! ஐயகோ! இத்தகைய மயக்கப் புல்லுரை நிகழ்த் துவார் தாமும் சைவ சமயம் உணர்ந்தவராய்த் தம்மைத்தாமே புகழ்ந்துரைத்துக் கொண்டு ஆரவாரம்புரிதலும் அவராற் சைவ சமயத்துக்கு நேரும் இழிபினை உணர்ந்துபார்க்கமாட்டாத வெள்ளறிவினர் அவரோடு ஒருங்கு கூடிக் கொண்டு எம்மைப் பழித்தலும் எமது மெய்யுரையினைச் சிறிதும் அசைக்க வல்லன வாகா வென்று பகுத்தறிவுடைய மேன்மக்கள் அறியாமல் போவரோ ?

இனி, 'மூவாநான்மறை' யாராய்ச்சிச் சிறுசுவடிக்காரர் கூறிய போலியாராய்ச்சி யுரைகளை அவர் கூறிய வரிசைப்படியே யெடுத்துக்காட்டி அவற்றின் பொருந்தாமை தெரிப்பாம். எமது 'திருவாசக விரிவுரை'யின் கண் "இந்நிலவுலகத்து மொழிகளுட் பண்டைக்காலந் தொட்டு இன்றுகாறும் இறவாது வழங்குவது தமிழ்மொழி ஒன்றேயல்லது பிற அன்மையானும், என்றும் உள னாகிய இறைவன் தன்போல் என்றும் உளதாகிய தமிழ்மொழிக் கணன்றி இடையே இறந்துபட்ட ஆரியம் முதலான மொழி களில் உண்மை நுண்பொருள்களை அறிவுறுத்தல் உயிர்கட்குப் பயன்படாமையின் அவன் அவற்றை அவற்றின்கண் அருளுதல் ஏலாமையானும்" என்று யாம் எழுதிய பகுதியில் அச் சிறு சுவடிக்காரர் தடை நிகழ்த்துவான் புகுந்து, 'ஆரியம் இறந்து பட்டதென்றால் ஆரிய மொழியா? அல்லது ஆரிய வேதமா?' என்று வினவிப் பார்ப்பனரும் பிறநாடுகளிலுள்ளாரும் ஆரிய மொழியைப் பயின்றுவருதலின், அதனை இறந்துபட்டதென்றல் பொருந்தாதெனவுந் தமிழ்நூல்களிலும் பல இறந்து பட்டமையால் தமிழ்மொழியும் இறந்துபட்டதெனக் கூற லாமோவெனவும், ஆரியந் தமிழ் என்னும் இரு மொழிகளுஞ் சிவபெருமானலேயே அருளப்பட்டனவாகலின் ஆரியத்தைப் பழிப்போர் சிவபெருமானையும் பழித்தோரே யாவரெனவுங் கூறினர்.

யாம் மேலே காட்டிய 'திருவாசகவிரிவுரைச்' சொற் றொடரிற் போந்த 'இறந்துபட்ட ஆரியம் முதலான மொழிகளில்'

என்னுஞ் சொற்கள் இறந்துபட்டது ஆரியமொழியே யல்லாமல் ஆரிய நூல்களல்லவென்னும் எமது கருத்தை நன்கு விளக்குதல் சிறிது கல்வியறிவுடையாரும் உணர்வர். அத்துணைச் சிற்றுணர்ச்சிதானும் இன்றி, இறந்துபட்டது ஆரியமொழியா? ஆரிய வேதமா? என்று வினுநிகழ்த்திய சிறுசுவடிக்காரரை, அவர்க்கு மதிப்புரை தந்தாரும் அவரோ டொத்தாருமே கொண்டாடத்தக்கவர்; அது கிடக்க. இனி, ஆரியமொழி இறந்துபட்டது அன்று என்பதற்கு, அதனைப் பார்ப்பனரும் பிறநாட்டார் பலரும் பயிலுதலே சான்றுமென அவர் கூறினுர். இது, மொழியினது பயனை யறியாமையாற் பிறந்த பிழையுரையாகும். மொழி என்பது கற்ருர் முதற் கல்லாதவர் ஈருன எத்திறத்தவருந் தம்முடைய எண்ணங்களைத் தம்முள் ஒருவர் மற்ரொருவர்க்குத் தெரிவித்துத் தமதுலக வாழ்க்கையினை நடப்பித்துக்கொள்ளப் பெரிது பயன்படுவதொரு கருவியாகும். எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே மக்கள் தாம் ஒருங்குகூடி யளவளாவி வாழ்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாகப் பேச்சுப்பேசும் முறையினைக் கண்டறிந்தனர். தாயும் பிள்ளையும் தந்தையும் மகனும் மனைவியுங் கணவனும் உடன்பிறந்தாரும் உறவினரும் நண்பரும் பிறருந் தாந்தாம் எண்ணும் எண்ணங்களைத் தம்மவர்க்கு ஒலிகளின் வாயிலாகவே புலப்படுத்தி வந்தனராகலிற பண்டை நாளில் அவ்வொலிகளின் தொகுதியாகிய மொழி பேச்சுவழக்கிலேயே இருந்தது. பிறகு, ஒரு மொழியைப் பேசுவார் அறிவிலும் நாகரிகத்திலும் முதிர முதிரத், தமது நாகரிக வாழ்க்கை முட்டின்றி நடைபெறுதற்குக் கருவியாகத், தாம் பேசிவந்த சொற்களை எழுத்திலிட்டு எழுதும் முறையினைக் கண்டறிந்து அதனை வழக்கத்திற்குக் கொணர்ந்தனர்; தாம் பேசிவந்த காலங்களில் தம்மில் அறிவான் மிக்கார் பாடிய பாட்டுக்களையும், உரையளவாய்ச் செய்து வழங்கிவந்த நூல்களையும் பின்னர் எழுத்திலிட்டு எழுதி, அவை தம்மை அழியாமற் பாதுகாக்கலாயினர். எழுத்தெழுதத் தெரியாத காலங்களிலெல்லாம் மொழிகள் பேச்சளவாகவே வழங்கிவந்தன. நாகரிக மக்கள் மிகுந்த இந்நாளிலுங்கூட எழுத்தெழுதத் தெரியாத காட்டுமிராண்டிகளும் வேறுபல மக்கட் பிரிவினரும் ஆங்காங்குத் தொகை தொகையா

இருத்தலை எவருங் காணலாம். நகர்ப்புறங்களிலும் நாட்டுப் புறங்களிலும் இருக்கும் வில்லியர், வேட்டுவர், குறவர், பள்ளர், பறையர், செம்படவர் முதலானவர்களெல்லாந் தமிழ்மொழி பேசத் தெரிந்தவர்களேயல்லாமல் அதனை எழுதத் தெரிந்தவர்களும் அல்லர்; அதன்கண் எழுதப்பட்டிருக்கும் நூல்களைக் கற்கத் தெரிந்தவர்களும் அல்லர். தமிழ்நாட்டுக்குப் புறம்பேயுள்ள நீலகிரி மலையிலிருக்குந் தோடர் வடகர் முதலாயினருந் தமிழ்மொழிபேசத் தெரிந்தவர்களே யல்லாமல் எழுதத்தெரிந்தவர்கள் அல்லர். இன்னும் இந் நாவலந்தீவின்கண் உள்ள மலைகளிலுங் காடுகளிலுங் கடற்கரைப் பக்கங்களிலும் உயிர் வாழும் எண்ணிறந்த மக்கட் பிரிவினரெல்லாருந் தமிழ்மொழியைச் சொல்லளவாகவே வழங்கிவருதலை ஒவ்வொருநாளுங் கண்டறியலாம். இதுபோலவே, நாகரிக வாழ்க்கை யில்லாத மிகப்பழைய காலங்களில் மக்கள் வகுப்பினர் எல்லாருந் தாந்தாம் வழங்கிய மொழிகளை முற்றும் ஒலிவடிவாகவே வழங்கிவந்தனர். அதன்பின் நாகரிகம் வளர வளர அவ்வொலிகளை எழுத்து வடிவிலிட்டு வழங்கிவந்தனர். இஃது அவ்வம் மக்கள் வகுப்பினர்தம் வரலாற்று நூல்களை ஆராய்தலானும், இஞ்ஞான்றும் நாகரிகமின்றி உயிர்வாழும் மக்களினத்தாரை நேரே சென்று காண்டலானும் நன்கு தெளியப்படும். எனவே, ஒரு மொழியென்பது பண்டுதொட்டு இன்றுகாறும் நாகரிகமுடையாரும், அஃதில்லாருந் தத்தம் உள்ளங்களில் எண்ணிய எண்ணங்களை வெளியே தம்மவர்க்குப் புலப்படுத்தற் பொருட்டுப் பயன்படுத்திவரும் ஒலிக்கூட்டமேயன்றிப் பிறிதன்றென்பது தெற்றெனை உணரப்படும். இங்ஙனம் பேச்சுவழக்கிலிருப்பதே ஒருமொழியென்று சொல்லப்படுதற்கு இயைந்த சிறப்பியல்பு உடையதாவதல்லது, மக்கட் கூட்டத்தவரால் வழங்கப்படாமல், நூலளவிற் கற்றார் சிலரால்மட்டும் பயிலப் படுவருவது ஒருமொழியாக மாட்டாது. ஆனால், இவ்வுண்மையினைப் பகுத்துணர்ந்து பார்க்கமாட்டாத அச் சிறுசுவடிக்காரரும் அவர்க்குத் துணையாயினருமோ, தமிழைப் போலவே ஆரியமும் வழக்கிலுள்ளதே யாகுமன்றி இறந்துபட்டதாகாது என்று கட்டுறுத்திச் சொல்கின்றார். அற்றேல், தமிழ்மொழி பேசும்மக்கள்

எல்லாரிடத்தும், அவர் கற்றவராயினுங் கல்லாதவராயினும் நாகரிகராயினும் அஃதிலராயினும் பெண்டிராயினும் பிள்ளைகளாயினும், அவரெல்லார் மாட்டும் நாம் தமிழில் உரையாடினால், அவரெல்லாரும் நாம் சொல்வ தின்னதென உணர்ந்து நம்மொடு தாமும் நன்குரையாடி மகிழ்வர். இதுபோல், நாம் ஆரியத்தில் எல்லாரோடும் பேசுதல் இயலுமோ? அல்லது அதிற் கடிதமாவது எல்லார்க்கும் எழுதுதல் இயலுமோ? எல்லா வகையான மக்களும் வந்து நிறைந்த ஓரவைக்களத்தில் ஆரியத்திற் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தி அதனை அங்குள்ளாரெல்லாரும் உணரும்படி செய்தல் இயலுமோ? மழலைச்சொற்பேசும் எந்தச் சிறுமகாரோடேனும் ஆரியத்தில் உரையாடி மகிழ்தல் வாய்க்குமோ? வாயாதன்றே. இவ்வாறு உலக வாழ்க்கைக்கண் உள்ள எந்த மக்கட் கூட்டத்தாரேனுந் தமது வாழ்க்கையை நடத்துதற்குப் பயன்படு கருவியாக ஆரியமொழியினை வழங்கக்காணாமையின் அவ்வாரியமொழி உலக வழக்கிலில்லாது இறந்துபட்ட மொழியேயாகுமல்லாமல், எண்ணிறந்த மக்களால் தமதுயிர் வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த பெருங் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருந் தமிழ்மொழியைப்போல் உயிருடையதாகமாட்டாது. பார்ப்பனர் சிலரும் அயலார் சிலரும் பல்லாண்டுகளாக வருந்திப் பயில்வதொன்றே கொண்டு ஆரியமொழியை உயிருடையதென்று கூற அறிவுடையார் எவரும் ஒருப்படமாட்டார். ஆரிய மொழியைப் போலவே உலகவழக்கிலின்றி இறந்துபட்ட 'இலத்தீன்', 'கிரீக்கு', 'ஈபுரு' முதலான பண்டைமொழிகளையும் பயில்வார் ஆங்காங்கு உளரேனும், அதுபற்றி அவைதம்மை உயிருடைய மொழிகளென்று கூறுவாரெவரையும் யாண்டுங் கண்டிலேம். உயிர்போன உடம்பை மணம்ஊட்டி அழியாமற் பாதுகாத்துவைத்து அதனைக் கண்டு ஆறுதல் எய்தும் அதற்குரியார் போல, உயிரில்லாத ஆரியம் முதலான மொழிகளையும் அவற்றிற்குரியார் அம் மொழிகளி லெழுதப்பட்ட நூல்களால் மணம் பெறச்செய்து அவற்றால் அவைதம்மை முழுதும் அழிந்தொழியா வாறு வைத்துப் பாதுகாத்து வருகின்றனரென்க. மற்றுத், தமிழ்மொழியோ அங்ஙனம் ஒருசிலரால் வருந்திப் பாதுகாக்கப் படும் வெற்றுடம்பு அன்றாய், என்றுமுள தெய்வத்தன்மை

வாய்த்த உயிருடன் உலவுவதென்பதனைச் சிறுமகாரும் இனி துணர்வராகலின், நாடொறும் நம்மைக் கண்ணுங் கருத்துமாய் வளர்த்துவரும் எம் தெய்வத் தமிழ் அன்னையை இழித்துப்பேசி, இறந்துபட்ட ஆரியமாதை உயர்த்துப்பேசுவார்தம் மடமையையுங் குறும்பையும் என்னென்பேம்! அது நிற்க.

6. சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும்

'பாணபத்திரரும் சேரனும்' என்று தலைப் பெயரிட்டு யாம் ஆராய்ந்தெழுதிய பொருட் பகுதியில், பாணபத்திரர் இறைவன் தந்த திருமுகங் கொண்டு சென்றது சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் தோழரான சேரமான் பெருமாள் நாயனரிடத்து அன்றென் பதூஉம், ஆதலால் அங்ஙனஞ் சென்றதாகக் கூறும் பெரிய புராணவுரை கொள்ளற்பாலதன் றென்பதூஉம், பாணபத்தி ரரும் அவர் தாம் திருமுகங் கொண்டு சென்ற சேரமன்னனும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்க்கும் மிக முற்பட்டவரா மென்பதூஉம் 'கல்லாடம்' முதலான பழைய பல நூலாராய்ச்சி கொண்டு தெற்றென விளக்கினேம். இவ் வாராய்ச்சியில் சேக்கிழாரைப் பற்றிப் பெயரளவாய்க்கூட யாம் ஏதும் எடுத்து மொழிந்திலேம். அங்ஙனமாகவும், யாம் சேக்கிழாரை இகழ்ந்து பேசினேமென்று வருந்திச் சிலர் தமக்கெழுதுவதாக எமது திருவாசக விரிவுரை யினை வெளியிடுவோர் எமக்குத் தெரிவித்தனர். ஆனல், நேரே எமக்கு வேறெவரும் அங்ஙனம் எழுதிற்றிலர். அஃதெங்ஙன மாயினும் ஆகுக. யாம் ஆராய்ந்தெழுதிய அப் பகுதியிற் சேக்கிழாரடிகளைப் பற்றி யாம் ஏதுமே கூறிற்றிலம் என்பதை அன்பர்கள் உற்று நோக்குதல் வேண்டும். அஃதுண்மையே யாயினும், 'பெரியபுராண வரலாறு பொருந்தாது' என்றமை யால், அது சேக்கிழாரை இகழ்ந்ததாய் முடியாதோ வெனின்; முடியாது; பிற்காலத்துவந்த வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் என்பார் தாம் பல செய்யுட்களெழுதி அவைதம்மைப் பெரிய புராணத் திடையிடையே செருகினரெனவும், அவ்வாறு செருகிய வற்றுள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட செய்யுட்களே 'வெள்ளிப்பாடல்' எனப் பெயர் பெற்றன வெனவுங் கற்ருர் பலர் கூறுதலை உற்று ஆராயுங்காற், சேக்கிழார் காலத்திற்குப் பின்னே வந்தார் பலர் தாந்தாம் விரும்பிய செய்யுட்களை எழுதி அதன் முன்னும் பின் னும் நடுவும் செருகிவிட்டாரென்பது புலனகா நிற்கும். இதற் கொரு சான்று இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டத் தொகை'யை அடியாகக் கொண்டு அதன்கட் கூறப்பட்ட திருத் தொண்டர் வரலாறுகளை விரித்துக் கூறுதலே ஆசிரியர் சேக்கிழார் கருத்து. இனி அவ்வாறு கூறுதற்குமுன், அத் திருத்தொண்டத் தொகை வந்தவாறு கூறவேண்டுதலின் அதன் பொருட்டுச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாறு உரைத் தற்குக் கருதி அதனைத் 'தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தி'னின்று துவங்கி அதனைத் 'திருத்தொண்டத் தொகை' அருளிச்செய்த இடம் வரையிற் றொடர்ந்து சொல்லிப், பின்னர் அங்கு நின்று திருத்தொண்டர் வரலாறுகளை அப் பதிகத்திற் சொல்லிய அடைவே சொல்லிக்கொண்டு போங்கால், முதலிற் றுவங்கிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புராணமும் முற்றக் கூறவேண்டுதலின், அதனைக் கூறுதற்கு இயைபுடைய 'ஏயர்கோன் கலிக்காமநாய னார் புராணத்'தும் 'சேரமான் பெருமாள் நாயனார் புராணத்'தும் இடையிடையே கூறிச் சென்று, பின்னர்த் திருத்தொண்டர் வரலாறுகளெல்லாங் கூறி முடித்தபின், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புராணமுங் கூறி முடிக்க வேண்டுதலின் அதனை 'வெள்ளானைச் சருக்கத்'திலே முற்றக்கூறி முடியவைத்தார். பெரியபுராணம் முற்றும் ஒருவகையால் நோக்குமிடத்துச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புராணமாகவே முடிய, ஏனை நாயன்மார் வரலாறுகளெல்லாம் அதன்கண் இயைபுபற்றி இடைவந்தனவாகவே கொள்ளப் படும்.

இனி, இங்ஙனம் விரித்துப் பாடப்படுவதாகிய சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் புராணம் "கங்கையும் மதியும் பாம்புங் கடுக்கை யும் முடிமேல் வைத்த" என்னுஞ் செய்யுளை முதலாகக் கொண்டு துவங்கா நிற்கின்றது. இதுதான் நூலின் துவக்கம். இனி, ஒரு நூலுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினது 'பாயிரம்' என்று ஆசிரியர் நக்கீரனார் கூறினமையாயினும், "ஆயிர முகத்தான் அகன்றதாயினும், பாயிர மில்லது பனுவலன்றே" என்று பிறருங் கூறுதலானும், சேக்கிழார் அடிகளுந் தாமியற்றும் இத் திருத் தொண்டர் புராணத்திற்குப் பாயிரம் உரைப்பான் புகுந்து "தெய்வ வணக்கமுஞ் செயப்படு பொருளும், எய்த வுரைப்பது தற்சிறப் பாகும்" என்னுஞ் சூத்திரமே பற்றி "உலகெலாம்

உணர்ந்தோதற் கரியவன்'' என்னுஞ் செய்யுண் முதல் ''மதிவளர் சடைமுடி'' என்ப தீறுகத் தெய்வவணக்கங் கூறி, ''அளவிலாத பெருமையராகிய'' என்னுஞ் செய்யுண் முதல் ''இங்கிதன் நாமங் கூறின்'' என்ப தீறுகத் தன்னுற் செயப்படு பொருளும், அதனோடியைத்து அவையடக்கமுங் கூறியருளினர். இவ்வாறு பாயிரங் கூறி முடித்தபின், உடனே தொடங்கற் பாலது ''கங்கையும் மதியும் பாம்பும்'' என்னுஞ் செய்யுளை முதலாகவுடைய நூலேயாதல் வேண்டும். அவ்வாறிருக்கப், பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே 'திருமலைச் சிறப்பு' 'திருநாட்டுச் சிறப்பு' 'திருவாரூர்ச் சிறப்பு' 'திருக்கூட்டச் சிறப்பு' என வேறு நான்கு பகுதிகள் நூலுக்குச் சிறிதும் இயை பின்றிக் காணப்படுகின்றன.

அற்றன்று, 'திருமலைச் சிறப்பின்கட் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பண்டைப் பிறவி வரலாறு கூறப்படுதலின், அது நூலுக்கு இயைபுடைத்தே யாமெனின்; ஆசிரியர் சேக்கிழார் அவ்வாறு அவரது பழம் பிறப்பு வரலாறு கூறல் வேண்டினராயின் 'தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தின்' முதலிலேயே அது கூறவமையும்; என்னை? ''தீதகன்றுலகம் உய்யத் திருவவதாரஞ் செய்தார்'' என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பிறந்தருளினமை கூறும் அவ்விடமே அதற்குப் பெரிதும் பொருத்தமுடைத்தாக லின் என்பது.

அதனை விட்டுத் தனியே 'திருமலைச் சிறப்பு' என ஒன்று வகுத்துக்கொண்டு அதன்கண் அதனைக் கூறினு ரென்றல் சிறிதும் பொருந்தாது. அற்றேல், 'திருமலைச் சிறப்பு' என்னும் அப் பகுதி அதன்கண் எவ்வாறு வந்ததெனிற், 'பெரிய புராணம்' மிகச் சிறந்ததொரு தமிழ் நூலாய் இருத்தல் கண்டு மனம் புழுங்கிய வடமொழி வல்லார் எவரோ ஒருவர் அதிற் சொல்லப்படும் அடியார் வரலாறுகளெல்லாம் முற்றுருட்டே வட மொழிக்கண் உபமந்நியு முனிவராற் சொல்லப்பட்டனவாகப் புனைந்து கட்டிச் சொல்லித் தமது மனக் குறையைத் தீர்த்துக் கோடற் பொருட்டுத் 'திருமலைச் சிறப்பு' என்னும் அப் படலத் தைத் தாமாக எழுதியோ அல்லது தமிழறிந்தார் ஒருவரைக் கொண்டு எழுதுவித்தோ பெரிய புராணத்தின்கட் சேர்த்து

விட்டாரென் றுணர்ந்துகொள்க. அதனானன்றே இப் படலத்துச் செய்யுட்களின் சொன்னடையும் பொருளமைப்புக்களும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் செய்யுணடை பொருளமைப்புக்களோடு பெரிதும் மாறுபட்டுச் சுவை குறைந்தனவா யிருக்கின்றன. இவ்வாற்றால் 'திருமலைச் சிறப்பு' என்னும் படலம் சேக்கிழார் அருளிச் செய்ததன்றென்பது துணியப்படும்.

இனி, அதனை யடுத்துள்ள 'திருநாட்டுச் சிறப்பு' என்னும் படலமும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் செய்த தன்றென்பது காட்டுவாம். ஒவ்வொரு திருத்தொண்டர் புராணத்தின் தொடக்கத்திலும் அவ்வவரிருந்த நாடு நகரங்களின் வளங்களைக் கூறிச் செல்லும் ஆசிரியர் ஒரியையுமின்றி இப் படலத்தின் கண்ணும் அவ் வளங்களையே கூறினாரென்றல் 'மிகைபடக் கூறுதல்' என்னுங் குற்றத்திற் கிடனாம். அற்றன்று, நம்பியாரூரர்க்குப் பரவையாரை மணஞ் செய்வித்து இறைவன் அருள்புரிந்த திருவாரூர் என்னும் நகரத்தின் சிறப்பை இதனை யடுத்துக் கூறுகின்றாராகலின், அந்நகரினையுடைய சோழ நாட்டுச் சிறப்பை இப் படலத்தின்கட் கூறுதல் பொருத்தமே யாமெனிற், பரவையாரைப் போலவே சங்கிலியாரை மணஞ் செய்வித்த திருவொற்றியூர் என்னுந் திருநகர் தொண்டை நாட்டின் கண்ணே உள்ளதாகலின் அதன் வளங்களையுங் கூறாது, சோழ நாட்டை மட்டுஞ் சிறந்தெடுத்துக் கூறுதல் யாங்ஙனமென வினவுவார்க்கு இறுக்க லாகாமையின் அது பொருத்தமாதல் யாண்டைய தென்க. அல்லதூஉம், திருத்தொண்டர் புராணத்திற் சொல்லப்படும் அடியார்களெல்லாம் தொண்டை நாடு, சோழ நாடு, பாண்டி நாடு, மலை நாடு, கொங்கு நாடு முதலிய எல்லாவற்றினும் உளராகலின் அவற்றையெல்லாம் கூறாது, சோழ நாட்டுக்கு மட்டுந் தனிச் சிறப்புரைத்தல் சேக்கிழார் திருவுள்ளக் கிடையாகா தென்க. ஒரியையுமின்றி நாட்டுப் படலம் நகரப் படலங் கட்டிச் சொல்லுதலிலேயே மகிழ்ச்சி மீக்கூர்ந்து நிற்கும் பின்றைக் காலத்துப் புலவரெவரோ இப் படலத்தைச் சேக்கிழார் பெயராற் புனைந்து கட்டி இதன்கட் சேர்த்துவிட்டா ரென்க. ஆசிரியர் சேக்கிழார் அருளிய செய்யுட் சொற்சுவையும் அவர் கூறும் இயற்கைப் பொருட் சுவையும் இப்

படலத்தின்கட் காணப் படாமையும், இதன்கட் காணப்படுவன பல இயற்கைக்கு மாறுதலும் உய்த்துணர மாட்டுவார்க்கு இது சேக்கிழார் அருளிச் செய்த தன்றென்பது தெள்ளிதிற் புலனும்.

இனித், 'திருவாரூர்ச் சிறப்பு' என்னும் படலமும் மேற் கூறியவாற்றாற் சேக்கிழார் செய்ததன்றென்பது தானே பெறப் படும். அற்றன்று, சுந்தரமூர்த்திநாயனர் பரவைநாச்சியாரை மணங்கூடிப் பெரும்பாலும் வாழ்ந்த இடம் திருவாரூரே யாக லானும், அந்நகரின்கண் உள்ள திருக்கோயிலிற் றேவாசிரியன் என்னுந் திருக்காவணத்துக்கூடிய அடியார்கூட்டத்தாற் பழவடியார்மாட்டு அன்பு மீதூரப்பெற்ற சுந்தரமூர்த்திநாயனர் ஆண்டிருந்தே 'திருத்தொண்டத்தொகை' அருளிச்செய்தன ராகலானும் அந்நகர்ச் சிறப்பைக் கூறுதல் இயைபேயா மெனின், நன்றுசொன்னுய், 'தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்' திலேயே திருவாரூர்ச்சிறப்பும், அதன்கணுள்ள திருக்கோயிலிற் றேவாசிரியனென்னுந் திருக்காவணத்துக் கூடிய திருத்தொண் டர் தம் திருக்கூட்டச் சிறப்பும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் நன் கெடுத்துக் கூறுகின்றாராகலின், மறித்தும் அவை தம்மையே 'திருவாரூர்ச்சிறப்பு' எனவும் 'திருக்கூட்டச் சிறப்பு' எனவும் வேறிருபடலங்களாக்கி ஈண்டு வாளாகூறுதல் 'கூறியது கூறல்' 'மிகைபடக்கூறல்' என்னுங் குற்றங்கட் கிடனுமென்க. அது வேயுமன்றித், 'திருத்தொண்டத்தொகை'யிற் காணப்படாத 'மநுநீதிகண்ட சோழர்' 'வரலாற்றினை இதன்கட் கூறுதலும் 'மறறொன்று விரித்தல்' என்னுங் குற்றமாய் முடியும். இக் குற்றங்கட் கிடனுகத் 'திருவாரூர்ச் சிறப்பு' என்னும் இப் படலத்தையும், இதனையடுத்துள்ள 'திருக்கூட்டச்சிறப்பையும்' ஆசிரியர் சேக்கிழார் இயற்றினரென்று புகலுதல் ஆகாமையில், இவையும் பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவென்பது தேற்றமாமென்க.

இங்ஙனமே, திருத்தக்கதேவர் இயற்றிய சீவகசிந்தாமணியில் அவர்க்குப் பிற்காலத்தவரான கந்தியாரென்பவர் பல செய்யுட் களை எழுதி அதனிடையிடையே செருகிவிட்டனரென்று நச் சினர்க்கினியர் கூறினர். திருமூலநாயனர் அருளிச்செய்த மூவா யிரஞ்செய்யுட்களுக்கு மேலும் பல செய்யுட்களைப் பிற்காலத்தவர்

எழுதிச் சேர்த்துவிட்டனரென்பதைத் 'திருவாசகவிரிவுரை' யுள்ளும் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். ஆகவே, பாண பத்திரர் வரலாற்றை அவர்க்குப் பிற்காலத்தவரான திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணர்மேலேற்றியும், இறைவன் பாணபத்திரர் வழி விடுத்த திருமுகம் பெற்ற சேரமன்னன் முற்பட்டகாலத்த வனாயிருக்க அவனுக்குப் பிற்காலத்தவரான சேரமான்பெரு மாளே யெனத் திரிபுபடுத்தியுங் கூறும் பிழைப்பகுதிகள் ஆசிரியர் சேக்கிழார் செய்தனவாதல் பொருந்தாமையின், அவை பிற் காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவென்பது திண்ணமே யாம். அதனால் யாம் ஆசிரியர் சேக்கிழாரைச் சிறிதும் இகழ்ந் திலேமென்று ஆராய்ந்துணர்ந்து கொள்க.

யாம் எழுதிய திருவாசக விரிவுரையில் ஆங்காங்குச் சிற் சிலர் நிகழ்த்திய தடைகளுக்கு விடைகளாக எழுதி, அவ்விரி வுரை யிதழின் புறவேட்டில் வெளியிட்ட பல பொருட்பகுதி களுள், மேற்காட்டிய தலைப்பின்கீழ் வந்ததும் ஒன்று. பெரிய புராணமென்னுந் திருத்தொண்டர் புராணத்தின்கட் காணப் படும் அடியார் வரலாறுகளிற் சிலவற்றை யாம் நடுநின்று ஆராய்ந்து, அவற்றுட் பொருத்த மில்லனவாகப் புலப்பட்ட சிலவற்றை, உலகம் மெய்ம்மை யறியும்பொருட்டு, யாம் எடுத் தெழுதியக்கால் அதுகண்டு, முன்நூல்களில் எவற்றைக் காணி னும் ஆராய்ந்துபாராது மெய்யென நம்பி உண்மையறிவுவளர்ச் சிக்குத் தடையாய் நிற்கும் பொய்ப்பற்றுடைய சைவரில் ஒரு சாரார், யாம் சேக்கிழாரை இகழ்ந்து விட்டேமென ஒரு பொய் யுரை படைத்துச்சொல்லிப, பகுத்துணரமாட்டாப் பேதை மக்கள் எம்மை அருவருத்து இகழுமாறு தூண்டிவிட்டார். நடு நிலை பிறழாதுநின்று யாம் ஆய்ந்துகண்ட உண்மைகளை உள்ள படியே உலகிற்கு அறிவிக்குங் கடப்பாடு உடையமாதலால், அவரது ஆரவாரங்கண்டு அஞ்சாது, யாம் ஆசிரியர் சேக் கிழாரை இகழ்ந்திலாமையும், அவரருளிச்செய்த திருத் தொண்டர் புராணத்திற் காணப்படும் பிழைவரலாறுகள் அவர்க்குப் பிற்காலத்திருந்த பிறரால் எழுதிச் சேர்க்கப் பட்டமையுங் காட்டுகின்றுழி, "உலகெலா" மெனத் துவங்கும் நூற்பாயிரச் செய்யுட்கள் பத்திற்கும், "கங்கையும் மதியும்

'பாம்பும்'' எனத்துவங்குந் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்திற்கும் இடையிலுள்ள 'திருமலைச் சிறப்பு', 'திருநாட்டுச்சிறப்பு', 'மநுநீதிகண்ட புராணம்', 'திருக்கூட்டச்சிறப்பு' என்னும் நான்கும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் செய்தனவாகா எனவும், அவை அவர்க்குப் பிற்பட்டாராலே எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவா மெனவும் ஆராய்ந்துரைத்தேம். அதுகண்ட ஒருவர் யாம் அங்ஙனம் உரைத்தது பொருந்தாதெனக் கொண்டு, அதற்குத் தாம் ஆராய்ந்த சான்றுகள் காட்டி ஒரு சிறு புத்தகம் சில திங்களுக்கு முன் வெளியிட்டார். அவர் பெரும்பாலும் எம்மை இகழாது, யாம் எழுதியவற்றை மட்டும் ஆராய்ந்து எழுதினமை யால், அவர் ஆராய்ந்துரைத்தவைகளை யாம் பின்னும் ஆராய்ந்து ஈண்டுரைக்கப் புகுந்தேம். யாம் ஆராய்ந்து உரைத் தவைகளை உண்மைச் சான்றுகளால் தாமும் ஆய்ந்து பார்த்து மருமல், தமக்கு வந்தவாறெல்லாம் வீணே எம்மைப் புறம்பழித் தெழுதுவார் பழிப்புரைகளை ஒருபொருட்டாக்கி அவற்றிற்கெல் லாம் மாறு கூறுவாமல்லம். எம்மை வாளா இகழ்ந்தெழுதினார் பலருள் 'ஞானசம்பந்த பராசக்தி' என்னும் புனைவுபெயருள் மறைந்து நின்ருரும் ஒருவர். நடுநிலைவழாது ஆராய்ந்தெழுது வார் சொற்களையன்றி ஏனைப் புறங் கூற்றுரைகளை அறிவான் மிக்க சான்ரோர் கருதாராகலின், 'அவ்வளவில் அவன் மகிழுக' என்னும் நயமேபற்றிப், புறங்கூறுநரை அவர் தம் புறங்கூற் றுரையில் மகிழவிடுத்து, மேலெடுத்துக்காட்டிய பெரிய புராணப் பகுதிகள் பற்றி யாங் கூறியவற்றை மறுத்தார்தம் ஆராய்ச்சி யுரைகளை யாம் ஆராய்ந்து பார்ப்பாம்.

ஆசிரியர் சேக்கிழாராற் செய்யப்படாமல், அவர்க்குப் பின் வந்தாராற்செய்து சேர்க்கப்பட்ட செய்யுட்கள் பெரிய புராணத் தின்கண் உளவென்பது எமக்கும் எம்மை மறுக்கப்புகுந் தார்க்கும் உடன்பாடேயாம். ஆறற், சேக்கிழார் புராணம் பாடிய உமாபதி சிவனுர்க்குப் பிறகுதான் பெரியபுராணத்தின் கண் கூகூ செய்யுட்கள் மிகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக் கின்றனவே யல்லாமல், அவராற் ரெகை குறிக்கப்பட்டுள்ள நாலாயிரத் திருநூற் றைம்பத்துமூன்று செய்யுட்களில் ஆசிரியர் சேக்கிழார் தம்மாலன்றிப் பிறரால் அவர் காலத்திற்குமுந்

செய்து சேர்க்கப்பட்டன சிறிதுமில்லை யென்பதே நமதுரையை ஆராய்ந்த அவர் தங் கருத்தாம். அவர் அதற்குக் காட்டுஞ் சான்று என்னையெனின்; உமாபதி சிவனார்க்கு முற்பட்ட காலத்தே கற்றறிந்தாரும் சைவப்பெரியாரும் பல்கியிருந்தமையிற், பிறராற் செய்யப்பட்ட செய்யுட்களை அந்நூலின்கண் இடையிடையே சேர்க்க அவரெல்லாம் ஒருப்பட்டிரார் என்பதூஉம், அங்ஙனம் சேர்க்கப்பட்டிருப்பின் உமாபதி சிவனார் அதனை எடுத்துக் கூறியிருப்பர் என்பதூஉமே யாம்.

இடைப்பட்ட காலத்தெழுந்த தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றை ஆராயவார்க்கு இவரது கூற்றுப் பொருந்தாமை நன்கு விளங்கும். இடைக்காலத்துத் தோன்றிய செந்தமிழ்க் காப்பியங்களுட் சிறந்ததாகிய சீவகசிந்தாமணியைத் திருத்தக்கதேவர் ஆக்கியபோது அஃது இரண்டாயிரத்து எழுநூறு செய்யுட்களையுடையதாயிருந்தது. ஆக்கியோனுக்குப்பின் அதற்கு நல்லுரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியர் தங் காலத்தில் அது மூவாயிரத்து ஒருநூற்று நாற்பத்தைந்து செய்யுட்களுடையதாயிற்று. மிகுதியான இந் நானூற்று நாற்பத்தைந்து செய்யுட்களும் இடையே கந்தியாராற் செய்து சேர்க்கப்பட்டன வென்றும், அங்ஙனம் பின்னரெழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட செய்யுட்கள் இவைதாமெனப் பிரித்தறியககூட வில்லையென்றும் உரைகாரர் நச்சினார்க்கினியரே வரைந்திருக்கின்றார். சீவகசிந்தாமணி தோன்றிய காலத்தும், அது மிக்கு வழங்கிய சேக்கிழார் காலத்துந் தமிழ்க் கல்வியிற் சிறந்த சான்றோர் இத் தென்னாடெங்கும் நிறைந்திருந்ததோடு, செந்தமிழைப் பெரிதும் ஓம்பிவளர்த்த தமிழ் வேந்தரும் மிக்கு விளங்கினார். அவ்வாறிருந்தும், ஆக்கியோனாற் செய்யப்படாத நானூற்று நாற்பத்தைந்து செய்யுட்கள் அவற்குப் பின் அந் நூலின்கண் வந்து கலந்துவிட்டன. நச்சினார்க்கினியர் அந்நூலுக் குரையெழுதி வையாதொழியின், இன்னும் எத்தனையோ செய்யுட்கள் பின்னும் அதன்கட் சேர்ந்திருக்கும். இவற்றையெல்லாம் அக் காலத்திருந்த சான்றோர் எங்ஙனம் பொறுத்திருந்தார் என்று வினவுவது முறையாமோ?

இனிச் சைவத் திருமுறைகளுட் சேர்ந்த 'திருமூலர் திருமந்திரம்' சேக்கிழார் பெரியபுராணம் அருளிச் செய்த காலத்தில்

"ஒன்றவன்றானே" என்னுஞ் செய்யுண் முதலாக மூவாயிரஞ் செய்யுட்களை உடையதா யிருந்ததென்பது, "ஒன்றவன்றான் எனவெடுத்து, முன்னியவப் பொருண்மாலைத் தமிழ் மூவாயிரஞ் சாத்தி" என்னுந் திருமொழியால் நன்கு விளங்கும். மற்று இக் காலத்திலோ அது, பின்வந்தோராற் செய்து சேர்க்கப்பட்ட நாற்பத்தேழு செய்யுட்கள் மிகுதியுமுடையதா யிருக்கின்றது. திருமூலநாயனார் காலந்தொட்டு மிக்கு விளங்கிய சான்றோரும் அடியார்களும் வேந்தரும் இவ்வாறு பிறர்செய்ய எங்ஙனம் இடங்கொடுத்தாரென்று வினவுவது முறையாமோ?

இனித், திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச் செய்த பழைய காலத்திலேயே பால் இயல்களும் செய்யுட்கள் இவ்வளவு என்னுந் தொகையுங் குறித்து வழங்கப்பெற்ற தெய்வத் திருக்குறளுக்கு உரையாசிரியர் பலர் அடுத்தடுத்துத் தோன்றி உரை வகுத்து வைத்தமையின், பிற்காலத்தவர் அதன்கட் பிற செய்யுட்களை இயற்றி இயைக்க இடம்பெறாமை கண்டு, ஓர் அதிகாரத்திற்குள்ளேயே செய்யுட்களைப் பற்பலவாறாய் முறைபிறழ்த்தி விட்டனர். இவ் வுண்மை, திருக்குறளுக்கு மணக்குடவர் எழுதிய உரையில் அதிகாரத்துச் செய்யுட்களின் வைப்புமுறை ஒருவாறாகவும், பரிமேலழகியார் உரையில் அவ் வைப்புமுறை வேறொருவாறாகவும், இருத்தலே போதிய சான்றாம்.

இவ்வாறாகப், பிற்காலத்து வருவோர் பாக்களையும் உரைகளையும இயற்றி முன்னுள்ள நூல்களில் நுழைத்து அவற்றைப் பெருகச் செய்தல் தமிழில் மட்டுமன்று; ஆரியம், கிரீக் முதலிய மொழிகளிலுள்ள பழைய நூல்களிலுங் காணப்படுகின்றது. வடமொழியில் இப்போதுள்ள வான்மீகி இராமாயணமும் மாபாரதமும் முதன் முதல் அவற்றை ஆக்கியோர் வகுத்த அளவினும் பின்னுள்ளோரால்எத்தனையோ மடங்கு பெருக்கி எழுதப்பட்டனவாகு மென்றும், வடமொழிப் புராணங்களெல்லாம் இவ்வியல்பினவேயா மென்றும் அவற்றை நன்காய்ந்தோர் தக்க சான்றுகளுடன் எழுதி யிருக்கின்றனர். கிரீக் மொழியில் ஓமர் இயற்றிய இலியட், ஒடிசி என்னும் இரண்டு காப்பியங்களும் பின் வந்தோர் பலராற் பண்டையளவினும் மிகப் பெருக்கி எழுதப் பட்டனவாகு மென்பதை அவற்றை யாராய்ந்த அறிஞர் தெளி

வாக எடுத்துக் காட்டி யிருக்கின்றனர். இனி, ஆங்கில் மொழியிற் செகப்பிரியர் (ஷேக்ஸ்பியர்) என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பெயரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட நாடகக் காப்பியங்களும் பல. கம்பர் தமிழ்ல் இயற்றிய இராமாயணம் அவர் காலத்திலேயே பல மாறுதல்களை அடைந்ததெனவும், ஒருகால் அவர் இராமாயணம் கற்கும் ஒரு கூட்டத்திற் போயிருந்து அதனைக் கேட்டுத், தம்மருகிலுள்ளாரை நோக்கி 'இஃது யாவர் பாடிய இராமாயணம்?' என்று வினவ, அவர்கள் 'இது கம்பர் பாடியது' என்று விடைகூற, அதற்கவர் வியந்து 'கம்பர் பாடிய பாட்டுக்களும் இதிற் சில உள' என்று சொல்லிப் போயினா ரெனவும் ஒரு கதை வழங்குகின்றது. இக் கதை பொய்யோ, மெய்யோ; எங்ஙனமாயினும் கம்ப ராமாயணம் பின்னுள்ளோராற் பெரிதுந் திரிபுபடுத்தப்பட்டதென்பது மட்டும் இதனாற் போதரும் உண்மையாம். இக் காலத்திற்போல அச்சுப் பொறிகளும், அவற்றிற் பதிப்பிடப்படும் ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்களும் அக்காலத் தில்லாமையால், கற்றார் முதற் கல்லார் ஈறாக எல்லாரும் விரும்பிக் கேட்குங் கதைகளும் வரலாறுகளும் நிறைந்த காப்பியங்களைக் கற்றுப் பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்வார், காலங்கடோறும் தமக்கு இனியனவாகத் தோன்றுவனவற்றை இடையிடையே எழுதிச் சேர்த்தலோடு, அவற்றில் தமக்கு இனியவல்லவாகக் காணப்படுவனவற்றையும் மாறுபடுத்தி விடுதலும் வழக்கமாய் யாண்டும் நடைபெற்று வந்ததொன்றும். இங்ஙனம் இடையிடையே செய்யப்பட்ட இடைச் செருகல்களும், திரிபுகளும் ஏட்டுச் சுவடிகள் சிலவேயுள்ள அக் காலங்களில் எளிதிற் கண்டறியப்படுவனவல்ல. அதனோடு, எவற்றையும் ஆராயாமலே நம்பிவிடும் இயல்பும் அக் காலத்தவரிற் பெரும்பாலார் உடையர். அதனாற், பின்னுள்ளோர் சேர்த்த இடைச் செருகல்களும், திரிபுகளும் நூலாசிரியன் செய்தனவாகவே பெரும்பாலுங் கொள்ளப்பட்டு வந்தன. இதனாலன்றோ; உரையாசிரியர்கள் தாமுரையெழுதும் நூல்களுக்குப் பல ஏட்டுச் சுவடிகள் வருந்தித் தேடி, அவற்றிற் காணப்படும் பாடவேறுபாடுகளையுந் தம்முரையுள் ஆங்காங்கு குறித்துப் போகின்றனர். திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருரையிற் பேராசிரியர் பாடவேற்று

மைகள் பல காட்டுதலும், இங்ஙனமே ஏனைப் பல நூல்கட்கு உரை வகுத்தாரும் பாடவேற்றுமைகள் எடுத்துக் காட்டுதலும் எமது மேற்கோளை நிறுவுதற்குப் போதிய சான்றுகளாம். உண்மை இவ்வாறிருப்ப, இதனை ஒரு சிறிதும் ஆய்ந்துணராது, இடைச் செருகல்களும் திரிபுகளும் நிகழ்தற்கு அஞ்ஞான்று எங்கும் நிறைந்த கற்றறிவினர் எங்ஙனம் ஒருப்படுவர்? என்று வினுதல் நகையாடி விடுக்கற் பாலதாமென்க.

இனிச், சேக்கிழார் அடிகள் தாம் இயற்றிய அடியார் வரலாறுகளின் தொகுதிக்குத் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் பெயரே அமைத்தார் என்பது அவர் தாமே பாயிரத் திறுதியிற் கூறிய,

"இங்கிதன் நாமங் கூறின் இவ்வுல கத்து முன்னாள்
தங்கிருள் இரண்டின் மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
பொங்கிய இருளை ஏனைப் புறஇருள் போக்கு கின்ற
செங்கதி ரவன்போல்நீக்குந் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பாம்"

என்னுஞ் செய்யுளால் நன்கு புலப்படும். இங்ஙனம் ஆசிரியர் சேக்கிழார் வைத்தருளிய இப் பெயரையே அடியோடு மாற்றி அந் நூலுக்குப் 'பெரிய புராணம்' என்னும் பெயரை வைத்து வழங்கிய பின்னோர், இடையிடையே தாம வேண்டிய செய்யுட் களையும் எழுதி அந் நூலின்கட் சேர்த்துவிட்டா ரென்பது ஒரு வியப்பன்று. 'தொண்டர்' என்னுஞ் சொல் 'அடியர்' எனப் பொருடருதலால், அவ் வடியவர்க்கு ஆண்டான் ஒருவன் தனி முதல்வனாய் உளன் என்பது சைவநூற் கொள்கையாகும். மற்று, மாயாவாதமோ ஆண்டவன் எனவும் அடியார் எனவும் இரண்டில்லை. அதனால் அடிமைத்திறம் என்பதும் ஒன்றில்லை, இல்லையாகவே தம்மைப் பிரமமாக உணர்ந்தாரைப் பெரிய ரெனக் கூறல் வேண்டுமே யல்லாது அடியரெனக் கூறுதல் ஆகாதென்று கொள்வது. அத்தகைய மாயாவாதக் கொள்கை யுடையார் எவரோதாம், 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் பெயரைப் 'பெரிய புராணம்' எனக் கரவாய் மாற்றி, ஆசிரியர் சேக்கிழார் வைத்தருளிய அச் சிறந்த பெயர் பெரும்பாலார்க் குள் வழங்காதபடி செய்து விட்டனர். பிற்காலத்திற் சைவசித்

தாந்த நுண்ணூலுணர்ச்சி குன்றி மாயாவாதப் பருநூலுணர்ச்சி பெருகச், சைவம் இது, மாயாவாதம் இது எனப் பகுத்துணர மாட்டாமற் சைவரிற் பெரும்பாலாரே மாயாவாதக் கொள்கையினராய் மாறுபட்டமையிற் றிருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெயரை விடுத்துப், 'பெரிய புராணம்' என்னும் பெயரையே பெரிதும் வழங்கலாயினர். சைவரும் அவர் செய்த அச் சூழ்ச்சியினை அறியாராய்த் தாமும் அப் பெயரையே பெரிதும் வழங்கி விட்டனர்.

இங்ஙனமே, மாயாவாதிகள் சைவநூல்களுட் புகுந்து தமக்கிசைந்த பல மாறுதல்களைச் செய்து, அவற்றைச் சைவருங் கைக்கொள்ளுமாறு செய்த ஏமாற்றங்கள் எத்தனையோ பலவுள. அவற்றுள் இன்னும் ஒன்றுகாட்டுவாம். இத் திருத்தொண்டர் புராணத்தை உரைநடையில் எழுதிய சைவர் சிலர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் பண்டைவரலாறு கூறுகின்றுழித் திருக்கைலாயத்திற் சிவபெருமான் ஒரு கண்ணாடியையெடுத்து நோக்க, அதிற்றோன்றிய தமது அழகிய திருவுருவத்தைக்கண்டு வியந்து 'சுந்தரமே வா' என்று அழைப்ப, உடனே அக் கண்ணாடியினின்றும் புறங்குதித்துவந்த அவ்வுருவமே 'ஆலால சுந்தரர்' எனப் பெயர்பெற்றதென்று ஒருகதை எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். ஆசிரியர் சேக்கிழார் பாடியதாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள 'திருமலைச் சருக்கத்'திலுங் கூட இக்கதையைக் காணேம். திருத்தொண்டர் புராணத்தை உரைநடைப் படுத்தி எழுதுகின்றவர், அப் புராணத்திற் சொல்லப்படாதவைகளையுந் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாஞ் சேர்த்தெழுதுதல் முறையாகுமோ! இங்ஙனஞ் செய்யுளில் இல்லாமல் உரையில் வலிந்துபுகுத்தப் பட்டனவும் சைவர்களால் உண்மையென்று ஏற்றுக்கொள்ளப் படுதல் என்னையென்று உற்றுநோக்குங்கால், அவர் தம்மிற் பெரும்பாலார்க்குப் பகுத்தறிவில்லா நம்பிக்கை மிகுதியும் உளதாதல் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? இனி, உரைநடையிற் புதிது சேர்க்கப்பட்ட இக்கதை மாயாவாதிகளாற் புதிது படைக்கப்பட்டதென்பதை யாங்ஙனம் அறிந்தீரெனிற் கூறுதும்: முழுமதியம் ஒன்றே குடங்கடோறுமுள்ள நீரிற் பல மதியங்களாய்த் தோன்றுதல்போலப், பரப்பிரமம் ஒன்றே மாயையிற் பிரதி

பலித்து எண்ணிறந்த சீவர்களாய்த் தோன்றுகின்றதென்று மாயாவாதிகள் கூறாநிற்பர். அதனால், அவர் கருத்துப் பரம்பிரமத்தின் வேறாகச் சீவர்கள் இல்லையென்பதூஉம், பரப்பிரமம் ஒன்றே அங்ஙனம் அவர்போற் பலவாய்த் தோன்றுகின்றதென்பதூஉமேயாம். இனிச் சிவபெருமான் ஒரு கண்ணாடியை நோக்கி அதிற்றோன்றிய தமது சாயலையே சுந்தரராக வருவித்தாரென்பதனாற், சிவபெருமானுஞ் சுந்தரரும் என இருவரில்லை ஒருவரே உண்மையில் உளர் என்னும் அவரதுகொள்கை அக்கதையின்கட் புகுத்தப்பட்டமை காண்க. மாயையிற் றோன்றும் பரப்பிரம பிரதிபலன நிலைபிற கண்ணாடியிற்றோன்றும் சிவபெருமானது பிரதிபலனம் வைக்கப்பட்டது. சிவபெருமானாகிய முழுமுதற் கடவுளே ஆண்டானெனவும், அவனுக்குத் தாம் அடிமையெனவுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரே "மீளாவடிமை யுமக்கேயாளாய்" என்றாற்போற் பலவிடங்களில் வெளிப்படையாய்க் கூறியிருக்கவும், அச் சைவசித்தாந்தக் கருத்தொடு முரணிச் சிவத்தினது பிரதிபலனமே சுந்தரரெனக்கூறிய மாயவாதவுரையுங் கற்றறிவுடைய சைவர் சிலரால் ஆராயாமல் எடுத்தாளப்பட்டதன்றோ? ஒருவரதுடம்பின்கண் உயிர் உளதாதல்போல, அவ்வுடம்பின் எதிரொளி வடிவாய்க் கண்ணாடியிற் றோன்றும் நிழலுக்கு உயிர் உளதாதல் யாண்டும் இல்லை; இல்லையாகவே, சிவபெருமான் திருவுருவத்தின் எதிரொளி வடிவாய்க் கண்ணாடியிற் றோன்றிய நிழலுக்கு உயிர் உளதாதலும், அது கண்ணாடியினின்றுங் குதித்துச் சுந்தரரெனப் பெயர்பெற்றுவந்ததென்றலும் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? இன்னோரன்ன பொருந்தாக் கோட்பாடுகள் மாயாவாத நூலுடையார்க்கே பொருந்துமன்றி, உண்மைநெறிவழாமற் செல்லும் சைவசித்தாந்தத்திற்கு ஒரு சிறிதும் உடன்பாடாகாவென்க. ஆகையால், இவைபோன்ற மாயாவாதப் பொய்க்கதைகள் சைவநூல்களுட் காணப்படுதல் பற்றி அவை சைவ மெய்க்கதைகள் போலுமென நம்பிவிடாது, உண்மைச் சைவராவார் எவற்றையும் ஆராய்ந்து கைக்கொண்டு ஒழுகுதலே செயற்பாலதாமென்க.

இனி, ஆசிரியர் சேக்கிழாரியற்றியருளிய திருத்தொண்டர் புராணத்தின்கட் பாயிரத்திற்கும் நூற்றொடக்கமாகிய தடுத்தாட்

கொண்ட புராணத்திற்கும் இடையே காணப்படும் திருமலைச் சிறப்பு முதலாகிய நான்கும் சேக்கிழார் இயற்றியன ஆகா என்பதற்கு யாங்கூறிய ஏதுக்களை மறுப்பான் புகுந்தவர், அங்ஙனம் பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே நாட்டுச்சிறப்பு முதலியன கூறுதல் தொன்னூற்புலவர் வழக்கு என்கின்றார். ஒரு கதையினைத் தொடர்புபடுத்துக் கூறும் ஒரு காப்பியத்துட் கூறுதற்கெடுத்த கதையினைக் கூறத்தொடங்காமல், இயைபில்லாத நாட்டுச்சிறப்பு நகரச்சிறப்புகளை வாளாவிரித்துப்பாடும் வழக்கம் சமணப்புலவர்காலத்திற் றோன்றிக் கந்தபுராணம் இராமாயணம் பாடிய கச்சியப்பர் கம்பர் காலமுதற்கொண்டு மிகப் பெருகியதொன்றும். ஆசிரியர் சேக்கிழார் சமணர்காலத்திற்குப் பின்னும் கச்சியப்பர் கம்பர் காலத்திற்குமுன்னும் இருந்தவராகலின் அவர் பின்னையோரைப் பின்பற்றினவர் ஆகார்; சமணர் பொய் கூறுநீரராகலின் அவரைப் பின்பற்றுதலுஞ் சேக்கிழார்க்குக் கருத்தன்று. சமணர்க்கு முற்பட்ட பழைய நூலாசிரியரைப் பின்பற்றுதலே அவர் தந் திருவுள்ளக்கிடையாம். பழைய நல்லிசைப் புலவர்காலத்து எழுந்த தமிழ்ப்பெருங் காப்பியங்களோ எடுத்த பொருளைவிட்டு நாட்டுவளம் நகரவளங்களைப் பாடிக் கொண்டிருப்பன அல்ல. இவ் வுண்மைக்குச், செந்தமிழ்மொழியின் நந்தாமணி விளக்கங்களாய்த் திகழும் ஐந்து பெருங் காப்பியங்களுள் முந்துநிற்குஞ் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையுமே உறுபெருஞ்சான்றும். இப் பழந்தமிழ்க் காப்பியங்களிரண்டுந் தாங் கூறுதற்கெடுத்த கதையை இடையீடுபடாமல் உடனே கூறக் காண்டுமன்றிப், பின்றைக் காலத்துச் சமணநூல்களும் புராணநூல்களும் அவ்வவ்வூர்களிற் காணப்படாத நாட்டு வளங்களையும் அவ்வந்நகரங்களிற் காணப்படாத நகரவளங்களையும் பொய்யாகப் புனைந்துகட்டிப் பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே வாளாவிரித்துக் கூறுமாறுபோல் ஒரு சிறிதாயினுங் கூறக் காண்கின்றிலேம். இச் செந்தமிழ்ப் பழங்காப்பியங்களைப் போலவே, உண்மையாய் நடந்தகதையை உள்ளவாறெடுத்துச் சொல்லும் உண்மைநெறி மேற்கொண்ட ஆசிரியர் சேக்கிழார், தமது நூலுக்கு ஒரிசைபுமில்லாத நாட்டுவள நகரவளங்களைப் பாயிரத்திற்கும் நூலிற்கும் இடையே பாடிவைத்தாரென்றல்

சிறிதும் பொருந்தாது. அற்றன்று, சேக்கிழார்க்கு முற்பட்ட காலத்தே வழங்கிய சூளாமணி, சிந்தாமணி என்னுந் தமிழ்க் காப்பியங்கள் சமண முனிவரால் இயற்றப்பட்டனவாயினும் அவற்றிற் களிந்துவிளங்குந் தமிழ்ச்சுவையே பற்றித் தமிழ்ப்புலவரெல்லாரும் அவற்றை மீக்கூறக் காண்டலின் அவற்றின்கட் கூறப்பட்டவாறே சேக்கிழார் தாமும் நாட்டுச்சிறப்பு நகரச் சிறப்பு முதலாயினவற்றைப் பாடி வைத்தாரெனின்; நன்று சொன்னீர், சூளாமணி, சிந்தாமணி யென்னும் அமண்காப்பியங்கள் 'இல்லோன் றலைவனாக இல்லது புனைந்து கூறும்' பொய்க்கதை தழீஇய நாடக வழக்குப்பற்றி வந்தனவாகும்; அநபாய வேந்தன் அவைக்களத்தே இவ் வமண்காப்பியப் பொய்யும் புரட்டும் விரும்பிக் கற்கப்படுதல்கண்டு இரங்கி சேக்கிழார் அவற்றின் பயிற்சி பயன்படாமை அரசற்குத் தேற்றி, உலகிற்கு உண்மை யறிவுச்சுடர் கொளுவுவான் கருதி 'உள்ளோன் றலைவனாக உள்ளது தெளித்துக்கூறும்' மெய்ந்நாடக வழக்குப்பற்றி மெய்யடியார் மெய்வரலாறுகளை ஒருங்கு தொகுத்துத் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் அரும்பெருஞ் செந்தமிழ் மெய்க்காப்பியம் இயற்றி யருளினார். சொற்சுவை பொருட்சுவையோடு பொருளுண்மையும் உண்மையன்பின் விழுப்பமுந் தேற்றுவான் புகுந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார்க்கு அவ்வியல்புகள் முற்றமுடைய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் பழைய மெய்க்காப்பியங்களைப் பின்பற்றிச் செல்லுதலே திருவுளப்பாங்காமல்லது, உண்மையல்லாக் கதைமேற் சொற்சுவையுங் காமவின்பச் சுவையும் மட்டுமே முதிரச் சொல்லுஞ் சூளாமணி சிந்தாமணி என்னும் அமண்புரட்டுக் காப்பியங்களைப் பின்பற்றல் கருத்தாகாது. இவ்வுண்மை,

"கலகமிடும் அமண்முரட்டுக் கையர் பொய்யே கட்டிநடத் தியசிந்தா மணியை மெய்யென், றுலகிலுள்ளோர் சிலர் கற்று தெற்குற் றுண்ணு துமிக்குற்றிக் கைவருந்திக் கறவைநிற்கமலடுகறந் துளந்தளர்ந்து குளிர்பூஞ் சோலை வழியிருக்கக் குழியில்விழுந் தளறுபாய்ந்து, விலைதருமென் கரும்பிருக்க இருப்பை மென்று விளக்கிருக்க மின்மினித்தீக் காய்ந்துநொந்தார்" எனவும்,

"வளவனுங்குண் டமண்புரட்டுத் திருட்டுச் சிந்தா மணிக் கதையை மெய்யென்று வரிசை கூற, உளமகிழ்ந்து பலபடப்பா ராட்டிக் கேட்க உபயகுல மணிவிளக்காஞ் சேக்கி ழார்கண், டினவரசன் றனைநோக்கிச் சமணர் பொய்ந்நூல் இதுமறுமைக் காகாதிம் மைக்கு மற்றே, வளமருவு கின்றசிவ கதையிம் மைக்கு மறுமைக்கும் உறுதியென வளவன் கேட்டு" எனவும் உமாபதி சிவனார் அருளிச் செய்யுமாற்றாற் காண்க.

அற்றன்று, கதையளவில் அவ்வமண்காப்பியங்களைச் சேக்கிழார் பின் பற்றாராயினும், தமிழ்ச்சுவையளவில் அவர் அவற்றைப் பின்பற்றினாரென்றல் குற்றமன்றாலெனின்; தமிழ்ச் சுவையளவிலும் ஏனைப்பல நலங்களினும் இவ் வமண்காப்பியங் களைவிட எத்தனையோ மடங்கு மிக்குயர்ந்து துலங்கும் சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை என்னும் பழந்தமிழ்க் காப்பியங்கள் இருப்ப அவற்றை விடுத்துத் தெய்வச் சேக்கிழார் ஏனையவற்றைப் பின்பற்றினாரென்றல் ஒருவாற்றானும் ஏலாது. நடுநின்று நுணுகி நோக்குவார்க்குச் சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணம் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளிற் சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரை ஒப்பதன்றி, ஏனைப் பின்றைக்காலத்துக் காப்பியங்களை ஒவ்வாமை நன்கு விளங்கும். பின்றைக்காலத்துக் காப்பியங்களுள் 'திருத்தொண்டர் புராணத்'திற்கு இழிந்தனவேயுளவல்லது, அதற்கு ஒப்பாவதும் மிக்கதும் ஏதுமில்லையெனும் மெய்ம்மையும் நடுநிலையாளர் கடைப்பிடித்துணர்வர். எனவே, பழந்தமிழ்க் காப்பியங்களோ டொவ்வாமல், அமண் காப்பியங்களோடொத்துக் காணப்படும் நாட்டுச் சிறப்பு முதலியன சேக்கிழாரால் செய்யப்படாமல் அவர்க்குப் பிற்பட்டாரால் செய்து சேர்க்கப்பட்டனவா மென் பதே தேற்றமாமென்க.

இனிப், பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே நூலோடு இயைபில்லாத நாட்டுச் சிறப்பு நகரச் சிறப்புக்களை விரித்துப் பாடுதல் பழைய புலவர்க்கு வழக்கமேயாம் என்னுந் தமது கொள்கையை நிறுவுதற்கு எதிர்பக்கத்தார் கூறுவது இது. தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் தாம் கூறுதற்கு எடுத் துக்கொண்ட அறத்துப்பால் பொருட்பால் இன்பத்துப்பால்

என்னும் மூன்றற்கும் முதலிலே 'கடவுள் வாழ்த்தும்,' 'வான் சிறப்பும்' ஆகிய பாயிரங் கூறுதலோடு, அவற்றிற்கும் நூலுக்கும் இடையிலே 'நீத்தார்பெருமை' 'அறன்வலியுறுத்தல்' எனனும் வேறு இரண்டனையும் வைத்துக் கூறினாற்போலச் சேக்கிழாரும் அங்ஙனம் நாட்டுச் சிறப்பு முதலியவற்றை இடைக்கண் வைத்து ஓதினார் என்பது. இவ்வாறு உரைக்கு மாற்றால், திருவள்ளுவனார் இயைபில்லாதனவற்றை இடை விரித்தோதினாரென்பதே இவரது கருத்தாகின்றது.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் கருத்தறியாது கூறினமையின் இவருரை பொருந்தாதென்பது காட்டுவாம். 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலாகிய நான்கு இயல்களுமே நூற்பொருளைச் சிறப்பித்தற்கு வந்த சிறப்புப்பாயிரமாமென்று அறிதல்வேண்டும். யாங்ஙன மெனின், நூலோதுதலின் பயன் கடவுளையுணர்ந்து அவன்திரு வடிகளைத் தொழுது பிறவித்துன்பத்தை அறுத்தலேயாகலின் தாம் இயற்றும் அந் நூலின் பெரும்பயனை உணர்த்தும் பாயிர மாகக் 'கடவுள் வாழ்த்தினை' முதற்கண் வைத்தார். இனித் தாம் அறிவுறுத்துதற்கு எடுத்துக்கொண்ட அறத்தை இல்லறம் எனவுந் துறவறம் எனவும் இரண்டாகப் பகுக்கின்றாராகலின், இல்லறம் நடைபெறுதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாகிய மழை யினது சிறப்பும், துறவறம் நிலைத்தற்கு இன்றியமையாத் தன்மையரான நீத்தாரது சிறப்பும் அதன்பின் முறையே வைத் தார். இனித் தாம் உணர்த்தும் அறம்பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பாற்பொருளும் அறத்தையே நிலைக்களனாக் கொண்டு நடப்பனவாமென்று வலியுறுத்துவார் அறத்தின் பொதுவாகிய சிறப்பை அவற்றின்பின் 'அறன் வலியுறுத்தல்' என வைத்தார். இவ்வியல் முப்பாற்கும் பொதுவாகிய அறத்தின் சிறப்பையே உணர்த்துவதென்பது எற்றாற் பெறுது மெனின்; "மனத்துக்கண் மாசுஇலன் ஆதல் அனைத்து அறன்" என இவ் வியலுட்போந்த செய்யுள் 'உள்ளத்தின்கண் மாசு தீர்ந்து தூயனாகப் பெறுதலே அறத்தினியல்' என முப்பாற்கும் பொதுவாகிய அறத்தினைக் கூறுதலானும், "சிறப்பீனுஞ் செல்வமும் ஈனும்" என்னுஞ் செய்யுள் இல்லறவியல் துறவற வியல்களையும், "அறத்தாறு இதுவென வேண்டா" என்னுஞ்

செய்யுளும், "ஒல்லும் வகையால் அறவினை ஓவாதே" என்னுஞ் செய்யுளும் பொருட்பாலையும், "அறத்தான் வருவதே இன்பம்" என்னுஞ் செய்யுள் இன்பத்துப்பாலையும் நோக்கி நிற்றலானும் பெறுதுமென்பது. எனவே, நூலுட் கூறும் முப்பாற் பொருட்கும் இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய நான்கு பொருள் களைக் கூறும் இந் நான்கியல்களும் ஒன்றற்கொன்று இயை புடையவாய் ஒரு தொகைப்படடு நூற் சிறப்புப்பாயிரமாய் அமைந்து நிற்கின்றனவே யல்லாமல் நூற்கு இயைபில்லாத இடைப்பிறவரலாய் நிற்கவில்லையென்று ஓர்ந்து உணர்க. ஆகவே, இஃது உணராதுரைத்தார் கூற்றுப், பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே பிறபொருள் வரலாமெனக் கொள்ளுந் தமது கொள்கையை நிலைநிறுத்தாதென் றொழிக.

இனிச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அவர்தம் திருத்தேவி யாரான பரவையார் சங்கிலியாரும் இந் நிலவுலகில் வந்து பிறந் தருளுதற்கு ஏதுவாய் நின்ற முற்பிறவியின் வரலாறுகளை ஆசிரியர் சேக்கிழார் நூலுட் கூறுமையின், அவற்றை வேறு தனியே செய்து பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே 'திருமலைச் சருக்கம்' என வைத்துக் கூறினாராகலின் அது நூற்பொருளோடு இயைபுடையதாய்ச் சேக்கிழாரால் ஆக்கப்பட்டதேயாய் முடியும் என்னும் எதிர்ப் பக்கத்தார் கூற்றை ஆராய்வாம். ஒரு பிறவியில் வந்த ஒருவருடைய வரலாறுகளைப் பிழைபடாமல் ஆராய்ந்து எழுதுவதே பெருவருத்தமா யிருக்கின்றது; அங்ஙனமிருக்க அவர் அதற்கு முற்பட்ட பிறவிகளில் இருந்த வரலாறுகளைத் தெரிந்தெழுதுதல் யாங்ஙனங் கூடும்? இப்போதிருக்கும் ஒருவர் மேற்பிறவியில் இவ்விவ்வாறு இருந்தார் என்பதைத் தெரிதற்கு வழி யாது? ஒருவர் பிறக்கும்போது அவர் எங்கிருந்து வருகின்றா ரென்பது அவர்க்குந் தெரியாது, அவரை ஈனுந் தாய் தந்தை யர்க்குந் தெரியாது, அவரைச் சூழ்ந்தார்க்கும் தெரியாது, பிறர் எவர்க்குமே தெரியாது; அங்ஙனமே அவர் இறக்கும்போதும் அவர் செல்லுமிடம் இதுவென எவருமே அறியார். ஒரு பிறவிக்கும் மற்றொரு பிறவிக்கும் இடையிலே எவரானும் ஏறிச் செல்ல இயலாத அறியாமைச் சுவர் அத்துணை உயரமாக எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லாம்வல்ல இறைவன் ஒரு

வனுக்கே யல்லாமல் மற்றையோர் எவர்க்கும் உயிர்கள் எடுக்கும் பல பிறவிகளின் வரலாறுகளும் அவற்றின் தொடர்புகளும் உணரலாகா. அற்றன்று, மலமாசு தீர்ந்து இறைவனது திருவருளைச் சார்ந்து நிற்பார்க்கு எல்லாந் தாமே விளங்குமாலெனின்; நன்று கூறினாய், இறைவனருளைச் சார்ந்தார் அவ்வருளையே நோக்கி அவ்வருளின்பத்திற் படிந்திருப்பரல்லது, ஏனையவற்றை ஒரு சிறிதும் நோக்கார். அது மலமாசு முற்றுந் தீர்ந்தார்க்கு ஒக்குமாயினும், உடம்போடு கூடியிருந்தே தூய அருள்வழியராய் நிற்பார்கு ஒருவரின் பல பிறவி வரலாறுகளை யறிதல் கூடுமெனின்; அவரும் அருள்வழியராய் நிற்றலால் அருளால் உந்தப்பட்டு ஒரோவொருகால் ஒரு பெரும்பயன் கருதி ஒருவரின் பழம் பிறவி வரலாறுகளை உணர்வாரல்லது, எஞ்ஞான்றுமே அவர் தாமாகவே அவற்றை உணரப்பெறார். அற்றன்று, அவர் அவற்றைத் தாமாகவே அறிதல் கூடுமெனிற்; சிற்றம்பலத்திலே செல்லுக்கு இரையாய்ப்போன தேவாரப் பதிகங்களை அவை முன்னிருந்தபடியே கண்டறிந்து எழுதிவைப்பார் எவரும் இல்லாமையின அது பொருந்தாதென்க. மேலும், பெரிய புராணத்தின்கட் கூறப்பட்ட நாயன்மார்களுள் மரபு இன்னதென்று அறியப்படாமற் சொல்லப்பட்டோர் பதின்மூவரும், ஊர் இன்னதென்பது தெரியாமற் சொல்லப்பட்டோர் எழுவரும், பேர் இன்னதென்று உணரப்படாமற் புகலப்பட்டோர் எண்மரும் உளராகலானும், இன்னும் அங்ஙனமே அவ்வவர் வரலாறுகளில் தெரியாமல் விடப்பட்டனவும் பலப்பல உளவாகலானும் அருள்வழி நிற்பார்க்கும் அது காட்டும் அத்துணையின் மேற்பட்டுப் பழம்பிறவியின் வரலாறுகளை யுணர்தல் செல்லாதென்க. ஒரு பிறவியில் நிகழ்ந்த ஒருவரின் வரலாறுகளை இறைவனாற் றரப்பட்ட பகுத்தறிவுகொண்டு பிழைபடாமல் ஆராய்ந்து தெரிந்தவளவு எழுதுதலே அறிவான்மிக்க சான்றோர்க்கு இயல்வதாமென்க. ஆசிரியர் சேக்கிழார் தமக்குள்ள பகுத்தறிவு முதிர்ச்சிகொண்டு, அவ்வந்நாயன்மார் வரலாறுகளைப் பல அடையாளங்களி னுதவியால் ஆராய்ந்து, உண்மை தெரிந்தமட்டில் நன்கெழுதி வைத்தனரே யலலாமற், சான்றுகள் இல்லாத வரலாறுகளையும், நாயன்மார்கள் பழம்பிறவிகளின்

இருந்த வரலாறுகளையும் ஆசியர் சேக்கிழார் ஒருசிறிதுங் கூறப் புகுந்தார் அல்லர். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர், கண்ணப்பர், சிறுத்தொண்டர் முதலான எந்த நாயன்மாரின் பழம்பிறப்பு வரலாறுகளையும் எடுத்தோதாத சேக்கிழார், சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரின பழைய பிறவி வரலாற்றைமட்டும் எடுத்து ஓதினாரென்றல் தினைத்துணையும பொருந்தாத உரையாம்.

அல்லதூஉம், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் பழம்பிறவி நிகழ்ச்சி திருக்கைலாயத்தின் கண்ணே நிகழ்ந்ததொனறெனக் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. திருக்கைலாயமோ இந் நிலவுலகத்தில் யாண்டும் உள்ளதன்று. மக்களாயப் பிறந்த நாமோ பிரகிருதி மாயையின் இருபத்து நான்காவது கீழ்ப்படியாயுள்ள மண்ணுலகுகள் பலவற்றுள் ஒன்றில் இருக்கினறேம. நமக்குமேல் இருபதது மூன்றும் படியிற் பிரகிருதிமாயை உளது. அப் பிரகிருதிமாயைக்குமேல் அராகதத்துவம் உளது; அவ்வராக தத்துவததிலே சீகண்ட உருத்திரர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக் கைலாயம உளதென்று சைவசித்தாந்த நூல்கள் கூறுகின்றன. அராகதத்துவ மண்டிலங்கள் நமக்கு எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கின்றனவோ; அவற்றின் உண்மையை இப்போதுள்ள வான நூல்களைக் கொண்டும் ஒருவாற்றானுந் துணியக்கூட வில்லை. எத்தகைய தொலைவு நோக்கிக கண்ணாடியின் உதவி கொண்டு நோக்கினும், அவை நம் கட்புலன்களுக்குத தோன் றாமையின், அவற்றின் இயல்பு நம்மால் அறியககூடவில்லை. இனித், தொலைவு நோக்கியின் உதவிகொண்டு நாம் கட்புலன் களாற கண்டறிந்துகொள்ளத்தக்க எல்லையிலுள்ள செவ்வாய் திங்கள் ஞாயிறு முதலான மண்டிலங்களின் இயல்பும் நிகழ்ச்சியு மாவது நம்மால விரிவாக அறியப்பட்டிருக்கின்றனவாவென்றால், அதுவும இல்லை, இல்லை. இவற்றுக்கே இங்ஙனமென்றால், நம கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத அராகதத்துவ மண்டிலத்துளள திருக்கைலாயத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை இந் நிலவுலகததுள்ளார் உணர்ந்துகொள்வது யாங்ஙனம்?

இந் நிலவுலகத்திருந்த ஒருவரின் வரலாறுகளையே முற்றும் அறிந்துரைத்தல் இயலாததா யிருக்கையில், இங்குள்ளார் எவ் வாற்றானும தெரிந்துகொள்ளுதற்கு ஏலாத அத்துணைச் சேய்மை

யிலுள்ள அராகதத்துவ திருக்கைலாய நிகழ்ச்சிகளை ஊனுடையார் கண்டுரைப்பரென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆதலால் தாம் கூறும் உண்மை வரலாறுகளில் எவர்க்கேனும் ஐயப்பாடு உண்டானால் அவர் அவற்றைத் தாமாகவே ஆராய்ந்து உண்மை காணத்தக்க வகையாக, மெய்ச்சான்றுகள் கொண்டு நாயன்மார் வரலாறுகளை வரைந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார் அங்ஙனம் ஐயந்தெளிதற்கு ஆகாத கைலாய நிகழ்ச்சிகளை உரைத்தாரென்றல் எள்ளளவும் இசையாது. இதனை ஓரெடுத்துக்காட்டான் விளக்குவாம். சிறுத்தொண்டர் தம் மன்னவன் பொருட்டு வடக்கேயுள்ள வாதாவி நகரத்தின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அந் நகரத்து அரசனை வென்று திரும்பினாரெனக் கூறும் சேக்கிழார் உரையில் எவரேனும் ஐயம் உற்று அதன் உண்மையை ஆராயப்புகுந்தால், அவ் வாதாவி நகரத்திலுள்ள பழைய கல்வெட்டு ஒன்று சான்றாக நின்று அதன் உண்மையை அவர்க்கு ஐயம் அற நாட்டும். இங்ஙனமே, சேக்கிழார் கூறிய வரலாறுகளை உண்மையெனத் தெளிதற்கு மெய்ச்சான்றுகள் ஆங்காங்கு உள்ளன. இதுபோலவே, திருக்கைலாயத்தில் ஒன்று நடந்ததென ஒருவர் கூறினால் அதனை உண்மையெனத் துணிதற்கு ஒரு மெய்ச்சான்று இல்லையாகலின், அவ்வியல்பினதொன்றை ஆசிரியர் சேக்கிழார் கூறினார் என்றல் அவர் கூறும் வரலாற்று முறைக்குச் சிறிதும் இணங்காதென்க. அற்றன்று, ஒரு வரலாற்றின் உண்மையைத் தெரிதற்பொருட்டு அதற்குரிய சான்றுகளை ஒருவர் தேடிமுயன்று அறிதல்போல, மேலே எட்டாச் சேய்மைக்கண் உள்ள திருக்கைலாய நிகழ்ச்சியினைத் தெரியவேண்டுவாரும் தவங்கிடந்து தமதுயிரைத் தூய்தாக்கி அதனை அருள்வழி நிறுத்த வல்லுநராயின், அவர் அம்மேலுலக நிகழ்ச்சியினை ஐயமின்றித் தெளிந்துகொள்வரெனின், அங்ஙனந் தவத்தால் தூயராய் அருள்வழி நிற்பார், பிறர் எவருங் கூற வேண்டாமலே நாயன்மார் வரலாறுகளையெல்லாம் முற்ற உணர்வராகலின், அன்னவர்க்குப் பெரியபுராண முதலான நூல்களின் வாயிலாக அறியவேண்டுவதொன்று மில்லையென மறுக்க. மேலும், இவ்வுலக நிகழ்ச்சியிற் காணப்படாத பொய்யும் புரட்டுமாகிய கதைகளைக் கட்டிவைப்பாரை நோக்கி, இவற்றுக்

கெல்லாம் சான்றுகள் எங்கே உள்ளனவென்று ஓர் அறிவுடையார் கேட்டால், "இவையெல்லாம் நுமதறிவுக்கு விளங்கா; நீர் மனந் தூயராய்த் திருவருள்வழி நிற்கும்போதுதான் இவை முற்றும் உமக்கு விளங்கும்" என்று அப் பொய்க்கதைப் புரட்டர்கள் விடைசொல்லி ஏமாற்றுவராகலின், சான்றுகள் காட்டாமல் இங்ஙனம் கூறும் மறுமொழிகள் அறிவுடையோரால் ஏற்றுக்கொள்ளற்பாலன அல்லவென்க. எனவே, திருக்கைலாய நிகழ்ச்சி ஈண்டுள்ளாரால் அறிந்துகொள்ளுதற்கு ஆகாமையானும், ஏனை நாயன்மாரின் முறபிறவி வரலாறுகள் பெரிய புராணத்துன்கண் யாண்டும் சொல்லப்படாமையானும் திருக்கைலாயத்தின்கண் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லட்படும் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் வரலாறுகள் ஆசிரியர் சேக்கிழாராற் செய்யப் பட்டன அல்லவென்பது தேற்றமாம். அது நிற்க.

இனிக், கைலாயத்தின் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லப்பட்ட அவ் வரலாற்றின் பெற்றியை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம். சிவ பிரானை வழிபடுதற்பொருட்டு ஆலால சுந்தரர் என்பார் திருக் கைலாயத்தின் கண்ணதாகிய ஒரு பூங்காவில் மலர்கொய்வான் வேண்டி அதனுட் செல்ல, அங்ஙனமே பிராட்டியார் வழிபாட்டின் பொருட்டு ஆண்டு மலர்கொய்யப் போந்திருந்த கமலினி அநிந்திதை என்னுந் தேவமாதரார் இருவரையும் அவர் எதிர்ப் பட்டனர் என்றும், அவ்வாறு எதிர்ப்பட்ட அளவானே ஆலால சுந்தரர் அம் மாதரார் மேலும், அம் மாதரார் அவ்வாலால சுந்தரர் மேலும் பெருங்காதல் கொள்வாராயினர் என்றும், அவ் விருதிறத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சியையும் உணர்ந்த இறைவன் 'இவ்விடம் நீர் இன்பந் துய்த்தற்கு உரியதன்று ஆகலான், நீவிர் மண்ணுலகத்துச் சென்று பிறந்து அதனைத் துய்த்து மீளக் கடவீர்களாக!' என்று கூறி அவரை விடுத்தனன் என்றும் அக் கதை நுவல்கின்றது மிக வியக்கத்தக்க அமைப்போடு கூடிய ஆண் உடம்பு பெண் உடம்புகளை வகுத்து அவற்றின்கண் உயிர்களைப் புகுத்தி, அவை ஒன்றோடொன்று மருவி இன்பந் துய்க்குமாறு அவை தம்மை நடாத்தி வருபவன் எல்லாம் வல்ல இறைவனே யல்லாமல் வேறெவரும் அல்லர். இறைவன் வகுத்த இவ்வமைப்புகளிலிருந்து பலதிற இன்பங்களையும் நுகர்ந்து

கொண்டே, அவற்றை நுகராதார் போலவும், அவற்றை வெறுத்தார் போலவும் ஆண் பெண் பிறவிகளையும், அவற்றின் சேர்க்கையையும் வெளியே இகழ்ந்து பேசுபவர் கடவுளை நம்பாத பௌத்தரும், தானே கடவுள் என்னும் மாயாவாதிகளுமே ஆவர். கடவுள் வகுத்த இப் பிறவி யமைப்புகளையும், இவற்றை வகுத்த அவ்வாண்டவனது அருள் நோக்கத்தையும் உள்ளவாறு உணர்ந்து காணும் சைவசமயத்தவர் அவ்வாறவற்றை இகழ்தற்குரியார் அல்லர். திருக்கைலாயத்தேயுள்ள தேவர் குழாத்துள் ஆண் பெண் வகுப்புகள் உளவாயின், அவ்விரு திறத்தாரும் உயர்ந்த காதலன்பாற் பிணிப்புண்டு ஒருவரை யொருவர் மருவி இன்புற்றிருத்தற்கே அங்ஙனம் அவ் வகுப்புகளை இறைவன் தோற்றுவித்திருத்தல் வேண்டும். அவ்விடத்தில் ஆணும் பெண்ணும் மருவி இன்புறுதல் குற்றமெனக் கண்டானயின், இறைவன அவ் வகுப்புகளை ஆண்டுத் தோற்றுவியானுதல் வேண்டும்; ஆணும் பெண்ணும் மருவுதற்கேற்ற அமைப்புகளை ஆண்டு ஒரு பயனுமின்றித் தோற்றுவித்தது எதன்பொருட்டு என்றெழும வினுவுக்கும் விடையின்ருய்; இனி, அவ்வாறவர் ஒருவரையொருவர் மருவி இன்புறுதலிற் போதருங் குற்றந்தான் யாது உளது? இறைவன் இன்ப வுருவினன் ஆகலானும், அவ் வின்பத்தை ஆண் பெண் சேர்க்கையானன்றி வேறு ஒருவாற்றுனும் உயிர்கள்பால் தோற்றுவித்தல் ஆகாமையானும, அது பற்றியே எல்லா உயிரும் ஆண் பெண் சேர்க்கையைப் பெரிது விழைதலானும், இத்தகைய இன்ப நுகர்ச்சியிற் குற்றமாகக் கருதத்தக்கது யாது உளது? இன்பத்தையே குற்றமாகத் தள்ளி வெறுத்தாற், பின் அதனினுஞ் சிறந்ததாகக் கருதி அடையற்பாலது யாது? அங்ஙனம் அடையப்படுவதூஉம் இன்பத்தைத் தருவதோ துன்பத்தைத் தருவதோ? என்றெழும் வினுக்கட்கெல்லாம் வழிவிடுமாறு யாங்ஙனம்?

அற்றன்று, மகளிர்பால் துய்க்கும் இன்பம் சிற்றின்பமேயாதலின் அதனை யொழித்து இறைவன்பால் துய்க்கும் பேரின்பமே வேண்டற்பாலதாமெனின்; ஒழிக்கற்பாலதாகிய மகளிரின்பத்தை இறைவன் அவர் வழியே வைத்து அமைத்துவிட்டதென்னை? இறைவனிடத்துத் துய்க்கும் பேரின்பம் அவ் விறை

வனைத் தலைக்கூடி அவனோடு இரண்டறக்கலந்து நின்றுலல்லது வாய்க்குமோ? இறைவன் இயல்பை உள்ளவாறு உணர்தலும், அவனோடு பிரிவறக் கூடிநிறறலும் முற்றப் பெறுதார்க்கு அப் பேரின்பத்தின் இயல்புதான் யாங்ஙனம் அறியப்படும்? என்று இங்ஙனம் எல்லாம் வைத்து நுணுகி யாராயும் வழி, மாசு முழுதுந் தீர்ந்து இறைவனோடு ஒன்றி இரண்டறக் கலக்கும் பேரின்பநிலை வாய்க்கும் வரையில், உயிர்கட்கு இறைவன் பல்வகை யுலகங்களையும், அவ் வுலகங்கட்கு ஏற்ற இனிய பல்வகை நுகர்பொருள்களையும், மேன்மேல் உயர்ந்த ஆண் பெண் உடம்புகளையுந் தந்து அவர்களை மேன்மேல் இன்பத்தில் உயர்த்துக்கொண்டு போவன் என்னும் உண்மை நன்கு விளங்கா நிற்கும். சீகண்டருத்திரர் எழுந்தருளும் அராக தத்துவ வுலகத்தும், அவர்க்கு மேற்பட்ட மகேசர் சதாசிவர் உலகங்களிலும் மேன்மேல் தூயவான உயிர்கள் மேன்மேலுயர்ந்த தூய ஆண் பெண் உடம்புகள் உடையராய்க் கூடி இன்பநுகர்வரெனப் பௌட்கராகமமும் இவ்வுண்மையை நன்கெடுத்துக் கூறுதல் காண். கடவுள் வகுத்த அமைப்பின் உண்மை இவ்வாறாகலின், அராக தத்துவவுலகத்தின் கண்ணதான திருக்கைலாயத்தில் ஆலால சுந்தரரும் அம் மாதரார் இருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் பெருங்காதல் கொண்டமை குற்றமாதலும், அக் குற்றத்தின் பொருட்டாகவே அவர் மண்மேற் பிறந்தாராதலும் உண்மையல்லவாம் என்க.

அற்றேல், மாதரார்பாற் பெறுங் காதலின்பம் இறைவனை மறப்பித்து ஒருவனைப் பல தீவினைகளில் வீழ்த்தக் காண்டலின், அதனை உயர்த்துக் கூறுதல் ஆகாதெனின், அறியாது கூறினாய், இறைவன் வகுத்த அவ் வின்ப வழியின் இயல்பை உணர்ந்து, அக் காதலின்பத்தைத் துய்க்குமிடத்தெல்லாம் இறைவனை மேன்மேல் நினைந்துருகி, அக் காதலின்பத்தைத் தமக்கு ஊட்டும் இறைவனது இன்பவுருவினில் தமது இன்ப உணர்வினைத் தோய்வித்துப், "பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாய் அங்கே, முற்றவரும் பரிசு உந்தீபற" என்ற ஆன்றோர் திருமொழிப்படி தம்மைப் புனிதராக்குதலே காதலன்பிற்றிளைக்கும் ஆண் பெண் என்னும் இருபாலாரும் செயற்பாலதொரு பெரும்

கடமையாம். இங்ஙனம் பழகுவார்க்கு இம்மை மறுமை இரண்டும் பேரின்பவுநவேயாவதல்லது சிற்றின்பமாதல் சிறிதுமில்லை. இவ்வுண்மை தெரித்தற்கே நமது செந்தமிழ்மொழியில் அகப்பொருள் இலக்கணங்களும், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரும், திருக்குறட் காமத்துப் பாலும் பேரறிவுடைய சான்றோரால் இயற்றப்பட்டன. உலகத்தின்கட் காணப்படும் அமைப்புகளை உற்றுணருந்தோறும், அவற்றால் வரும் இன்பங்களை நுகருந்தோறும் அவற்றைத் தந்த இறைவனை நினைந்து அவன்பால் அன்புமீதூரப் பெறுதல் ஆறறிவுடைய மக்கட்கு இயற்கையிலே உளதாதல் வேண்டும். இனி, அவர்கள் அவனை நினையாமற் பல பெருந் தீமைகளைச் செய்து ஒழுகுதல் அவர்களுடைய குற்றமேயல்லாமல், இறைவன் வகுத்த அமைப்புகளின் குற்றம் அன்றாம். உண்டற்கினிய பாலும் பழனும் அளவும் பொழுதும் அறிந்து உண்பானுக்கு இன்பத்தைத் தருகின்றன; அவ்வாறன்றி அளவுக்கு மிஞ்சிப் பொருந்தாக் காலத்தே உட்கொள்வானுக்கு அவையே துன்பத்தைத் தருகின்றன; இதனைக் கண்டு பாலும் பழனும் ஆகா என்பார் உளரோ? இங்ஙனமே கல்வியுஞ் செல்வமும் தம்மை முறையறிந்து பயன்படுத்தாதவனுக்குத் தீமையைத் தருகின்றன; அதனால், அவையும் ஆகா என்பார் உளரோ? ஆதலால், இம்மையின்பங்கள் எல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்ததாகிய காதலின்பத்திற்குரிய மகளிர் சேர்க்கையும் முறையறிந்து பயன்படுத்தாதார்க்குத் துன்பத்தையுந் தரும்; அதுபற்றி அவ் வின்பமும் அதற்குரிய அம் மகளிரும் இகழப்படுவார் அல்லர். உயர்ந்த காதலின்பத்திற் படியுந்தோறும் எல்லாம்வல்ல சிவத்தின் இன்ப நிலையே நினைவில் மேன்மேற் சுரந்தெழுதல் வேண்டும்; இந்நிலையில் நின்றதுபற்றியே சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இறைவற்கு மிக அணுக்கராய் நின்றனர். உயர்ந்த அறங்களையே செய்வாராயினும் இறைவனை நினையாராயின் அவர்தம் அந்நல்வினைகளுந் தீவினைகளேயாதல் திண்ணம். இதனாலன்றோ இறைவனை நினையாத மீமாஞ்சகர், பௌத்தர், சமணர் முதலியோர் செய்யும் அறங்களும் மறங்களாய் ஒழிந்தன. ஆகவே, மகளிரும் அவரது காதலின்பச் சேர்க்கையும் ஆடவர்தம்மை மென்பதப்படுத்தித்

தூயராக்கி அவரை இறைவனது திருவடிப் பேரின்பத்தில் உய்க்குமேயல்லது அதற்கு மாறாய் நில்லாதென்று நுனித்து உணர்க. அற்றேல், ஆன்றோர் சிலர் மகளிரின்பத்தைப் பெரிதும் இகழ்ந்துபேசிய தென்னையெனின்; இறைவனை நினையாதார் நுகரும் எல்லாவகை இன்பங்களும் இழிக்கற்பாலனவே யாதலின், அதுபற்றி இம்மையின்பங்களுட் சிறந்த அதுவும் கடவுள் நினைவோடு நுகரப்படாத வழி அங்ஙனம் இழித்துரைக் கற்பாலதேயாம். அதுபற்றி மெய்யன்பர் நுகரும் இன்ப நுகர்ச்சியும் இகழற்பாலதன்றென்று காண்க. இவ்வாறு கடவுள் வகுத்த வகைகளையும், அவனது அருள் நோக்கத்தையும் பகுத்துணர்ந்துபார்த்தல் விடுத்து, வெற்றுரவாரமாய் மாயாவாதிகள் பற்றறுந்தார்போற் கூறும் பகட்டுரை கேட்டுச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை வஞ்சமாய் இகழ்ந்துரைக்குங் குறிப்பால், அவர் காம இன்பத்தின் விழைவால் உயர்ந்த தெய்வப் பிறப்பை இழந்து, இழிந்த மக்கட்பிறவியை எய்தினர் எனக் கட்டிவிட்ட பொய்க் கதை சைவசித்தாந்த உண்மையுணர்ந்தார் கழகத்திற் றலைக் காட்டாதென்றொழிக. இன்னோரன்ன பொய்க்கதைகள் சைவ சித்தாந்தத்திற்குப் பெருந் தீதுபுரிதலை ஆய்ந்துபாராத சைவர் சிலர் இக் கதைகளை நம்பாதுவிட்டால் நமது சைவம் நிலை பெறாது போமேயென்று பதைபதைத்தல் அறிவுடையார்க்கு நகையினையே தருகின்றது. அதுகிடக்க.

இனி, 'நாட்டுச்சிறப்பு' ஆசிரியர் சேக்கிழார் அருளிச் செய்தது அன்று என்னும் எமது உரையை மறுக்கப்புகுந்த நேயர், சோழநாட்டிற் பிறந்தருளிய நாயன்மார்தம் ஊர் நகர் முதலியவற்றின் சிறப்புக்களை அவ்வந் நாயன்மார் வரலாறு ஒவ்வொன்றிலும் ஆசிரியர் விரித்து ஓதாமையின், அவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகவைத்து நாட்டுச்சிறப்பு என ஒன்று முதற்கண் அருளிச் செய்வாராயினர் எனக் கூறினர். உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துக்கூறும் பண்டைத் தமிழின் உண்மைச் செய்யுள் வழக்கையும், அவ் வழக்கையே பின்பற்றி நாயன்மார் உண்மை வரலாறுகளை உள்ளவாறே கூறப்புகுந்த சேக்கிழாரின் திருவுள்ளக் கிடையையும் ஆராய்ந்துகாண வல்லார்க்கு இந் நேயர்கூற்றுப் பொருந்தாமை நன்குவிளங்கும். தாம் பாடக்

குறித்த நாடு நகரங்களில் உள்ள சிறப்புக்களை உள்ளவாறே எடுத்துக், கற்போர் உணர்வு சலிப்படையா வகையாய் இயன்ற மட்டுஞ் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் அழகுபடுத்திக் கூறுவதே பண்டைத்தமிழ் நல்லிசைப் புலவர்க்குரிய செய்யுள் வழக்கின் முறையாகும். பின்றைக்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர்க்குரிய செய்யுள் முறையோ, நாட்டு வளமில்லாத ஊரை எல்லா வளங் களும் உடையதெனவும், நகர அமைப்புகள் இல்லாததொன்றை எல்லா அமைப்புகளும் நால்வகை யரண்களும உடையதெனவும் புனைந்து பொய்யாகக்கட்டி நூற்றுக்கணக்கான செய்யுட்களாற் கற்போருணர்வு சலிப்படையுமாறு வாளா விரித்துக் கூறுவதாம். இவ் விரண்டன் வேறுபாட்டையும் பண்டைச் செந்தமிழ் இலக்கியங்களாகிய 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமேகலை', 'பத்துப் பாட்டு', 'கலித்தொகை' முதலியவற்றையும், பின்றைத் தமிழ்க் காப்பியங்களும் புராணங்களுமாகிய 'கம்பர் ராமாயணம்', 'நைடதம்', 'திருத்தணிகைப் புராணம்' முதலியவற்றையும் ஒத்துநோக்கி யாராய்ந்து கண்டுகொள்க. ஆசிரியர் சேக் கிழார் பாடிய 'பெரிய புராணத்'தைக் கம்பர் பாடப் புகுந்தன ராயின் இருபதினாயிரஞ் செய்யுட்களுக்குக் குறையாமல் வாளா விரித்துப பாடியிருப்பர். இப்போதுள்ள கம்பராமாயணத்திற் காணப்படும் வீணான செய்யுட்களை அகற்றிவிட்டாற் கதைத் தொடர்பும் அழகுங் கெடாமல் அந் நூல் மூன்றில் ஒருபங்காகச் சுருங்கிவிடும். இங்ஙனம் இயற்கைக்கு மாறான பொய்யும் புளுகும் புனைந்துகட்டிச் சொல்லும் பிற்காலத்துப் புலவர் செயயுள் வழக்கைப் பார்த்து, இதனைப்போலவே சேக்கிழாரது செய்யுள் வழக்கும் இருத்தல் வேண்டுமெனத் துணிதல், தன் கண்களுக்கு மஞ்சட்கண்ணாடி இட்டான் ஒருவன் தான் காண்பன வெல்லாம் மஞ்சள் நிறமாகத் தோன்றக்கண்டு, அங்ஙனந் தோன்றுதல் தான் அணிந்திருக்குங் கண்ணாடியால் நேர்ந்த தென அறியாமல், தான் காணும் எல்லாப்பொருள்களும் மஞ்சள் நிறமுடையனவே என்று கூறிப் பிறரோடு அழிவழக்குப் பேசு தற்கே ஒப்பாவதாம் என்க.

இனி, ஆசிரியர் சேக்கிழார் பாடுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட நாயன்மார்களிற் சோழநாட்டிற் பிறந்தருளியவர்களின் ஊர்

களெல்லாம் ஒரேவகையான எல்லா வளங்களும் உடையனவாய் இரா. சில ஊர்கள் நாட்டுவள முடையனவாய் இருக்கும்; சில நகரவளமுடையனவாய் இருக்கும்; வேறு சில அவ் வளங்கள் இல்லாதனவாயும் இருக்கும; நாட்டுவளம் நகரவளம் உடையன வற்றுள்ளும் ஓர் ஊரின் வளத்தைப்போல் மற்றோர் ஊரின் வளம் ஒததிரா; ஒவ்வோர் ஊரும் வேறு வேறு வளங்களும் வேறு வேறு அமைப்புகளும் உடையனவாய் இருக்கும்; இவை தம்மைப் பாடப்புகும் நல்லிசைப் புலவர்கள் அவ்வவ் விடததின் வளங்களையும் அமைப்புக்களையும் ஆங்காங்கு உள்ளவாறே வைத்துத் தம் பாட்டுக்களில் அழகுபடப் பாடுவர். அவ்வாறு பாடப்படுஞ் செய்யுட்பொருள்களை யுணர்ந்தவர் அவ்வவ் ஊர்களை நேரே சென்று காண்புழிப், பாட்டிற் சொல்லியவாறே அவை அமைந்திருக்கும் உண்மையைக் கண்டு, அவற்றைப் பாடிய புலவனை வியந்து மகிழ்வர். இஃது எதுபோலவோ வெனின், ஒருவனது வடிவத்தையும் அவனிருக்கும் மாளிகை யினையும் ஓவியத்தில் வரைந்து காட்டப் புகுந்த ஓர் ஓவியக் காரன் சிறிதும் வழுவாமல் அவ் விரண்டனையும் திறமையாக வரைந்து காட்டியவழி அவ்வோவியததையும் அதிற் றீட்டப்பட்ட வடிவ முடைய மகனையும் மாளிகையையுங் கண்டு அவை முழுதும் ஒத்திருந்தக்கால், அவற்றை வரைந்தவன் திறத்தை வியந்து மகிழ்தல்போலவென்க மற்று ஓர் ஓவியத்திற் றீட்டிய வடிவம் அதனையுடைய மகனையாதல் மாளிகையையாதல் ஒவ்வாமல் வேறுபட்டுத் தோன்றியவழி அவற்றைக் காண்பார் அவற்றை வரைந்த ஓவியக்காரனை இகழ்ந்து மகிழ்வின்றிப்போதல்போல, ஒரு காப்பியப் புலவனும் தான் பாடிய செய்யுட்பொருள் அதற்கு முதலாயுள்ள இயற்கைப் பொருளோடு ஒவ்வாமல் மாறுபட்ட வழி அதனைக் கருத்தூன்றிக் கற்பார் அதன் பொய்மையுணர்ந்து அதனை ஆக்கியோனபால் வெறுப்புற்று உவகையின்றிச் செல்வரெனவும் உணர்ந்துகொள்க ஆசிரியர் சேக்கிழாரோ, செந்தமிழ்ப் புலமைமலிந்த நல்லிசைப் புலவராகலின் அவர் பண்டைச் செந்தமிழ் நல்லிசைப் புலவரின் மெய்வழக்கையே தழீஇத் தாம் பாடுதற்கு எடுத்த நாடு நகரங்களில் உள்ள சிறப்புக்களை உள்ளவாறே கூறுதலும், அவ்வளங்கள் மிகுதியாய்

இல்லாதவற்றைச் சில சொற்களாற் கூறிப்போதலுமே மேற் கொண்டாரென்பது ஆங்காங்கு அவர் பாடியிருப்பனவற்றை உற்று ஆராய்தலாற் புலப்படும். சோழநாட்டுள்ளேயே ஒரூர் நாட்டுவள முடையதாயும் மற்றொன்று நகரவள முடையதாயும், வேறொன்று அவையிரண்டும் மிக இலவாயும் இங்ஙனம் பல திறப்பட்டிருத்தலை இஞ்ஞான்றும் அவற்றை நேரேசென்று காண்பார் நன்குணர்ந்து கொள்வர். இங்ஙனம் வளத்தானும் அமைப்பானும் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வா ஊர்கட்கெல்லாம் வளங்கள் கற்பிப்பான் புகுந்து, அவைமாட் டெல்லாம் காணப் படாதவற்றை இயற்கைக்கு மாறாய்ப் புனைந்துகட்டிப் பொது வாக 'நாட்டுச் சிறப்பு' என ஒன்று பாடிப் பெரியபுராணத்தின் கண் முதலில் வைத்தாரென்றல், ஆசிரியர் சேக்கிழாரின் தெய்வச் செந்தமிழ் நல்லிசைப் புலமைக்கு இழுக்கந் தேடுவதாய் முடியுமென்று ஓர்ந்துகொள்க.

இனித் தடுத்தாட்கொண்ட புராணமுதலில் திருமலைப் பாடி நாட்டிற்கும், அதன்கட் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பிறந் தருளிய திருநாவலூர்க்கும் ஆசிரியர் நாட்டுச்சிறப்பு நகரச் சிறப்புகள் விரித்தோதாது, "பெருகிய வளத்தான்மிக்க பெருந் திருநாடு" என்று மட்டுஞ் சுருங்கச்சொல்லிச் செல்லுதல் என்னை யெனின்; உற்றுநோக்கு மிடத்துத் 'தடுத்தாட் கொண்ட புராணமே' திருத்தொண்டர் புராணமாய் முடிந்திருத்தலின், அத் துணைப் பெரிதாகிய அப் புராணத்திற் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றையுந் திருமணச் சிறப்பையும் கூறுதலிற் கருத்து ஊன்றிய ஆசிரியர் அதனைவிடுத்து, நாடு நகரங்களைப் பாடிக் கொண்டிருப்பாராயின், அது, தன்னைக் கற்பார்க்கு இன்பம் பயவாதாகலிற், 'சிலப்பதிகாரத்' திற்போல நாயனார் வரலாற் றைத் துவங்கி முதலிற் றிருமணச்சிறப்பை ஆசிரியர் விரித் துரைப்பாராயின ரென்க. முதன்மையான நாயனார் புராணங் கூறுதற்கெடுத்து, அதனைப் பாடிக்கொண்டு செல்லுதற்கிடையே அமயம் நேர்ந்துழியெல்லாம் நாட்டுவளம் நகரவளம் கூறுதல் கற்போருணர்வு சலிப்புறாமல் இன்புறுதற் கேதுவாமாகலின், ஆசிரியர் விரித்தோதுதற்கேற்ற இடங்களில் அவைதம்மை இடையிடையே விரிப்பர். சிலப்பதிகாரத்திலும் ஆசிரியர் இளங்

கோவடிகள் அந்நூல் முதற்கட் காவிரிப்பூம்பட்டின வளங்களை ஓதாது இடையே 'இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை'யில் அவற்றை ஓதுதல் காண்க. இங்ஙனங் கற்போருணர்வு சலியாமைப் பொருட்டு நல்லிசைப்புலவர் நூல்யாக்குந் திறத்தை எம்முடைய 'முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சியுரை'யிலும் 'பட்டினப்பாலை யாராய்ச்சியுரை'யிலும் விரித்தெழுதியிருக்கின்றேம். அதனை ஆண்டுக் கண்டு கொள்க; ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தில்லையம்பலத்தை வணங்கச் சென்றுழி, ஆண்டு நாட்டுவளம் நகரவளங் கூறுதற்கு அமயம் வாய்த்தமையின், ௯௨ ஆஞ் செய்யுள்முதல் ௧௦௨ ஆஞ் செய்யுள் இறுதியாகச் சேக்கிழார் அவற்றை விரித்துப்பாடுதல் காண்க. தில்லைநகர் சோழநாட்டின் கண்ணதேயாகலின், அதற்குக் கூறிய நாட்டு வள நகரவளங்கள் சோழநாட்டிற்கும் உரியனவல்லவோ? இங்ஙனமே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புராணத்தோடு தொடர்புடைய 'ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்' புராணத்தும் சோழநாட்டின் கண்ணதாகிய 'திருப்பெருமங்கலம்' என்னும் நகரின் சிறப்பை ஆசிரியர் முதல் நான்கு செய்யுட்களால் அழகுறப் பாடியிருக்கின்றார்; இச் சிறப்பும் சோழநாட்டிற் குரியதன்றோ? அற்றேல், திருக்குறிப்புத்தொண்டர் புராணத்தில் ௧௧௦ச் செய்யுட்களால் தொண்டைநாட்டின் நாட்டுவள நகரவளங்களை விரித்தோதிய அவ்வளவுக்கு ஆசிரியர் சோழநாட்டு வளங்களை விரித்து ஓதிற் றிலரென்று ஒன்று கொள்ளப்படுமாலெனின்; சோழநாடு நீரும் வயலும் நிறைந்த மருத நிலவளம் ஒன்றே பெரும்பாலும் உடையது; மற்றுத் தொண்டை நாடோ, மருத நிலவளத்தோடு, மலையடுத்த குறிஞ்சிநில வளமும், காடு அடுத்த முல்லைநில வளமும், கடலடுத்த நெய்தல்நில வளமும் காஞ்சி நகரச்சிறப்பும் ஒருங்குடையதாகலின் அவையெல்லாம் ௧௧௦-ச் செய்யுட்களால் இயன்றமட்டுஞ் சுருக்கியே ஆசிரியர் அருளிச்செய்தனர். இவைதமைக் கமபராவது கச்சியப்பமுனிவராவது பாடப் புகுந்திருந்தால் ஐந்நூறு செய்யுட்களுக்குக் குறையப் பாடியிரார். சேக்கிழார் இல்லது கூறா வாய்மையராகலிற், சோழநாட்டை அணிந்துரைக்க வேண்டுமளவுக்குச் சோழநாட்டையும், தொண்டை நாட்டை அணிந்துரைக்க வேண்டுமளவுக்குத் தொண்டை நாட்டையும், இங்ஙனமே மலைநாடு கொங்குநாடு

கலையும் உண்மை வழாது புராணங்களினிடையிடையே பாடியருளினரென்க. அநபாயசோழன் செங்கோலோச்சிய இடம் என்பது பற்றியாவது, பரவையார் சங்கிலியார் என்னும் பிராட்டிமாரை மணம்புரிந்துகொண்ட இடங்கள் என்பது பற்றியாவது, தாம் பிறந்தருளிய நாடென்பதுபற்றியாவது அவ்வந் நாடுநகரங்களுக்கு எப்படியாயினும் சிறப்புச் சொல்லவேண்டுமென்று மடிகட்டிக்கொண்டு ஆசிரியர் சேக்கிழார் பாடப்புகுந்தவர் அல்லர். மேற்கூறிய சான்றோர்களால் வந்த சிறப்போடு, அவ்வவற்றிற்கு இயற்கையமைப்பிலேயும் பல சிறப்புகள் காணப்படுமாயின் மட்டும் ஆங்காங்குள்ள நாடுநகரங்களை அணிந்துரைப்பர்; அங்ஙனம உரைக்கின்றுழியுங், கதைத் தொடர்பைக் கருத்தூன்றிக் கற்றுச் செல்வார்க்கு உணர்வு சலியாவாறு எவ்வளவு கூறுதல் தக்கதோ அவ்வளவே கூறுவர். ஆதலால், இன்னின்னார் பொருட்டு அவ் அவர்தம் நாடுநகரங்களை ஆசிரியர் எங்ஙனமேனும் விரித்துப் பாடியிருத்தல் வேண்டுமென்று, ஆக்கியோன் கருத்தும் அவன் மேற்கொண்ட செய்யுள்வழக்கி னியல்பும் பகுத்துணராது கிளத்தல் ஏதமாமென்க.

இனித், தில்லைவாழந்தணர் புராணத்தின்கண் நாட்டுவள நகரவளங் கூறப்படவில்லையென அதனைத் தமது வழக்கிற்கு ஓர் உதவியாகக் கூறவந்த நண்பர், அப்புராணத்திற்குச் சிறிது முன்னே சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தில்லைக்குச் சென்றதனைக் கூறுங்கால் அவ்விரண்டு வளங்களையும் விரித்துப்பாடிய ஆசிரியர் மீண்டும் அவற்றைக் 'கூறியது கூறல்' என்னுங் குற்றம் உண்டாகப்பாடார் என்பதனை அறியாமற்போனார். ஓரிடத்து ஒருகால் ஓர் ஊர்க்குக் கூறிய அவ் வளங்களை மீண்டு மீண்டுங் கூறுதல் சுவை பயவாதென்பது கொண்டு, அங்ஙனந் தில்லைவாழந்தணர் புராணத்தில் அவைதம்மைக் கூறாது விட்டதேயல்லாமற, சோழநாட்டிற்கெல்லாம் பொதுவாக நாட்டுச்சிறப்பு மொழிந்ததுபற்றி அதனை விட்டாரல்லரென அந் நண்பர் உணரக்கடவராக! இங்ஙனமே, திருநீலகண்டருந் தில்லைநகரிற் பிறந்து அங்கிருப்பவராதலிற், சுந்தரமூர்த்தி புராணத்தில் ஓதிய நாட்டுவள நகரவளங்களை மீண்டும் திருநீலகண்டர் புராணத்தில் எடுத்துரையாராயினர்.

இனி, இயற்பகை நாயனார் புராணத்தில் "மன்னு தொல்புகழ் மருதநீர் நாட்டு வயல்வளந்தர இயல்பினில் அளித்துப், பொன்னி நன்னதி மிக்கநீர் பாய்ந்து" எனச் சோழநாட்டின் மருதநில வளத்திற் கேதுவான காவிரியாற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறிய அவ்வளவு போதாதோ? பிற்காலத்துப் புலவர்போல, உழுதல் எருப்பெய்தல் விதைத்தல் நாறு பிடுங்கிநடுதல் களைகட்டல் விளைந்தவற்றை அறுத்துப் போராக்கல் கடாவடித்தல் நெற்கொண்டு சேர்த்தல் விருந்தினர் சுற்றத்தாரொடு துய்த்தல் முதலியனவாக எவர்க்குந் தெரிந்த இவைகளை வாளாவிரித்துப் பாடிக்கொண்டிருத்தல் எடுத்தபொருளைவிட்டு 'மற்றொன்று விரித்தல்' என்னுங் குற்றமாய், நாயனார் வரலாற்றை அறிதலில் விழைவு மிக்கு அதனைக் கற்கப் புகுந்தார்க்கு அயர்வு தோற்றுவித்தல் பற்றி ஆசிரியர் அதனை விட்டாரல்லது, முன்னரே பொதுப்பட நாட்டுச்சிறப்புக் கூறியதுபற்றி அன்று என்க. அஃது ஒக்குமாயினும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்து நகரச்சிறப்பை ஆசிரியர் ஒரு சிறிதாயினுங் கூறுதுவிட்ட தென்னையெனிற்; கரிகாற்சோழன் நிகரற்ற வெற்றிவேந்தனாய் அரசாண்டகாலத்தில் அவனால ஆக்கப்பட்ட தலைநகராய்க் காவிரிப்பூம் பட்டினம் மிகச்சிறநது விளங்கிற்று. அவ்வரசற்குப் பின் வந்த சோழமன்னன் அதனை நன்கு பாதுகாவாமையின், அதிற் பெரும் பகுதி கடல்வாய்ப்பட்டு அழிந்தது; அதுமுதல் அந்நகர் சிறப்பின்றி யிருந்தமை கண்டே ஆசிரியர் சேக்கிழார் அதற்கு இல்லாத ஏற்றத்தைக் கூற மனம் இசையாராய், நாயனார் வரலாற்றை மட்டுங் கூறலாயினர். கரிகாற்சோழற்குப் பின் காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடல்கோட்பட்டு அழிந்தமை 'மணிமேகலை' என்னுஞ் செந்தமிழ்க் காப்பியத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க. அங்ஙனம் அஃது அழிந்தபின், உறையூரே பழைய சோழமன்னர்க்குத் தலைநகராயிற்று. இனிச், சேக்கிழாரடிகள் காலத்திற் சோழமன்னர்க்குத் தலைநகராயிருந்தது காஞ்சிமாநகரேயா மென்பது கல்வெட்டுகளிற் காண்க.

இனிச், சோழநாட்டின்கண் மிகச் சிறந்ததாகிய தில்லையின் நாட்டுவள நகரவளங்களைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புராணத்தின்கண் ஆசிரியர் விரித்துச் சொன்னமை பற்றியே,

இளையான் குடிக்கும் திருக்கோவலூர்க்கும் அவ்வளங்கள் கூறிற்றிலர். பழையாறைக்கும் அவ்வாறே.

இனி, எறிபத்தரது கருவூர் அநபாயசோழ வேந்தற்குத் தலைநகரானமைபற்றி, அதற்குக் கூறவேண்டும் நகரச்சிறப்பு மட்டுமே எடுத்துரைத்தார். இயைபில்லாத நாட்டுச்சிறப்பைத், தலைநகராகிய அதற்கு ஆசிரியர் கூறாது விட்டது சாலப் பொருத்தமேயாம். ஏனாதியாரது எயினனூர் நாட்டுவளம் மட்டுங் கூறுதற் கேற்றமை கண்டு அதற்கு முதலிரண்டு செய்யுட்களில் அது கூறியிருக்க, அது சொல்லப்படவில்லை யென்று நண்பர் உரைத்தது பொய்யுரையாம்.

இனிக், காஞ்சிமாநகர் சோழமன்னர்க்குத் தலைநகராய் எல்லாவளங்களும் பொருந்தப்பெற்றிருந்தமையானும், இறைவி இறைவனை வேண்டித் தவஞ்செய்து முப்பத்திரண்டு அறங்களும் வளர்த்த இடமாதலானும், அதனையுடைய தொண்டை நாடு நானிலவளங்களும் மிகக் கழிபெருஞ் சிறப்புடைத்தாய் விளங்கினமையானும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் இருந்த அந் நகரினைப் பாடவந்தவிடத்து, அத் தொண்டர் வரலாறு நீள வுரைக்கவேண்டாமை கண்டு. அதனைக் கூறுதற்கு முன் தொண்டை நாட்டு வளங்களை விரித்துரைப்பதற்கு அமயம் பெற்றார். தொண்டைநாட்டு வளங் கூறுகின்றுழி நானிலவளங்களும் ஆசிரியர் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் எடுத்து மொழிதலும், அவர் மொழிந்த அவ்வளங்கள் இன்றுகாறுந் தொண்டை நாட்டின்கண் அங்ஙனமே காணப்படுதலும் நினையவல்லார்க்குச் சேக்கிழார் உள்ளதை உள்ளவாறே கிளக்கும் வாய்மையாளராதல் நன்கு புலப்படும்.

இனிச், சோழநாட்டுக்குப் பொதுவாக வைத்து நாட்டு வளம் நகரவளம் விரித்தோதினமையின், அச் சோழநாட்டின் கண் திருத்தொண்டர் பிறந்தருளிய பல ஊர்கட்குஞ் சேக்கிழார் அவ் விருவகை வளங்களுங் கூறிற்றிலரெனப் புகன்ற நண்பர் உரை பொய்யுரையாதல் காட்டுதும். குங்கிலியக்கலய ரிருந்த திருக்கடவூருக்கு முதல் நான்கு செய்யுட்களில் நாட்டு வளமும், மானக்கஞ்சாறரிருந்த திருக்கஞ்சாறூர்க்கு முதல்

ஐந்து செய்யுட்களில் நாட்டுவள நகர வளங்களும், அரிவாட்டரிருந்த திருக்கண மங்கலத்திற்கு முதன் மூன்று செய்யுட்களில் நாட்டுவளமும், முருகரிருந்த திருப்பூம்புகலூர்க்கு முதல் நான்கு செய்யுட்களில் நாட்டுவளமும், உருத்திர பசுபதியாரிருந்த திருத்தலையூர்க்கு முதலிரண்டு செய்யுட்களில் நகர்வளமும், திருநாளைப் போவாரிருந்த திருவாதனூர்க்கு முதல் நான்கு செய்யுட்களில் நாட்டுவள நகரவளங்களும், திருநாவுக்கரையர் பிறந்தருளிய திருமுனைப்பாடி நாட்டுக்கு இரண்டு முதற் பதினோராஞ் செய்யுள் ஈருக நாட்டுவள நகரவளங்களும், நமிநந்தியடிகளிருந்த திருவேமப் பேறூர்க்கு முதன் மூன்று செய்யுட்களில் நாட்டுவள நகரவளங்களும, திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் பிறந்தருளிய சீர்காழிக்கு இரண்டு முதற் பதின்மூன்றாஞ் செய்யுளிறுதியாக நகர வளமும், ஏயர்கோன் கலிக்காமரிருந்த திருப்பெருமங்கலத்திற்கு முதல் மூன்று செய்யுட்களில் நகரவளமும், புகழ்ச்சோழர் இருந்த உறையூருக்கு இரண்டாஞ் செய்யுள முதல் ஏழாஞ் செயயுள் ஈருக நகரவளமும், அதிபத்தர் இருந்த நாகபட்டினம் கடற்கரை நகரமாதலால் அதற்கு இரண்டாஞ் செய்யுள் முதல் எட்டாஞ் செய்யுளிறுதியாக நெய்தல் நிலவளமும முனையடுவாரது திருநீடூர்க்கு முதற் செய்யுளில் நாட்டுவளமும், செருத்துணையார் தம் தஞ்சாவூர்க்கு முதற் செய்யுளில் நாட்டுவளமும் ஆசிரியர் பாடியிருக்கின்றார். இங்ஙனஞ் சோழநாட்டின்கண் ஆங்காங்குள்ள ஊர்கட்கு ஆசிரியர் சேக்கிழார் பாடியிருக்கும் நாட்டுவள நகரவளச் செய்யுட்களைமட்டுங் கூட்டிப்பார்த்தால் அவை எழுபத்தெட்டுக்குமேற் போகின்றன. இச் செய்யுட்களெல்லாம் பொதுவாகச் சோழநாட்டின் சிறப்புக்களாகவே முடிந்திடுதலால், இவற்றின் வேறாக முப்பத்தைந்து செய்யுட்களால் தனிச் சோழநாட்டுச் சிறப்பும், திருவாரூர்ச் சிறப்பெனு நகரச்சிறப்பும் இயற்றித் திருத்தொண்டர் புராணத்தின் முதலில ஆசிரியர் அமைத்திட்டார் எனக் கிளக்கும் நண்பருரை, ஒப்புயர்வில்லா இத் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்குக் 'கூறியது கூறல்', 'மிகைபடக் கூறல்' என்னுங் குற்றங்களை ஏற்றுதலால் அவர்தம் போலியுரை கொள்ளற்பாலதன்றென மறுக்க. அற்றேல், சோழநாட்டில் திருத்தொண்டர் இருந்த சிற்சில

ஊர்கட்கு ஆசிரியர் நாட்டுவள நகரவளங் கூறுது விட்ட தென்னையெனின்; தாம் கூறுதற்கேற்ற தனிச் சிறப்புக் களுடைய ஊர்களின் இயற்கையமைப்பை உற்றுநோக்கி, நாட்டுவளம் மிக்கவற்றிற்கு நாட்டுவளமும் நகரவளம் மிக்கவற் றிற்கு நகரவளமும், அவையிரண்டும் மிக்கவற்றிற்கு, அவை யிரண்டுங் கூறி, இத்தகைய தனிச் சிறப்புகள் இல்லாதவற் றிற்கும், முன் முனவந்த புராணங்களிற் கூறப்பட்ட சிறப்பு களுள் அடங்குவனவற்றிற்கும் அவ்விருவகை வளங்களுள் ஏதுங் கூறுமலும் ஏகுவர். முற்போந்த மூர்த்தி நாயனர் புராணத்திற் பாண்டிநாட்டு வளம் முதல் ஆறுசெய்யுட்களில் எடுத்துரைத்தமையால், பிற்போந்த குலச்சிறையார் புராணத் தும், நின்றசீர் நெடுமாறர் புராணத்தும், மங்கையர்க்கரசியார் புராணத்தும் ஆசிரியர் பாண்டிநாட்டு வளங்களை மீண்டும் எடுத்தோதாது செல்லும் நுட்பங் கண்டுகொள்க. திருநாவுக் கரசு நாயனர் புராணத்தில் திருமுனைப்பாடி நாட்டுவள நகர வளங்களை ஓதக் கருதினமையின், புராணத் துவக்கமாகிய தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்திலும் பின்வரும் நரசிங்க முனை யரையர் புராணத்திலும் அவ் வளங்களை ஆசிரியர் கூருமையும், மலைநாட்டு வளங்களை முற்போந்த விறன்மிண்டர் புராணத்திற் சொல்லிவிட்டமையால் மீண்டும் அவற்றைக் கழறிற்றறிவார் புராணத்திற் சொல்லாது ஆண்டுக் கூறுதற்கேற்ற நகர வளத்தை மட்டுங் கூறிச் செல்லுதலும், இங்ஙனமே சோழநாடு தொண்டை நாட்டிலுள்ள ஊர்கட்கு முதலில் அவ் வளங்கள் சொல்லியிருந்தாற் பின்வரும் புராணங்களில் அவ்வூர்கட்கு அவ்வளங்களை மீண்டும் உரையாமையும் உற்றுநோக்கற் பாலனவாம் என்க. ஆசிரியர் சேக்கிழார் இவ்வாறெல்லாஞ், சுவை கெடாமலுங் கறபோர் உணர்வு சலியாமலும் நூல் யாக்குந் திறமும நுட்பமும் உண்மையே கூறும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிற் பயின்றூர்க்கன்றிப், பொய்யுரை புகலும் பிற்றைநாட் புராணங்களிற் பழகினூர்க்கு ஒரு சிறிதும் விளங்கா.

இனித், திருத்தொண்டத் தொகை யருளிச்செய்த சுந்தர மூர்த்தி நாயனரது வரலாறும், திருத்தொண்டத் தொகையிற்

காணப்பட்ட தொண்டர்களின் வரலாறுமே பாடப்புகுந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார் அவற்றை விடுத்து, 'மநுநீதி கண்ட சோழனது வரலாற்'றினைப் பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே விரித்துக் கூறினாரென்றல், தாங்கூறும் நூற்கு இயைபிலாத தொன்றனை இடைவிரித்ததாகிய 'மற்றொன்று விரித்தல்' என்னுங் குற்றமாய் முடியுமாதலின், அது சேக்கிழார் செய்தது அன்றெனவும், தம்மனோர் பாராட்டும் மனுநீதிக்கு ஏற்றங் கற்பிக்க விழைந்த ஆரியப் பார்ப்பனர் எவரோ ஒருவர், செங்கோன்முறை வழுவாது செயற்கருஞ் செயல்புரிந்த தமிழ்ச் சோழ மன்னன் ஒருவன் அப் பெயர் பூண்டமை யறிந்து அவனது வரலாற்றினைப் பாடி அதன்கட் சேர்த்துவிட்டனரெனவும் யாங் கூறியதனை மறுக்கப் புகுந்தோர் தாங்கொண்ட கொள்கையினை நிறுத்துதற்கு ஏற்ற சான்று ஒன்றாயினுங் காட்டினாரல்லர். அவர் கூறிய போலிச்சான்றுகள் சிலவற்றையும் ஆராய்வாம். 'பஞ்சபூத சிவதலங்களில் முதலாவ' தாகையினால திருவாரூர்ச் சிறப்பு முதற்கட் சொல்லப்படுதல் வேண்டுமென்கின்றார். மண், புனல், அனல், கால், வெளி என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களின் உருவாய் வயங்குஞ் சிவலிங்கங்கள் அமைந்துள்ள திருக்கோயில்களையே 'பஞ்சபூத சிவஸ்தலங்கள்' என்று வடமொழிப் பெயர்களால் ஆரவாரமாய்க் கூறுவர். மண்ணாகிய அருட்குறி திருவாரூரின்கண் மட்டும் உளதன்று; திருக்காஞ்சியிலும் அஃது உளது; அதனால், அவ்வைம்பெருந் திருக்கோயில்களிற் சேர்ந்தது திருக்காஞ்சியே என்று ஒரு சாராரும், அற்றன்று திருவாரூரே யென்று மற்றொரு சாராருங் கூறுநிற்பர். ஆகவே, ஐம்பெருந் திருக்கோயில்களுள் ஒன்றாதல்பற்றித் திருவாரூர்ச் சிறப்பு முற்கூறல்வேண்டு மென்பார்க்கு, அவ்வேதுவே பற்றித் திருக்காஞ்சிச் சிறப்பு முற்கூறாமை என்னை என்னும் வினா முன் நிற்குமன்றே. இனிப், பரவை நாச்சியார் பொருட்டு இறைவனை தூதாகச் சென்ற தெருக்களுடைய சிறப்பினால், திருவாரூர்ச் சிறப்பு முன்ஒதல் வேண்டுமெனின்; அங்ஙனமே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் தடுத்தாட் கொள்ளும் பொருட்டு உருவுகொண்டு வெளிப் போந்த திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் பெருமான் திருவடிச்

அவதரிக்கப்பட்ட இடமாதலின் திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச் சிறப்பும் அதனோடு சுந்தரமூர்த்திகள் பிறந்தருளிய இடமுமா தலின் திருநாவலூர்ச் சிறப்பும் முன் ஓதல்வேண்டு மென் பார்க்கு விடைகூறுமா றியாங்ஙனமென்க. இனிச், சேக்கிழாரை வேண்டித் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடுவித்த அநபாய சோழவேந்தனைச் சிறப்பித்தற்பொருட்டு, அவன் வழி முன்னோ னாகிய மநுநீதிகண்ட சோழனது செங்கோன்மாட்சி தெரிக்கவே அதனைப் பாடி நூற்கு முதலிற் சேக்கிழார் சேர்த்திட்டாரெனின்; அநபாயசோழன் சிறப்பைத் திருத்தொண்டர் புராணத்தின் இடையிடையே ஓதிச்செல்லுஞ் சேக்கிழார் அவ்வளவில் அமை யாது, அவன்றன் முன்னோனான மநுநீதிச்சோழன் சிறப்பையும் எடுத்தோதல் வேண்டினாராயின் அதனை ஒரு தனி நூலாகவே செய்திருப்பா ரல்லது, சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது புராணமும் அதனோடியையுபட்ட ஏனைத் திருத்தொண்டர் புராணமும் பாடுதற்கு மேற்கொண்ட தமது மேற்கோளை விடுத்து, அம் மநுநீதிச் சோழன் பெருமையைப் பாடுவாரல்லர். அற்றேல், மநுநீதிச் சோழன் புராணத்தைச் சேக்கிழார் ஒரு தனிநூலா கவே செய்தார்; மற்றுப் பின்னுள்ளோர் அதனைத் திருத் தொண்டர் புராணத்திற் சேர்த்துவைத்தாரென்று கொள் ளாமோவெனின், அங்ஙனங் கொள்ளுதற்குச் சான்று உண் டெனிற் கொள்க. ஈண்டு யாங் கட்டுரைப்பது: ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'மநுநீதிச்சோழன் புராணத்தைத் திருத்தொண்டர் புராணத்தின் ஓர் உறுப்பாகக் கொண்டு பாடிற்றிலர் என்பதே யாம். சிவபிரான் திருவடித் தொண்டில் உறைத்துநின்ற அடியார் தம் வரலாறுகளையே சேக்கிழார் பாடப் புகுந்தாரல்லது, செங்கோன்முறை திறம்பாத அரசர்தம் வரலாறுகளையும் அவை போல்வன பிறவற்றையும் அவர் பாடப்புகுந்தார் அல்லர். அதனாலும், மநுநீதிச் சோழன் புராணம் இத் திருத்தொண்டர் புராணத்தின்கண் வருதற்கு ஏதோரியையும் உடைத்தன் றென்பது தேற்றமாம். அற்றன்று, தனது செங்கோன்முறை வழுவாமைப் பொருட்டுத் தன் மகனைத் தேர்க்காலில் ஊர்ந்த மநுநீதிச் சோழனது மனவுறைப்புத் திருத்தொண்டர்தம் மன வுறைப்போடு ஒப்பதாகலின், அதனைத் திருத்தொண்டர்

புராணத்திற் சேர்த்துக் கூறுவது பொருத்தமேயாமெனின்; அங்ஙனமே, தனது செங்கோன் முறைமையை நிலைநிறுத்துதற் பொருட்டுத் தனது கையையும் வெட்டியெறிந்த பொற்கைப் பாண்டியன் முதலான பிறரும் உளராகலின், அவருடைய வரலாறுகளையும் திருத்தொண்டர்தம் வரலாறுகளோடு ஒருங்கு வைத்துப் பாடுதல்வேண்டும்; மற்றுச் சேக்கிழார் அங்ஙனம் பாடாமையானும், தாம் பாடுதற்கெடுத்த அரசர் சிலரையும் அவர்தம செங்கோன்முறை பற்றி எடாது அவர் சிவபிரான் திருவடிக்கண் ஆற்றிய திருத்தொண்டின் உறைப்புப் பற்றியே எடுத்தோதுதலானும் மநுநீதிச் சோழன் புராணம் உரைப்பது சேக்கிழார் கருத்தன்றென்க.

இனித், திருக்கூட்டத்தவர்கள் திருவாரூர்க் கோயிலில் உள்ள தேவாசிரியன் என்னுந் திருக்காவணத்திற் கூடியிருக்குமாறும், அவரைப் பணிதற்கு எழுந்த பேரன்பாற் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவபெருமானை வேண்டுமாறும், அவரது வேண்டுகோளின்படியே சிவபெருமான் அத் திருக்கூட்டத்தார் சிறப்பினை அவர்க்கு நன்கெடுத்தோதி அவர்களைப் பாடுகவெனக் கட்டளையிட நாயனார் 'திருத்தொண்டத் தொகை' அருளிச் செய்தவாறும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்'தில் கஅசு ஆம் செய்யுள் முதற்கொண்டு உ௦க ஆம் செய்யுள்வரையில் விளக்கிச்சொல்ல வேண்டுமளவுக்கு விளக்கிச் சொல்லியிருக்கின்றார். இவைகளை இங்ஙனம் சொல்லியிருக்கையில், பெயர்த்தும் இத் திருக்கூட்டத்தார் சிறப்பை ஒரு தனிப் பகுதியாகப் பாடித் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தின் முதலிற் சேர்த்தல் 'கூறியது கூறல்' 'மிகைபடக் கூறல்' என்னுங் குற்றங்கட்கிடனுமாதலின், இது சேக்கிழார் செய்து சேர்த்ததாகாது என்றும். இவ் வெமதுகூற்றை மறுக்கப் புகுந்த எதிர்ப் பக்கத்தார், திருக்கூட்டச் சிறப்புத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தில் உண்டென்பதனை உடம்பட்டாராயினும், அச் சிறப்பு ஒரே செய்யுளாற் கூறப்பட்டிருத்தலோடு சிவபெருமான் அருளிச்செய்ததாகவும் அது காணப்படுதலின், சேக்கிழார் அதனை விரித்துப் பல செய்யுட்களாற் பாடி முன்னமைக்க வேண்டுவது இன்றியமையாத தாயிற்று என்றனர். அடியார்

சிறப்பினைச் சிவபிரானே எடுத்தோதியதாக அச் சிறப்பினைச் செய்யுளாற் பாடினவர் சேக்கிழாரே யல்லாமற் சிவபிரான் அல்லர். அச் செய்யுள் வருமாறு,

"பெருமையால் தம்மை யொப்பார் பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்
ஒருமையால் உலகை வெல்வார் ஊனமேல் ஒன்றும் இல்லார்
அருமையாம் நிலையில் நின்றார் அன்பினால் இன்பம் ஆர்வார்
இருமையுங் கடந்து நின்றார் இவரை நீ அடைவாய் என்று."

இச் செய்யுளில் அடியார்களின் சிறப்பு மிக நன்றாக எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வொரு செய்யுளிற் சொல்லப் பட்டுள்ள சிறப்புகட்குமேல் வேறு சொல்லத்தக்க பெருஞ் சிறப்பு யாதுளது! வெறும் பாட்டுகள் பத்து நூறு ஆயிரம் என்று பாடிவிடுவதுதானா சிறப்பு? சொல்லத்தக்க சிறப்புகள் செவ்வை யாகச் சொல்லப்பட்டால் ஒரு செய்யுளே போதாதோ? நூறு வெள்ளிக்காசுக்கு வாங்குந் தங்கம் எவ்வளவு எடையுள்ளது? ஒரு தங்கக்கட்டி எடையளவிற் குறைந்ததாய் இருத்தல்பற்றி அதனியல்புங் குறைந்ததெனக் கருதுவாருண்டோ? அத் தங்கக் கட்டிக்கு ஈடாகக் கொடுக்கும் நூறு வெள்ளிக்காசும் எடையில் மிகுந்திருத்தலால், அவற்றின் இயல்பும் தங்கத்தைவிட மிகுந்த தெனக் கருதுவாருண்டோ? இங்ஙனமே, பாட்டு ஒன்றாயிருந் தாலும் அதன்பொருட் சிறப்பை நோக்கல் வேண்டுமேயன்றி, ஒரு பாட்டுத்தானே யென்று குறைத்துப் பேசுதல் அறிஞர்க்குச் சால்பாகாது. மேலும், அடியவர் பெருமையைக் கூறும் இச் செய்யுட்பொருள் சிவபெருமானே ஓதியதாகப் பெறப்படுதலின் இதற்கு மேலும் சிறப்புக்கூறச் சேக்கிழார் துணிந்தாரெனல் ஆகாது. இச் செய்யுளில் உள்ள பொருளையே, திருக்கூட்டச் சிறப்பின்கண் அடியார் பெருமை கூறுஞ் செய்யுட்களும் புகலு தலின், இவை வேறோர் அன்பராற் செய்து சேர்க்கப்பட்டன வாகுமல்லாற் சேக்கிழாராற் செய்யப்பட்டனவாகா. "பெருமை யால் தம்மையொப்பார்" என்னுஞ் செய்யுளில் அடியார் பெருமை சாலவும் நன்றாய்ச் சொல்லப்பட்டிருத்தல் சிறிதறிவுடை யார்க்கும் விளங்கக் கிடந்ததாகலின், யாம் இதனை யெடுத்துக் காட்டியது கற்போருள்ளத்தை மாறுபடுத்துதற் கன்றெனவும்,

மற்று அவரதுள்ளத்தைத் தெளிவுபடுத்துதற்கே ஆமெனவும் எதிர்ப்பக்கத்தவர் உணரக்கடவராக.

இனித் 'திருமலைச்சருக்கம்' எனப் பெயர்வைத்து, அப் பெயர்க்கு ஒவ்வாத 'சோழநாட்டுச் சிறப்பு' 'திருவாரூர்ச் சிறப்பு' 'மநுநீதிகண்ட சோழன் வரலாறு' 'திருக்கூட்டச் சிறப்பு' முதலியவற்றை அதன்கண் வைத்துரைத்தல் 'மாறுகொளக் கூறல்' என்னுங் குற்றமாய் முடிதலின், அத் திருமலைச் சருக்கமும், அதன்கண் உள்ள ஏனை நான்கும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் செய்தன அல்ல வென்பது ஒருதலை. இச் சருக்கம் உமாபதி சிவனார் காலத்திற்கு முன்னரே பிறரால் எழுதிச் சேர்க்கப் பட்டமையின், அவர் இதனையும் உடன்சேர்த்துப் பெரிய புராணத்தின்கண் உள்ள சருக்கங்கள் பதின்மூன்றென எண் ணினார். உமாபதி சிவனார்க்குப் பிற்காலத்தே பெரிய புராணத்திற் பிறராற் சேர்க்கப்பட்ட முப்பத்து மூன்று செய் யுட்கள் உளவாயினாற்போலவே, அவர் காலத்துக்கு முன்னும் மேற் காட்டியவாறு பல செய்யுட்கள் கலந்தனவென்க.

இனிப், பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே இயைபில் லாதவற்றைக் கூறுதல் பண்டை நல்லிசைப்புலவர் தமிழ்நூல் வழக்கு அன்மையின், அவ் வழக்கே பற்றித் திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றுவான் புகுந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார் "தெய்வ வணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளும், எய்த வுரைப்பதாகிய" பாயிரம் உரைத்தபின், இடையீடின்றித் திருத்தொண்டர் புராணந் துவக்கினாரென்றலே வாய்ப்புடைத்து. இப் பாயிரத்தின் கண் முதன்மூன்று செய்யுட்களில் தெய்வவணக்கமும், நான் காஞ் செய்யுளில் திருத்தொண்டர் வாழ்த்தும், ஐந்து ஆறு ஏழாஞ் செய்யுட்களில் அவையடக்கமும், எட்டாஞ் செய்யுளில் தம்மை இந்நூல் பாடுவித்த அநபாயசோழன் சிறப்பும் அவன் றன் அவையினார்க்கு அடக்கமும், ஒன்பதாஞ் செய்யுளில் இந் நூல் தாம் பாடுதற்கு முதலெடுத்துக் கொடுத்த திருவருளியக்க மும், பத்தாஞ் செய்யுளில் இந் நூற்பெயரும் கூறப்பட்டமை காண்க. அற்றேல், இச் செய்யுட்கள் பத்தும் தெய்வவணக்கம் செயப்படுபொருள் என்பவற்றோடு வேறு பிறவுங் கூறுதலென்னை யெனின்; திருத்தொண்டர் பெருமையும் அவையடக்கமுங்

கூறுஞ் செய்யுட்களும் அடியார்க்கும் அவையத்தார்க்கும் வணக்கங் கூறுவனவேயா யிருத்தலின் அவையுந் தெய்வவணக்கத்தின் பாற் படுமென்க; இறைவ னருள் வழிப்பட்டாரும், இறைவனருட் டிறங்களை ஆயுங் கற்றூர் தொகையுந் தெய்வத்தோடு ஒப்பராகலின் அதுபற்றி ஐயுறவென்னையென விடுக்க.

இன்னுந், 'திருக்கூட்டச் சிறப்பு' என்பதன்கண் உள்ள செய்யுட்களை நுனித்தாராயுங்கால், இவற்றுள் முதல் எட்டுச் செய்யுட்கள், பாயிரத்தின்கண் உள்ள 'திருக்கூட்டப் புகழ்ச்சி' யையும், பின் இரண்டு செய்யுட்கள் 'அவையடக்கத்தின்' முதலேயும், ஈற்றின் நின்ற "இந்த மாதவர்" என்னுஞ் செய்யுள் பாயிரத்தில் நூற்பெயர் கூறுஞ் செய்யுளையும் அடுத்து நிற்றற் குரியன வென்பது புலனும். 'திருமலைச்சிறப்பின்' கண் உள்ள "கையின் மான் மழுவர்" என்னுஞ் செய்யுள், சேக்கிழாராற் றிருத்தொண்டர் புராணம் பாடுவித்த அநபாய சோழவேந்தன் மாட்சி கூறுதலின், அது 'வெள்ளானைச் சருக்கத்தில், "யானை மேல் கொண்டு" என்னுஞ் செய்யுளின் பின்னே நிற்கற்பாலதாம். சேக்கிழாராற் செய்யப்பட்டுப், பாயிரத்திலும் நூலின் ஈற்றிலும் நின்ற இச் செய்யுட்கள் சிலவற்றைப் பின்வந்தோர் தாம்பாடிய 'திருமலைச்சருக்கத்'தின் இடையிடையே கோத்தாரெனக் கோடலும் ஒன்று. இங்ஙனமே "நாட்டுச்சிறப்பின்" கண் உள்ள செய்யுட்களும், சோழநாட்டுவளங் கூறும் அவ்வந் நாயன்மார் புராணங்களினின்றும் பிரித்தெடுத்துச் சேர்த்து ஒரு படலமாகப் பின்வந்தோரால் வைக்கப்பட்டனவாயு மிருக்கலாம். 'திருமலைச் சிறப்பு' 'திருவாரூர்ச் சிறப்பின்' கண் உள்ள செய்யுட்களை இவ்வாறு கோடல் ஆகாமையின் இவை பின் வந்தோராற் செய்து சேர்க்கப்பட்டமை தேற்றமாம். எங்ஙனமாயினும், ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' பாடிய காலத்துப், பாயிரத்திற்கும் நூலிற்கும் இடையே ஒருவாற்ருனும் இயைபில்லாத இந் நான்கு படலங்களைக் கொண்ட 'திருமலைச்சருக்கம்' வைக்கப்பட வில்லையென்பதூஉம்; சேக்கிழார்க்குப் பின்னும் உமாபதி சிவனூர்க்கு முன்னும் வந்த எவரோ சிலர் இப் படலங்கள் நான்கனையும் ஒன்றன்பின் ஒன்ருகச் சேர்த்துவிட்டன ரென்பதூஉம், தமிழ்நூற் பொருள்களை வடமொழியிலிருந்து வந்தனவாகக்

கூறுதற்கு விழைந்த ஒரு பார்ப்பனரால் 'திருமலைச் சிறப்பும்' வடமொழியிலுள்ள மனுநூலுக்கு ஏற்றங்கூற ஆவலுற்ற மற்றொரு பார்ப்பனரால் மநுநீதிகண்ட புராணம் என்னும் 'திருவாரூர்ச் சிறப்பும், பின்றைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சிலவற்றைப் பார்த்து நாட்டுவளங்கூற விரும்பிய ஒரு தமிழ்ப்புலவரால் 'நாட்டுச் சிறப்பும்' அடியார் பெருமையைத் தனித்தொரு படலமாகக் காண அவாவிய ஒரு அன்பரால் திருக்கூட்டச் சிறப்பும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ச் சேர்க்கப்பட்டனவாதல் வேண்டுமென்பதூஉம்; பார்ப்பனர் இருவரும் பெரும்பாலுந் தாமே பாடிய செய்யுட்களையும் ஏனையிருவருஞ் சேக்கிழார் ஏனையிடங்களிற் பாடிய செய்யுட்களையும் அமைத்துக் கட்டிவிட்ட 'திருமலைச் சருக்கம்' உமாபதி சிவனார்க்கு முன்னரே ஏட்டுச் சுவடிகளிற் கலந்துவிட்டமையின் இந்நாளிற்போல அச்சுப் புத்தகங்கள் இல்லா அந்நாளில் அதனையும் உடன்சேர்த்துச் சருக்கம் பதின்மூன்றென எண்ணிய உமாபதி சிவனார் கணக்கின்படி சேக்கிழார் பாடியனவும் பதின்மூன்று சருக்கங்களேயா மெனக் கோடல் வழுவாமென்பதூஉம்; இடையிடையே பின்னுள்ளோராற் செய்து சேர்க்கப்பட்ட செய்யுட்கள் 'பெரிய புராணத்தின்' கண் உளவென்பதற்கு, எம்மை மறுப்பான்புகுந்த எதிர்ப்பக்கத் தவரே தம்மிடம் உள்ளதும் எழுபது ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதுமாகிய ஏட்டுச் சுவடியில் இல்லாத இரண்டு செய்யுட்கள் திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் புராணத்தும், ஒரு செய்யுள் கலிய நாயனார் புராணத்துங் காணப்படுகின்றனவென்று தாமே கூறுதலும், அச்சிட்ட பெரியபுராணப் புத்தகங்களிலும் ஆங்காங்குச் சில பல செய்யுட்கள் 'வெள்ளிப் பாடல்கள்' எனக் குறிக்கப்பட்டிருத்தலுமே சான்றுமென்பதூஉம் இதுகாறும் ஆராய்ந்தவாற்றால் நன்கு தெளிவுறுத்தப்பட்டன வென்பது.

மறைத்திரு மறைமலையடிகளார்

இயற்றிய

பிற நூல்கள்

அறிவியல்

மக்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்க்கை (2ப)
மரணத்தின்பின் மனிதர் நிலை
யோக நித்திரை அல்லது அறிதுயில்
தொலைவிலுணர்தல்

இலக்கியம், கட்டுரை

திருவொற்றிமுருகர்
மும்மணிக்கோவை உரை
சிந்தனைக் கட்டுரைகள்
இளைஞர்க்கான இன்றமிழ்
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்
முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர்
மறைமலையடிகளார் அறிவுரைக் கோவை
மறைமலையடிகளார் உரைமணிக் கோவை
Ancient and Modern Tamil Poets

வரலாறு

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு
சோமசுந்தரநாயகர் வரலாறு
வேளாளர் நாகரிகம்
பண்டைக்காலத் தமிழரும் ஆரியரும்

நாடகம், புதினம், ஆராய்ச்சி

சாகுந்தல நாடகம்
நாகநாட்டரசி குமுதவல்லி
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள்
சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி மட்டும்
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை
மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும் (2ப)
மாணிக்கவாசகர் மாட்சி
Can Hindi Be the Lingua Franca of India ?
இந்தி பொது மொழியா?

சமயம், சீர்திருத்தம்

தமிழர் மதம்
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்
சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி
திருவாசகம் விரிவுரை (4 அகவல்கள்)
பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்
கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா
சாதிவேற்றுமையும் போலிச் சைவரும்
The Saiva Siddhanta as a Philosophy of Practical Knowledge

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம் திருச்சிராப்பள்ளி-2